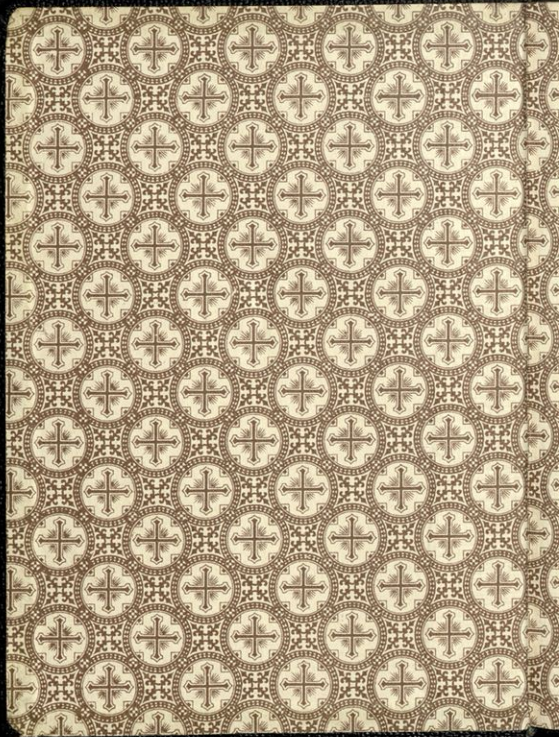

Narodna in univerzitetna knjižnica
▼ Ljubljani

94575

PRESVETI ZAKRAMENT

PRESVETI ZAKRAMENT

PREMIŠLJEVANJA
O GOSPODOVI PRIČUJOČNOSTI
V PRESVETEM REŠNJEM TELESU

IZ SPISOV IN GOVOROV
BL. PETRA JULIJA EYMARDA

Pierre Julien

1935

ZALOŽILA DRUŽBA SV. MOHORJA V CELJU

94575

Nihil obstat.

Ljubljana, 11. junija 1935.

Dr. Aleš Ušeničnik, škof. cenzor.

Imprimatur.

Škofijski ordinariat v Ljubljani

12. junija 1935; štev. 2443.

Ignacij Nadrah, generalni vikar.

42e 10830/1935.

1935

Presv. Rešnje Telo je Jezus med nami, a tudi naša daritev in naša hrana. Ta zakrament je preskušnja naše vere, najboljša opora našega upanja in najsvetejše ognjišče za našo ljubezen. Sv. Rešnje Telo nam je vse: središče našega verskega življenja. Okrog njega se zbiramo kot otroci okrog očeta. Središče je tudi vsega našega bogočastja. Po njem prihajamo vedno bliže k Očetu, postajamo sveti in podobni Jezusu, svojemu prvorojenemu bratu. Po njem se bližamo cilju, za katerega nam je dal Bog življenje.

Sv. Rešnje Telo darujemo, uživamo in tudi častimo. Vprav češčenje presv. Rešnjega Telesa se je v katoliški Cerkvi poslednja stoletja čudovito razcvetelo. Kakor so vprav krivoverstva o sv. zakramentu v srednjem veku katoličanom dala povod za tembolj živo vero vanj in za vpeljavo posebnega praznika presv. Rešnjega Telesa, tako so vprav zmožni nauki o najsv. zakramentu v 16. veku in pozneje podneli pobožno češčenje presv. Rešnjega Telesa med zvestimi sinovi Cerkve. Verski revolucionarji na pragu nove dobe so vprav pričujočnost Gospodovo v sv. Rešnjem Telesu večinoma tajili. Zato so

verniki resnično pričujočega Odrešenika z vso ljubeznijo, z živo vero in hvaležnostjo častili. Od tedaj so rasle tudi verske družbe, kongregacije in druge pobožne ustanove, katerih namen je češčenje najsv. zakramenta. Do danes jih je nad dvajset.

Posebno lepo se je češčenje presvetega zakramenta razcvetelo v 19. stoletju. To gibanje je vodila Francija, dežela številnih brezvercev in krivic zoper Cerkev, pa tudi dežela velikih svetnikov iz zadnjega časa. Tam so se pred dobrimi petdesetimi leti začeli tudi prvi evharistični kongresi. Francoz je bil tudi veliki častivec presv. Rešnjega Telesa blaženi Peter Julij Eymard (Ejmár), ustanovitelj družbe presv. zakramenta, ki ima za kongrese velike zasluge, pisatelj pričujoče knjižice.

Rodil se je Eymard v viharni dobi Napoleona, leta 1811 v la Mure d'Isère (La Mir dizèr) v škofiji Grenoble v prelepi deželi francoskih Alp. Imel je zelo pobožne starše. Ljubezen do presv. Rešnjega Telesa je dobil po svoji materi, ki je hodila vsak dan v cerkev častiti najsv. zakrament in jemala majhnega Julija s seboj. Že ko je bil šele pet let star, so se pokazali v njem znaki njegovega bodočega poklica. Njegova sestra Marijana ga je podpirala z

molitvijo, da se je mogel vsega posvetiti češčanju božjega Odrešenika v presv. Rešnjem Telesu. S štirinajstimi leti je smel prvič k sv. obhajilu. Od tedaj je še resneje hrepenel po svetosti in popolnosti ter bil deležen posebnih milosti božjih. Še kot mlad fant je vstopil k maristom — v redovno družbo Marijino, ki je bila nekaj let prej ustanovljena, da posebej časti prebl. Devico, vzgaja mladino po višjih šolah, vodi semenišča, ljudske in tudi poganske misijone. Toda zaradi bolehnosti je moral samostan kmalu zapustiti in oditi domov. Pozneje je vstopil v domači škofiji v semenišče, se odlikoval po kreposti in zlasti pobožnosti do nebeške Matere in bil leta 1834 posvečen za duhovnika. Nastopil je dušno-pastirsko službo kot kaplan in kmalu postal župnik. Bil je v vsem zgled dobrega pastirja, vsem ovcam je postal vse. A srce ga je gnalo nazaj k maristom. Pustil je svojo župnijo in odšel speť v samostan, in sicer v Lyon. Kmalu je postal predstojnik, tudi voditelj novincev in je deloval po raznih samostanih svoje družbe.

Da bi pa izvršil nalogo, za katero ga je božja milost klicala, je z dovoljenjem cerkvenih predstojnikov ustanovil leta 1856 redovno družbo najsv. zakramenta. Prvi samostan je bil ustanov-

ljen v Parizu. Namen družbe je bil, da njeni člani neprestano časte presv. Rešnje Telo, izpostavljeno na oltarju, in to češčenje širijo z živo besedo in pisano črko. Začetki so bili združeni z velikimi težavami, kakor pri vsakem božjem delu; a Eymardov trud je imel velik božji blagoslov. Družba sv. zakramenta se je hitro razširila po Franciji, pa tudi drugod. Danes jo imamo tudi v Belgiji, Holandiji, Nemčiji, Italiji, Španiji, vsej Ameriki in tudi v Avstraliji. Noša te družbe je talar, kakor ga nosijo svetni duhovniki, na njem pa je našita monstranca. Danes šteje družba 33 naselbin in 700 udov. Imenuje se po svojem namenu tudi kratko družba evharistincev.

Dve leti nato je ustanovil Eymard podobno družbo za ženske osebe: družbo služabnic presv. Rešnjega Telesa. Prvo, poznejšo prednico, gospodično Guilloŧ, mu je poslal arški župnik sv. Janez Vianney. Njih materna hiša je v Angersu na Francoskem, družba pa je danes razširjena tudi po Belgiji in vsej Ameriki. Služabnice presv. Rešnjega Telesa nosijo belo redovno obleko.

Isto leto, to je leta 1858, je Eymard ustanovil »Evharistično zvezo duhovnikov častivcev najsv. zakramenta«, ki se je še isto leto razširila po

vsem svetu. Imamo jo tudi pri nas v vseh škofijah (adoratores). Člani vsak teden vsaj eno uro častijo presv. Rešnje Telo. Za laike pa je ustanovil Eymard podobno »Zvezo presv. zakramenta«. Dalje je poklical v življenje poseben tretji red v iste namene, častno stražo in evharistične tedne, ki skrbijo za dostojno opravo oltarjev sv. Rešnjega Telesa. Eymard je skrbel tudi za prvo obhajilo odraslih.

Veliki pospeševatelj češčenja sv. Rešnjega Telesa je umrl v sluhu svetosti leta 1868 v svojem rojstnem kraju, kjer je iskal zdravja. Pozneje so njegovo truplo prenesli v Pariz v cerkev presv. Rešnjega Telesa, kjer počiva še danes in je ostalo nestrohnjeno. Papež Pij XI. pa je v svetem letu 1925 prištel Eymarda med blažene, zakaj na njegovo priprošnjo so se začeli goditi čudeži. V teku so tudi priprave, da ga Cerkev proglasi za svetnika.

Blaženi ustanovitelj je bil sam najlepši zgled češčenja sv. Rešnjega Telesa. Češčenje in evharistični apostolat, to je bila naloga njegovega življenja. Mnogo svetih misli in premišljevanj mu je navdihnil evharistični Bog v tihi molitvi pred sv. zakramentom. Večino teh misli je sam zapisal, ne da bi mislil kdaj izdati kako knjigo. Kar je

sam čutil in premišljeval pred Rešnjim Telesom, o čemer se je pogovarjal z božjim jetnikom, o tem je govoril v svojih nagovorih tudi svojim redovnim tovarišem, o tem je pridigoval tudi ljudstvu. Marsikaj pa so člani njegove družbe zapisali po njegovi živi besedi.

Da bi pa tudi drugi mogli zajemati iz bogatega zaklada Eymardovih evharističnih premišljevanj, so jih evharistinci izdali v knjigi. Prvi zvezek, ki premišljuje o pričujočnosti Gospodovi v najsv. zakramentu, je izšel leta 1872 in je bil brž razprodan. Mnogo škofov je knjižico vernikom pismeno priporočalo. Do danes je doživel prvi zvezek samo na Francoskem petnajst izdaj. Drugi zvezki govorijo o sv. obhajilu in krepostih, ki naj se jih učimo pri Gospodu v sv. zakramentu. Vsega skupaj so izšli štirje zvezki. Knjiga je prevedena že na razne druge jezike.

Pričujoči prvi slovenski prevod, ki so ga oskrbeli ljubljanski bogoslovci s sodelovanjem spirituala dr. Cirila Potočnika in profesorja dr. Vilka Fajdige, nudi najbogatejša poglavja iz prvega zvezka. V letu drugega jugoslovanskega evharističnega kongresa naj bi namreč milost, ki jo to slavje evharističnega Kralja nudi, spoznali in tudi rodili sad, živeli naj bi iz presv. zakra-

menta, ki naj postane še vse bolj naše središče, in še bolj naj bi častili ter hodili v šolo k Učniku, ki osebno biva med nami v neznatni podobi kruha. V ta namen je izšla ta knjižica vprav letos.

Verniki, ki radi obiskujejo Gospoda, duhovniki, samostanske osebe in drugi bodo z veliko duhovno koristjo segli po tej knjigi, ki je pač izmed najboljših, kar današnje nabožno slovstvo more nuditi o presv. Rešnjem Telesu. Zlasti se bo knjiga priljubila duhovnikom častivcem, saj je to knjiga ustanovitelja njihove zveze. Marsikomu primanjkuje snovi in pomočkov za pobožno češčenje in le prerado se mu češčenje spremeni kar v prošnjo molitev. Ta knjižica Eymardovih premišljevanj in molitev mu bo pa lahko uspešno vodilo za molitve, češčenje in razgovore pred sv. Rešnjim Telesom. V njih je razmišljanje vernega srca, v njih govori Gospod duši in duša njemu; vse pa preveva iskrenost, toplota, kakršno premore le francosko in v gorečo molitev utopljeno, verno srce.

Knjižica je prirejena za naše razmere. V prevodu skuša biti točna in vestna. Vendar je marsikaj povedano bolj preprosto, kot je v francoski izdaji. Trudili smo se, da je knjižica čim bolj porabna in za vse ljudi.

Tako naj tudi ta skromna knjižica med nami širi blagoslovljeno delo bl. Eymarda in utrjuje ter širi »prelepo kraljestvo evharističnega Jagnjeta«, kateremu je njen pisatelj posvetil vse svoje svetniško življenje. Naj hodi torej milost božja z njo!

Dr. Jože Pogačnik.

JEZUS POSTAVI SV. REŠNJE TELO

Ker je vzljubil svoje, ki so bili na svetu, jim je izkazal ljubezen do konca (Jan 13, 1).

O, kako dober je Gospod Jezus! Kako nas ljubi! Ni mu bilo dovolj, da je postal naš brat po učlovečenju, naš Odrešenik po trpljenju. Ni mu bilo dovolj, da se je vsega dal za nas: njegova ljubezen je bila tako velika, da je postal življenje našega življenja.

S kakšnim veseljem je pripravljaj veliki dar svoje ljubezni! S kakšno dobrohočnostjo je postavil sv. Rešnje Telo in nam ga zapustil kot svojo oporoko!

Premislimo to božjo modrost, ki nam je pripravila to sveto jed. Molimo Boga, tako mogočnega in tako dobrega.

I.

Jezus je že od svojega rojstva dalje pripravljaj človeška srca za sv. Rešnje Telo.

Rodil se je v Bellehemu, kar pomeni »hiša kruha«. Tam je ležal na slami, ki je pač še nosila žitne klase.

V Kani in v puščavi, kjer je pomnožil kruh, je razodeval sv. Rešnje Telo. Obljubil je jasno,

da bo dal svoje meso v jed in svojo kri v pijačo. A vse to je bila le daljna priprava.

Prišel pa je trenotek, ko je bilo treba vse pripraviti, da Gospod ustanovi presv. zakrament. Zdaj je Jezus vse pripravil sam. Ljubezen nikomur ne nalaga bremen, vse stori sama. To je veličina ljubezni.

Za to Jezus sam določi mesto: Jeruzalem, to je kraj, kjer so se vršile daritve stare zaveze. Sam določi hišo: dvorano zadnje večerje. Sam izbere služabnike za to opravilo: Petra in Janeza; Petra, učenca vere, in Janeza, učenca ljubezni. Sam določi čas: poslednjo uro svojega življenja, ki mu je še dana, da svobodno razpolaga z njo.

Nato gre iz Betanije v hišo zadnje večerje. Vesel in hiter je njegov korak, mudi se mu. Ljubezen hiti, da se žrtvuje...

II.

Prišel je trenotek, da postavi presv. zakrament. Kako velik trenotek! Ura ljubezni je odbila, stara zaveza je dopolnjena, resnično Jagnje bo nadomestilo podobo, nebeški kruh, kruh življenja bo nadomestil mano iz puščave...

Vse je pripravljeno. Apostoli so čisti, saj jim je Jezus umil noge. Ponižno Jezus sede za

mizo: treba bo jesti Jagnje nove zaveze sedé in v miru božjem.

Velik molk nastane. Apostoli pozorno gledajo.

Jezus je tih in zbran: vzame kruh v svoje svete in brezmadežne roke, dvigne oči proti nebu, se zahvali svojemu Očetu za to tako zaželeno uro, dvigne roko in kruh blagoslovi.

Medtem pa ko si apostoli polni spoštovanja ne upajo vprašati, kaj pomenijo ta skrivnostna znamenja, izgovori Jezus silne besede, tako silne, kakor so samo besede Stvarnikove: »Vzemite in jejte, to je moje telo... Vzemite in pijte, to je moja kri...«

Dopolnjena je skrivnost ljubezni. Jezus je izpolnil svojo obljubo. Nič več nima, kar bi dal ljudem, razen svojega življenja, ki ga bo daroval na križu. Daroval ga bo, potem pa obudil od mrtvih in ostal v sv. Rešnjem Telesu kot naša večna sprava, naša hrana in daritev.

Nebesa strme nad to skrivnostjo. Presveta Trojica zre nanjo z ljubeznijo. Angeli jo vsi zavzeti molijo. Hudobni duhovi v peklu pa se jeze in besne.

Da, Gospod Jezus, vse je dopolnjeno! Nič več nimaš, kar bi še dal ljudem, s čimer bi jim še izpričal svojo ljubezen. Sedaj lahko umreš,

ne boš nas zapustil, niti v smrti ne. Tvoja ljubezen je ovekovečena na zemlji. Vmi se v nebeško slavo, sv. Rešnje Telo bodo nebesa Tvoje ljubezni.

O, kje si, hiša zadnje večerje? Sveta miza, ki si nosila spremenjeno Jezusovo telo! Božji ogenj, ki ga je Jezus prižgal na Sionu, naj gori in objame ves svet s svojimi plameni.

Nebeški Oče, Ti boš vedno ljubil človeški rod, ker je za vedno prejel Kristusa v last! Sedaj ne bo več bliskov ne povodnji, ki bi uničevale zemljo: presv. Rešnje Telo je naša mavrica. Nebeški Oče bo ljubil ljudi zato, ker jih je njegov Sin Jezus Kristus tako ljubil.

Kako nas je ljubil, naš dobri Odrešenik! Toda ali smo mu dovolj hvaležni? Saj ni treba drugega, kakor da mu v povračilo posvetimo svojo toplo ljubezen, svoje življenje.

Ali naj si od njega še česa želimo? Ali naj od Jezusa zahtevamo še novih dokazov ljubezni?

Žalostno! Če ljubezen Jezusova v sv. zakramentu ne gane našega srca, je Jezus premagan! Naša nehvaležnost je večja kakor njegova dobrota, naša zlobnost močnejša od njegove ljubezni. Toda, moj dobri Odrešenik, saj me Tvoja ljubezen pritiska k sebi, vleče k sebi in objema!

Zato se hočem vsega posvetili Jezusu v sv. Rešnjem Telesu. Hočem mu pokazati toliko ljubezen, da bo pozabil na mojo dosedanjo ne-hvaležnost. Hočem se mu vsega posvetiti, da mi bo odpustil, ker sem ga začel tako pozno ljubiti.

JEZUSOVA OPOROKA

Ta kelih je nova zaveza v moji krvi
(1 Kor 11, 25).

Dan pred Odrešenikovo smrtjo, veliki četrtek, dan, ko je postavil presv. Rešnje Telo, je najlepši dan v življenju našega Gospoda, največji dan njegove ljubezni.

Ovekovečil je samega sebe med nami. Njegova ljubezen na križu je brez dvoma neskončna, toda njegove bolečine so imele konec, saj veliki petek ni trajal več kakor en dan!

Veliki četrtek pa bo trajal do konca sveta: Jezus se je samega sebe dal za vedno v svetem Rešnjem Telesu.

I.

Na veliki četrtek se je naš Gospod spomnil, da je kakor naš oče: zato je hotel narediti oporoko, preden umrje.

Kako slovesen trenolek je to za družino! Zadnji v življenju očeta, a vendar traja preko groba.

Oče zapusli vse, kar ima. Samega sebe ne more zapustiti, ker nima oblasti nad seboj. Vsakemu od otrok da nekaj, prav tako tudi svojim prijateljem. Vse, kar mu je najdražje, da dru-

gim. Naš Odrešenik pa je storil še vse več: zapustil nam je najdražje, samega sebe.

Jezus nima ne bogastva ne zemlje ne hiše; saj nima, kamor bi glavo položil. Tisti, ki pričakujejo, da bodo za njim dobili svejnega bogastva, se motijo. Križ, trije žebli in trnjeva krona, to je vsa njegova zapuščina.

O, če bi naš Gospod vsakemu kaj zapustil, kako dobri kristjani bi bili! Vsi bi bili njegovi učenci.

Toda nič nima, nili časti ne, da bi nam jo zapustil; saj ga bodo vendar v trpljenju tako strašno ponižali.

In kljub temu naš Gospod hoče napraviti oporoko! Kaj bo zapustil? Samega sebe.

Jezus je Bog in človek. Kot Bog je gospodar nad svojo človeško naravo in to naravo nam da in z njo samega sebe prav vsega.

Jezus se ne spreminja, pa je vendar poslal kakor stvar, da bi bil resnično naša last.

Skril se je pod podobo kruha in vina. Darovani kruh se je spremenil v njegovo Telo, vino v njegovo Kri, cboje z njegovo dušo in njegovim božanstvom. Jezusa sicer ne vidimo, a ga imamo.

In to je naša dediščina: naš Gospod Jezus Kristus sam. Vsem se hoče dati, toda ne sprej-

mejo ga vsi. Sprejeli bi ga, če ne bi zahteval od njih čistega in lepega življenja. Ne sprejmejo ga: hudobija ljudi prepreči, kar hoče Bog!

II.

Občudujmo ljubezen našega Gospoda, ki je tako iznajdljiva!

Sam je našel način, s katerim nam more razkriti svojo ljubezen. Kdo bi bil mogel to vsaj slutiti? Kdo bi si upal to celo misliti? Niti angel ne. Vse to si je izmislila le Gospodova modrost!

»Ste lačni? — Jaz bom vaš kruh.«

Rad gre v smrt, da nam zapusti kruh. A kakšen kruh! Kakor družinski oče je, ki dela vse življenje samo zato, da more ob smrti zapustiti otrokom kruha.

Ali bi nam mogel naš Gospod še kaj več zapustiti?

V svoji oporoki ljubezni je naš Gospod vse vključil, vse svoje milosti in vso svojo slavo.

Kadar grešimo, imamo žrtev, ki jo lahko darujemo za svoje grehe. Ta žrtev je naša last: »Oče, darujem ti jo, ti pa mi odpusti po Jezusu in z Jezusom, saj je dosti trpel zame in zame vse popravil.«

Koliko milosti je še, ki nam jih Bog v obilici daje. Jezus Kristus, naš zaklad, pa velja več kakor vse milosti, kakor vsa nebesa.

Imejmo večkrat to misel pred očmi: rodimo sadove Jezusu Kristusu. Največkrat ljudje to misel pokopljejo vase, ali jo pustijo nekje ob strani in se ne potrudijo, da bi si z njo pridobili nebese, nebeško kraljestvo. Mislimo torej na Kristusa, kadar molimo ali delamo pokoro; odplačujemo s Kristusom, ki je neskončna vrednost.

III.

A kako prihaja ta dediščina že več kakor devetnajst stoletij k nam? Jezus Kristus jo je zaupal varuhom, ki so jo upravljali in ohranjali, da smo jo mogli, ko smo dorasli, sprejeti. To so bili apostoli, med njimi je bil njihov večni voditelj sam. Apostoli so jo zapustili duhovnikom in ti nam jo prinašajo, ti odpirajo za nas oporoko. Dajejo nam nebeški kruh, ki ga je posvetil Gospod sam, v duhu posvetil že pri zadnji večerji. Da, za Kristusa ni ne preteklosti ne sedanjosti ne prihodnosti, naš dobri Gospod nas je že vse poznal pri zadnji večerji. S svojo močjo in s svojo željo je posvetil vse hostije, ki jih mi zauživamo, in nas tako osebno ljubil že devetnajst stoletij prej, preden smo se rodili.

Da, mi smo bili pri zadnji večerji in Jezus nam je prihranil nebeški kruh, ne za enkrat ali stokrat ali tisočkrat, ne, dal nam ga je za vse dni našega življenja. Ali mislimo na to? Jezus nas je ljubil nad vse. Hostije za nas so pripravljene; glejmo, da nobene ne zamudimo užiti.

Naš Gospod je prišel, da nam je dal kruha, in mi naj ostanemo lačni? Ne, nikdar! Jejmo od tega kruha in se nasitimo.

Kako dober je naš Odrešnik!

Zadnja večerja je trajala približno tri ure; to si je želela njegova ljubezen, da se je žrtvovala.

A kolika žrtev je bil ta kruh!

Saj pravimo: kruh je drag. Pa kaj je to v primeri z nebeškim kruhom, s kruhom življenja?

Jejmo od tega kruha, saj je naš. Naš Gospod nam ga je kupil, sam ga je plačal in nam ga dal, zato nam ne preostaja drugega, kakor da ga uživamo!

Kakšna čast za nas! Kolika ljubezen Gospodova!

DEJANSKA PRIČUJOČNOST — PRIČEVANJE CERKVE

Glejte, Jagnje božje (Jan 1, 36).

Poslanstvo Janeza Krsnika na zemlji je bilo, naznanjati in kazati na obljubljenega Odrešenika in mu pripravljati pot. Cerkev vrši isto poslanstvo za evharističnega Jezusa, samo da je to obširnejše in trajnejše, ker obsega vse kraje in vse čase. Cerkev izpolnjuje to poslanstvo s tem, da kaže na Jezusa v zakramentu, pridiguje o njem z besedo in zgledom svoje žive vere, kar je sicer nema, pa vendar zgovorna pridiga.

I.

Cerkev slopa pred nas z besedo Jezusa Kristusa na uslnicah, z besedo, ki jo ponavlja in razlaga z oblastjo, enako oblasti Odrešenika samega, ki je govoril: »To je moje telo, to je moja kri.«

Cerkev nam govori in mi moramo verovati, da je po božji moči teh zakramentalnih besed Jezus Kristus resnično, dejansko in bistveno pričujoč v presv. zakramentu pod podobama kruha in vina.

Cerkev nam govori in mi moramo verovati, da je Jezus Kristus s svojo vsemogočnostjo

spremenil bistvo kruha v svoje Telo in bistvo vina v svojo Kri in da je s telesom in s krvjo združena tudi njegova duša in njegovo božanstvo.

Cerkev nam pravi in mi moramo verovati, da božansko delo prebistvenja vedno izvršujejo v Cerkvi vse čase duhovniki Jezusa Kristusa. On sam jim je podelil oblast, ko je duhovništvo ustanovil z besedami: »To delajte v moj spomin.«

In Cerkev od zadnje večerje neprestano vsa stoletja oznanja to vero. Isto oznanilo so širili apostoli svete Cerkve, isti nauk so učili njeni učenci, isto vero in ljubezen do evharističnega Boga so imeli in imajo njeni otroci.

Kako veličastna je ta enodušna vera vsega krščanskega ljudstva! Kako lepi in genljivi njegovi soglasni slavospevi, kako genljiva njegova skupna ljubezen do sv. zakramenta.

Vsak pravi otrok sv. Cerkve hoče prinesiti k nogam božjega Kralja, med nami pričujočega, svoj delež vdanosti in svoj dar ljubezni — nekateri zlato, drugi miro, vsi pa kadilo. Vsak hoče imeti na dvoru in pri mizi evharističnega Boga svoje mesto.

Celó sovražniki Cerkve, razkolniki in mnogi krivoverci verujejo v pričujočnost Jezusa Kristusa v presv. Rešnjem Telesu. Kakor bi moral

biti zelo slep tisti, ki bi trdil, da ni sonca, tako bi bil zelo nehvaležen tisti, ki bi zametal in zaničeval ljubezen Jezusa Kristusa, ki si je izbral trajno bivališče med nami.

Mi verujemo v ljubezen Jezusovo in vemo, da božji ljubezni ni nič nemogočega.

II.

K pričevanju svoje besede pa Cerkev pridružuje tudi pričevanje zgleda in žive, dejavne vere. — Kakor je Janez Krstnik pokazal na Mesija in padel na kolena k njegovim nogam, da bi dal duška svoji živi veri, tako tudi Cerkev vse svoje najslovesnejše bogočastije posveča božanski osebi Jezusovi v presv. zakramentu.

Cerkev moli Jezusa Kristusa kot Boga, ki je pričujoč in skrit v sv. hostiji. Izkazuje mu češčenje, ki gre le Bogu, pada na kolena pred presv. zakramentom, kot se klanja nebeški dvor pred veličastvom božjim.

Tu ni nobene razlike. Veliki in majhni, kralji in podložniki, duhovniki in verniki padajo vdano na kolena pred evharističnim Bogom.

Pa Cerkev se ne zadovolji samo z zasebnim češčenjem, ampak pridružuje zasebnemu tudi slovesno javno češčenje.

Veličastne bazilike so izraz njene vere v presv. zakrament. Cerkev ni hotela zgraditi nagrobnih spomenikov, ampak svetišča, nekaka nebesa na zemlji, kjer bi njen Odrešenik našel dostojen prestol.

Z neko kar ljubosumno in nenavadno nežno pozornostjo je do najmanjših podrobnosti urenila češčenje presv. Rešnjega Telesa. Nikomur ne prepusti skrbi za češčenje svojega božjega ženina. Vse je namreč veliko, vse važno, vse božje, če gre za Jezusa Kristusa, med nami pričujočega.

Cerkev hoče, da bodi vse, kar je najlepšega v naravi, najdragocenejšega na svetu, posvečeno službi Jezusa Kralja. Vse njeno bogočastje se nanaša na to skrivnost, vse ima duhovni, zveličavni pomen, vse je polno milosti in pobude za krepost.

Kako se v samoti in molku božjega svetišča duša lahko zbere. Pri pogledu na vernike, klečeče pred tabernakljem, nehoče vzdihnemo: »Tu je več kot Salomon, več kot angel. Tu je Kristus, pred katerim se pripogiba vsako koleno v nebesih, na zemlji in pod zemljo.«

Ob Jezusu Kristusu v presv. zakramentu vsaka druga veličina izgine in vsaka človeška svetlost otemni.

DEJANSKA PRIČUJOČNOST — PRIČEVANJE JEZUSA KRISTUSA

Poglejte, da se jaz sam
(Lk 24, 39).

Cerkev nam govori: Jezus Kristus je resnično pričujoč v sveti hostiji.

Jezus sam pa razodeva svojo pričujočnost na dva načina: na znotraj in na zunaj.

I. Na znotraj.

Na znotraj se javlja v duši tistega, ki ga prejme v sv. obhajilu. — Jezus stori v njem, ki ga prejme, trojno čudo: prenovi ga, vase spremeni in okrepi.

Prvo čudo: prenovi ga.

Jezus podeli njemu, ki ga prejme, oblast nad strastmi. Saj prejme prav istega Jezusa, ki je rekel: »Zaupajte, jaz sem svet premagal«; istega, ki je zapovedal viharju: »Ufihni«; istega, ki govori zdaj ošabnežu in lakomniku in listemu, ki ga muči uporna čutna narava, ter sužnju grešnih nagnenj: »Razvežite ga in pustite, naj hodi« (Jan 11, 44).

Kdor prejme sv. obhajilo, se čuti močnejšega. Ko prihaja od svede mize, lahko govori

s sv. Pavlom: »V vsem zmagujemo po njem, ki nas je vzljubil« (Rim 8, 37).

Težje je poboljšati se ali samega sebe premagati, kakor pa izvršiti kako zunanje dobro delo, pa četudi heroično. Navada je pač druga narava.

Samo sv. Rešnje Telo, vsaj navadno in kakor kaže skušnja, nam daje moč, da se rešimo slabih navad, ki so zavladale nad nami.

Drugo čudo: vase ga spremeni.

Samo eno sredstvo je za spremembo naravnega življenja v nadnaravno, in to je zmago-slavno presvelo Rešnje Telo, kjer Jezus Kristus sam dušo vzgaja.

Presv. Rešnje Telo vzbuja v nas vero, vžiga, plemeniti in očiščuje našo ljubezen. Uči nas ljubiti. Ljubezen je darovanje samega sebe; v presv. Rešnjem Telesu pa se Jezus daruje popolnoma in nam s tem ne samo svetuje ljubiti, ampak daje tudi zgled.

Sv. Rešnje Telo preoblikuje celó našo zunanost: telesu daje neko milino in lepoto, ki je odraz notranje lepote; na obrazu njega, ki prejema sv. obhajilo, je nek božanski odsev, v njegovih besedah je neka krotkost, v vseh njegovih dejanjih neka ljubkost, kar vse priča

o pričujočnosti Jezusa Kristusa, ki vpliva kot prijeten vonj.

Tretje je čudo moči, ki napravi, da pozabljamo nase in se žrtvujemo.

V nesreči črpa človek v sv. Rešnjem Telesu moč, ki ga krepi, da ne klone. Če ga zadene nasprotovanje, obrekovanje in druge stiske, najde v sv. Rešnjem Telesu osrečujoči mir! Po sv. obhajilu premaga zvest vojak Jezusov skušnjave in napade ljudi in pekla.

Zastonj bi iskali tako nadčloveško moč kje drugod kot v sv. Rešnjem Telesu. Če jo pa ta zakrament daje, jo daje zato, ker je Jezus, naš Odrešenik in Bog, v njem resnično pričujoč.

Na ta način razodeva Jezus Kristus po nožranje svojo pričujočnost v presv. zakramentu.

II. Na z u n a j.

Zgodilo se je, da so bili grešniki, ki so oskrunili najsv. zakramente, očitno kaznovani za svojo predrznost. Jezus je pokazal svojo pravičnost.

Sv. Pavel je imel mlačna in božjeropna obhajila Korinčanov za vzrok njihove brezbržnosti, zaspanosti in malomarnosti za dobro. In pravi: »Zato je med vami mnogo slabotnih in bolehnih in dosti jih spi« (I Kor 11, 30).

Zgodovina pozna strašne primere, kako je pravičnost našega Gospoda nenadoma zadela take, ki so ga nevredno prejeli ali ga sramotili v presv. Rešnjem Telesu.

Jezus kaže v presv. zakramentu tudi svojo moč nad hudobnimi duhovi. Često pripovedujejo, da je hudobni duh pri izganjanju ključoval vsem sredstvom. Ko so pa prinesli sv. hostijo, je zagnal strašen krik in zbežal pred navzočnostjo Boga samega. Ko je v Milanu sv. Bernard postavil po očenašu pri maši kelih in pateno na glavo obsedenca, ga je hudi duh zapustil z besno naglico in med strašnim kričanjem: »Jezus Kristus, dobri Bog je tam.«

Koliko bolnikov je ozdravilo presv. Rešnje Telo. Ne poznamo vseh takih ozdravljenj. Kol pa priča zgodovina, Jezus v presv. zakramentu še vedno ozdravlja vse bolezni.

Sv. Gregor Nacianski pripoveduje tale genljivi dogodek: Njegova sestra, ki je bila že dolgo bolna, je neko noč vstala in šla pred tabernakelj. Z živo vero je tam govorila našemu Gospodu: »Ne bom šla od tod, dokler me ne ozdraviš.« Dvignila se je in bila ozdravljena.

Koliko pa je končno tudi raznih prikazani našega Gospoda. Od časa do časa ponovi

Gospod čudež na gori Tabor. Ta prikazanja nikakor niso potrebna, ker imamo besedo Resnice same. Pričajo le, da beseda Jezusa Kristusa res tudi naredi, kar pravi.

Da, Gospod Jezus Kristus, verujemo, da si resnično in bistveno pričujoč v presv. zakramentu! Daj, pomnoži našo vero!

VERA V PRESV. REŠNJE TELO

Kdor v me veruje, ima večno življenje (Jan 6, 47).

Kako srečni bi bili, ko bi imeli prav živo vero v presv. zakrament!

Sv. Rešnje Telo je namreč prečudežna resnica sv. vere in največje delo ljubezni. Ko bi poznali dar božji!

Toda sv. Rešnje Telo je zaklad, ki ga je treba vdano in ponižno iskati, pobožno čuvati in si z raznimi žrtvami zagotoviti. Največja nesreča je, ne imeti vere v presv. zakrament.

I.

Ali pa je sploh možno izgubiti vero v presv. zakrament, če smo nekoč že verovali in prejemali sv. obhajilo?

Mislim, da ne. Otrok more svojega očeta zaničevati in svojo mater sramoliti, nemogoče pa je, da bi jih sploh več ne pripoznal. Tako tudi kristjan ne more nikdar utajiti, da je prejel sv. obhajilo, ne more pozabiti, da je bil nekaj srečen.

Če kdo ne veruje v presv. Rešnje Telo, ni vzrok v tem, češ ker je dobil jasne dokaze proti katoliški resnici. Ne! Neverni človek je sredi

časnih skrbi otopel, njegova vera je zadremala, pozabil je. Ko ga bo milost spreobrnjenja zopet zbudila, bo njegova prva misel nehoče iskala sv. Rešnje Telo.

Nevera pride tudi od strasti, ki vladajo srcu. Vladoželjna strast je vedno kruta. Ko doseže cilj, vse drugo prezira; kar je zoper njo, to bi rada utajila. Pa vprašajte človeka, ki ne veruje v presv. Rešnje Telo, od kdaj ne veruje. Če greste z njim k viru nevere, boste naleleli na greh ali počutnost, kateri se ni znal ustavljati.

Nevera pride dalje tudi od dolgotrajne zgolj slaboine in plehke vere. Nekateri so se pohujšali, ko so gledali toliko brezbožnežev in brezvercev po življenju. Drugi so se spoteknili, ko so poslušali izumetničene razlage in navidezne dokaze lažnive znanosti. Moti jih tudi to, zakaj Gospod ne kaznuje, zakaj se pusli zasramovati, če je resnično pričujoč. Mnogi teh, ki ne verujejo, so sicer dobri ljudje. Glejte, to je slaba vera, ki vodi v nevero.

Strašna nesreča! Taki ljudje se oddaljijo od Njega, ki ima besede večnega življenja, kakor so se oddaljili prebivalci Kafarnauma.

II.

Kaj sledi za onega, ki ne veruje v presv. Rešnje Telo? Tak človek najprej taji božjo vse-mogočnost. »Bog naj bo pod to neznamno podobost? To je nemogoče, kdo more to verjeti?«

Tak dolži Jezusa Kristusa laži, kajti On je rekel: »To je moje telo, to je moja kri.« Zaničuje njegovo dobroto kakor učenci, ki so slišali obljubo sv. Rešnjega Telesa in začeli odhajati in zapuščati svojega božjega Učenika.

Še več, tudi vera v druge skrivnosti se mu bo kmalu omajala in izgubila. Če ne veruje v živo skrivnost, ki se vrši pred našimi očmi, v kakšno skrivnost bo pa še veroval?

Njegova krepost bo kmalu neplodna; zgubila bo namreč naravno hrano, preirgala bo zvezo z Jezusom Kristusom, od koder zajema vso svojo moč; ne bo gledala več na vzor, ki ga ima pred seboj, in bo nanj pozabila.

Potem usahne v takem človeku tudi pobožnost, ker ni več v zvezi s središčem življenja in ljubezni.

Zato pa tudi ne čuti več tolažbe v življenjskih nadlogah in ko se stiška več in več, pride obup. Žalost, ki je ne moremo izliti v prijateljsko srce, nas končno zaduši.

III.

Verujmo torej v sveči zakramentu! Često je treba ponavljati: »Verujem, Gospod, pomagaj moji slabi veril«

Nič ni za našega Gospoda bolj častno kot naša vera v njegovo evharistično pričujočnost. S to vero prav izredno častimo njegovo božjo resničnost. Največja čast, ki jo komu izkažemo, je, da mu verujemo na besedo — kakor bi bila največja žalitev, če bi komu podtikali laž, dvomili nad njegovo besedo, zahtevali dokazov in jamstva. Če torej otrok veruje besedi očetovi in služabnik besedi gospodarjevi, podložnik besedi kraljevi, zakaj ne bi mi verovali besedi Jezusa Kristusa, ki nam je slovesno zaškril, da je pričujoč v presv. zakramentu?

Ta preprosta in brezpogojna vera v besedo Jezusa Kristusa je njemu v čast tudi zato, ker ga spoznava in moli, čeprav je skrit. Čast, ki jo izkazujemo preoblečenemu prijatelju ali kralju, ki je preprosto oblečen, je še večja, saj izkazujemo tedaj res čast osebi, ne pa njeni zunanosti. Tako je tudi z Jezusom v presv. zakramentu. Če ga častimo in verujemo, da je Bog, kljub tako preprostem zagrinjalu, ki ga zakriva, častimo njegovo božjo osebo in se klanjamo skrivnosti, pod katero se skriva.

To pa je tudi mnogo bolj zaslužno za nas. Kakor je Peter izpričal božanstvo Sina človekovega, kakor je razbojnik zatrjeval nedolžnost Križanega, tako izpričujemo tudi mi o Jezusu Kristusu to, kar je, čeprav je videz drugačen. Še več, verujemo nasprotno od tega, kar nam javljajo čuti, ko se opiramo samo na Gospodovo nezmotljivo besedo.

Verujemo v resnično pričujočnost Jezusovo v presv. Rešnjem Telesu! Jezus je tu navzoč. Globoko spoštovanje, spoštovanje vere in ljubezni naj nas prevzame, ko vstopimo v cerkev — k Jezusu samemu namreč prihajamo.

To spoštovanje naj bo tudi naš apostolat in naša pridiga, ki je za neverne in brezbožne posebno zgovorna.

B O Ž J È Č U D O

Spomin je postavil svojih
čudežev (Ps 110, 4).

Sv. Rešnje Telo je delo neskončne ljubezni, ki ji je stregla božja vsemogočnost. Sv. Tomaž imenuje sv. Rešnje Telo »največji čudež«.

Če se hočemo o tem prepričati, pre-mišljajmo, kaj nas uči sveta vera o tej skrivnosti.

I.

Prvi čudež v tem zakramentu je izpremi-njanje kruha in vina v Kristusovo Telo in Kri. Kakor je vzel Jezus, tako vzamejo na njegovo zapoved in po njegovi ustanovi duhovniki kruh in vino, izgovorijo posvelilne besede in hipoma ni več kruha in ni več vina, spremenila sta se v presv. Telo in presv. Kri Jezusa Kristusa.

Pod podobo kruha in podobo vina je resnično, dejansko in bistveno Odrešenikovo poveljano Telo.

Po posvečenju ostane od kruha in vina le zunanja podoba: barva, okus, teža. Za čute je to kruh in vino, vera pa nas uči, da je to Jezusovo Telo in Jezusova Kri, zakriti pod podobama, ki ostaneta le na čudežen način.

Ta čudež more storiti le božja vsemogčnost, kajti proti naravnim zakonom je, da bi kakovosti bivale samostojno, brez svojega bistva, ki jih sicer zadržuje. To je božje delo. Kakor je božja volja, da bivamo, tako je tudi božja volja, da bivajo čudežno le kakovosti. Bog je vsemogčen, prvo in drugo je zanj enako lahko.

II.

Prvi čudež obsega tudi drugega, ki je v tem, da človek duhovnik čudež spreminjanja s preprosto besedo obnavlja, kolikorkrat le hoče. To moč mu je izročil Bog. Duhovnik hoče, da Bog pride na oltar, in resnično — Bog pride na oltar. Mašnik stori isti čudež, ki ga je storil Jezus Kristus pri zadnji večerji. Vprav od Jezusa Kristusa ima to moč, ki z njo obnavlja čudo zadnje večerje Gospodove.

Naš Gospod Jezus Kristus se še nikoli ni uprl besedam duhovnikovim.

Čudež božje vsemogčnosti je, da slaboten in umrljiv človek daje rojstvo zakramentalnemu Jezusu.

III.

V puščavi je vzel Jezus pet kruhov, jih blagoslovil in učenci so z njimi nasitili pet tisoč

mož. Čudežno pomnoženje je le slaba podoba drugega čudeža v sv. Rešnjem Telesu. Jezus ljubi vse ljudi. Samega sebe hoče dati popolnoma vsega in osebno vsakemu. Vsakdo bo dobil en del mane življenja. Jezus se mora tolikokrat pomnožiti, da lahko nasiti vse obhajance, ki ga hočejo prejeti. V nekem smislu lahko pravimo, da more ves svet pokrivali evharistična miza. Po Jezusovi moči se to tudi zgodi. Vsi ga vsega prejemajo. Razdelite hostijo na toliko delcev, kolikorkoli hočete, in v vsakem delu je cel Jezus. Če razlomiš hostijo, se Jezus s tem ne razdeli in ne zmanjša.

Kdo bi mogel izreči število vseh hostij, ki jih je razdelil Jezus svojim otrokom od zadnje večerje ...

IV.

Toda Jezus ni pričujoč le v vseh posvečenih hostijah, ampak biva tudi po nešteto krajih.

V svojem zemeljskem življenju je bil istočasno le na enem kraju. Malo poslušavcev je bilo tako srečnih, da so se mogli naslajati ob njegovi navzočnosti in njegovi besedi. Danes pa je v presv. Rešnjem Telesu hkrati tako rekoč povsod. Njegova človeška narava je deležna na nek način božje vesoljne pričujočnosti, ki napol-

njuje vse. Jezus je ves pričujoč v neizmernem številu svetišč.

Gospod Jezus, občudujemo tvojo mogočnost, ki je napravila te čudeže, zato da moreš stanovati sredi svojih otrok, da te lahko dosežejo in da si ves z njimi.

Kdo bi mogel izteči število vseh hostij, ki jih je razdelil Jezus svojim otrokom od zbirne večerje ...

IV.

Če bi Jezus ni pričujoč le v vseh posvečenih hostijah, ampak diva tudi po nesčisljivosti. Naš Gospod Jezus Kristus se še danes

V svojem zemeljskem življenju je bil istočasno le na enem kraju. Tako postane vsa ta tako štečnja, da so se mnogi naslanjali ob njegovi navzočnosti in njegovi besedi. Danes pa je v presv. Rešnjem Telesu. Tistim, tako rekoč povsod, njegova človeška narava je delujoča na nek način: po vseh vesolnih pričujočnosti, ki napolnijo

JEZUS SE V SVETEM REŠNJEM TELESU DARUJE

Vzljubil me je in zame dal
samega sebe. (Gal 2, 20).

Po kakšnih znakih spoznamo ljubezen?

Po enem samem, po žrtvah, ki jih ljubezen
navdihuje ali z veseljem sprejema.

Ljubezen brez žrtve je prazno ime, le po-
tvorjeno samoljubje.

Če hočemo torej spoznati veličino Jezusove
ljubezni do ljudi v sv. Rešnjem Telesu in jo
preceniti, pogledjmo žrtve, ki jih zahteva sveto
Rešnje Telo.

Vprav iste žrtve kakor tukaj je zahtevalo od
Boga-človeka trpljenje. Kakor je tedaj daroval,
tako tudi zdaj daruje svoje človeško, naravno
in svoje božje življenje.

I.

V času trpljenja, v katerega ga je gnala
prevelika ljubezen do nas, ga je zavrglo njegovo
lastno ljudstvo. Zatajilo ga je in obreklo. Ni
mu dalo pravice, da bi se zagovarjal. Jezus je
bil izročen brez vsake obrambe na milost in
nemilost svojih sovražnikov. Pa ni niti terjal
pravic, ki jih je imel vsak obloženec. Vse svoje

pravice je daroval za rešitev in ljubezen do svojega ljudstva.

Tudi v presv. Rešnjem Telesu je naš Gospod brez vsake pravice. Zakoni ga ne poznajo. Bog, ki je postal človek, Odrešenik človeškega rodu, ima komaj besedo v zakoniku narodov. Ko živi med nami, ga ne poznamo. »Sredi med vami stoji, katerega vi ne poznate.«

Družba ga več ne časti. V mnogih deželah so praznik sv. Rešnjega Telesa črtali iz seznama državnih praznikov. Jezus Kristus ne sme več stopiti v javnost, ne sme se več v javnosti pokazati! Mora se skrivati. Marsikdo se ga sramuje: »Ne poznam tega človeka.«

Kdo so tisti, ki se sramujejo Jezusa Kristusa? Mohamedanci? Judje? Ne, katoličani!

Ljudje Jezusa ne ščitijo.

Morda se bo zanj zavzelo nebo?

Ne! Kakor pri Kaifu in pri Pilatu, tudi danes izroča njegov Oče Jezusa v roke grešnikov: »Jezusa je izročil njih volji« (Luk 23 25).

Ali pa je Jezus to vedel, ko je postavljajl zakrament sv. Rešnjega Telesa? In če je vedel, ali si je to prostovoljno izbral? — Da, prostovoljno. Da bi nam bil zgled, lolažba v naših težavah in preganjanjih sveta.

In Jezus bo ostal tako do konca sveta, da bi bil zgled in milost vsakemu izmed svojih otrok! Jezus nas ljubi.

II.

V svojem trpljenju se je Jezus daroval popolnoma vsega. Žrtvoval je svojo voljo, blaženost svoje duše, katere se je z njegovim privo-ljenjem polastila smrtna žalost. Daroval je svoje življenje na križu.

Samo enkratna daritev je bila za njegovo ljubezen premalo. Krvava daritev na križu se daruje na nekrvavi način po naših oltarjih.

Da bi žrtvoval svojo voljo, je bil pokoren Bog stvari, Kralj podložniku, Rešitelj sužnju. Jezus je pokoren zveslim, pravičnim in grešnim duhovnikom. Posluša brez odpora, ne da bi ga bilo treba siliti, posluša celo svoje sovraž-nike, vse z isto pripravljenostjo. Naš Gospod vidi potrebe ljudi in je pričujoč, ne le pri sveti maši, ko duhovnik izgovori posvetilne besede, ampak tudi noč in dan v zakramentu sv. Reš-njega Telesa. Njegov stalni poklic je poklic poslušnosti. Ali je to mogoče?

Oh, če bi človek razumel ljubezen sv. Reš-njega Telesa!

Med trpljenjem je bil Jezus zvezan, zgubil je svojo svobodo. — V sv. Rešnjem Telesu pa

se je sam zvezal z večnimi in nezlomljivimi verigami svojih obljub. Zvezal se je s posvečeno podobo, pod katero ga nerazdružno vežejo zakramentalne besede. V sv. Rešnjem Telesu se ne giblje, ne deluje kakor na križu in kakor v grobu ob vstajenju, čeprav ima v sebi poveljano življenje.

Popolnoma je odvisen od ljudi, ker je jetnik ljubezni. Ljubezen ga sili, da ne zdrobi vezi, da bi zapustil evharistično ječo. Pogodba ljubezni gre tako daleč.

Njegova duša se ne more več odreči vrtu blaženosti in veselju, kakor se je odrekla na Getzemani, kajti zdaj je Jezus poveljčan v nebesih. Izgubi pa tako rekoč to blaženost v katoličanu, svojem nezvestem ud. Mnogokrat vidi nehvaležnost in zasramovanje, s katerim ga njegovi žalijo. Mnogokrat so katoličani podobni Judom. Jezus je nekoč jokal nad grešnim Jeruzalemom. Nas pa vse bolj ljubi. Naši grehi in naša poguba ga žalostijo mnogo bolj kakor poguba Judov. Koliko solza bi priteklo iz presv. Rešnjega Telesa, če bi Jezus mogel jokati.

Ker pa Jezus v hostiji ne more več resnično umirati, pa vzame nase vsaj dozdevno podobo smrti. Podobi sta posvečeni ločeno, da nam

kličeta v spomin, kako se je presvela njegova Kri ločila od njegovega Telesa.

Daruje se nam v sv. obhajilu in v nas razpadejo posvečene podobe.

Slednjič se Jezus izpostavlja tudi onim brezbožnikom, ki uničujejo sveče evharistične podobe ter tako skrunijo njegovo zakramentalno življenje.

Grešniki, ki ga nevredno prejemajo, ga v svojih dušah križajo. Vežejo ga z hudičem, ki je njih vrhovni gospod. »Sami sebi božjega Sina križajo in sramote« (Hebr 6, 6).

III.

V kolikor se more povelečani Jezus darovati, v toliko daruje svoje naravno življenje v sv. Rešnjem Telesu.

V svojem trpljenju ni varčeval s svojim božjim trpljenjem, še manj pa varčuje z njim v sv. Rešnjem Telesu.

V Gospodovem trpljenju ne vidiš njegove slave, njegovega veličastva, njegove mogočnosti: Jezus je le mož bolečin, zapuščen od Boga in od ljudi. Izaija ga ni več prav spoznal pod pljunki in ranami, ki so pokrivale njegovo božje obličje!

V svojem trpljenju nam je Jezus hotel pokazati samo svojo ljubezen. Gorje tistim, ki je

niso hoteli spoznati! Razbojnik na križu je bil prisiljen, da je počastil njegovo božanstvo in izpričal njegovo nedolžnost. Še celo narava je morala objokovati svojega Stvarnika.

V sv. Rešnjem Telesu Jezus še z večjo ljubeznijo daruje svoje božje lastnosli.

Od vse Jezusove mogočnosti in slave vidimo samo potrpežljivost, ki bi nas pohujšala, če ne bi vedeli, da je njegova ljubezen neizmerna.

Zdi se, da nam dobri Odrešenik govori: »Nisem li dovolj storil za vas? Ali nisem zaslužil vaše ljubezni? Kaj naj še naredim? Išcite! Katera žrtev mi še preoslane, da bi jo za vas daroval?«

Gorje tistim, ki prezirajo toliko ljubezen! Razumemo, da pekel zanje ni preveč. Toda pustimo to misel! Sv. Rešnje Telo je največji dokaz Jezusove ljubezni do nas, ker je največja daritev.

PRESVETO REŠNJE TELO IN ODREŠENIKOVA SMRT

Kolikorkrat jeste ta kruh in pijete kelih,
oznanjate smrt Gospodovo (1 Kor 11, 26).

I.

Presvelo Rešnje Telo nas na čudovil način spominja Gospodove smrti, kakorkoli gledamo nanj. Prav na večer pred smrtjo ga je Gospod poslal, tisto noč, ko je bil izdan: »Dan, preden je trpel, tisto noč, ko je bil izdan.«

Ime, ki mu ga je dal, pa je zaveza, sklenjena z njegovo krvjo: »Nova zaveza v moji krvi.« Jezus je v tem zakramentu, kakor bi bil mrtev.

Negiben je, brez volje, kot mrlič, ki ga moramo nositi.

Smrtna lišina vlada okrog njega. Njegov oltar je grob, v katerem so shranjene kosti mučencev.

Nad njim je križ, luč svetilke ga obseva, kot bi obsevala grobove. Korporal, ki obdaja sveto hostijo, je nekak drugi mrlvaški prl. In ko se mašnik pripravlja za daritev, nosi znake smrti. Vsak kos njegove obleke je zaznamovan

s križem, križ nosi obleka spredaj, križ nosi zadaj.

Vedno smrt, vedno križ: tak je Jezus v sv. Rešnjem Telesu, ako gledamo samo zakrament.

II.

Če ga pa motrimo kot žrtev in obhaji!o, je to smrt na še bolj občuten način.

Duhovnik izgovarja zakramentalne besede posebej nad kruhom in posebej nad vinom.

In tako bi po moči teh besed moralo biti telo ločeno od krvi, kar je smrt. In če v resnici to ni smrt, ni zato, ker to zabranjuje povečani Jezus Kristus. Približuje se smrti vsaj v tisti meri, kol mu je to mogoče. Kakor mrtev je v tem zakramentu, kakor jagnje se žrtvuje za nas.

In na ta način Jezus Kristus nadaljuje s svojo skrivnostno smrtjo daritev na križu in jo tisočkrat in tisočkrat obnavlja za grehe sveta.

Pri obhajilu se Odrešenikova smrt dovrši. Naše srce postane njegov grob; sveta podoba se namreč radi naravne toplote razkroji in zakramentalno slanje preneha. Jezus Kristus ni več v nas s svojim Telesom. Spravna daritev je končana.

Vendar pa je srce pravičnega svet in veličasten grob, srce grešnika pa sramoten grob.

V prvega položi Gospod svoje božanstvo, svojega Svetega Duha, torej kal vstajenja, v grešniku pa Jezus ne živi dalje, pri njem zakrament sv. Rešnjega Telesa ni dosegel svojega namena. Tako obhajilo je božji rop, nasilna in krivična smrt Gospoda, ki ga novi rablji križajo.

III.

Zakaj je Gospod postavil tako tesno zvezo med zakramentom sv. Rešnjega Telesa in svojo smrtjo?

Predvsem zato, da bi nam poklical v spomin ceno, za katero nam je mogel dati ta zakrament.

In res, sv. Rešnje Telo je sad Jezusove smrti.

Sv. Rešnje Telo je oporoka, je volilo, ki zadobi svojo vrednost šele s smrtjo tistega, ki jo je zapustil. — Jezus je moral torej umreti, da se njegova oporoka uveljavi. In tako moramo vselej reči, kadar smo pred sv. Rešnjim Telesom: Ta dragocena oporoka je stala Jezusa Kristusa življenje. S tem se nam razodeva njegova velika ljubezen; kajti on sam je rekel, da ni večjega dokaza ljubezni, kakor da kdo dá življenje za svoje prijatelje.

Jezus je umrl, da bi nam zapustil in mogel dati zakrament sv. Rešnjega Telesa: to je naj-

večji dokaz njegove ljubezni. Koliko jih misli na ceno tega zakramenta? In vendar nam Jezus Kristus v zakramentu o njej govori. Toda mi nehvaležni sinovi mislimo samo na to, kako bi uživali svoje bogastvo, ne mislimo pa nanj, ki nam ga je pridobil za ceno svojega življenja.

IV.

Treba je torej neprenehoma poudarjati, kako mora sv. Rešnje Telo vplivati na nas.

Prvič, v nas zamori greh in grešna nagnjenja.

Drugič zamori v nas posvetnost in nas križa z Jezusom Kristusom po besedah sv. Pavla: »Meni je svet križan in jaz svetu.«

Tretjič po tem zakramentu odmiramo sami sebi, svojim željam, svoji počulnosti in oblačimo Jezusa Kristusa, tako da on živi v nas, mi pa smo le njegovi udje, pripravljeni storiti, kar on hoče.

Nazadnje pa nas stori deležne blaženega vstajenja. — Jezus Kristus seje samega sebe v naše duše. Sveti Duh bo to klico oživil in nam bo vrnil življenje, ki pa bo blaženo in bo trajalo vekomaj.

To je nekaj vzrokov, ki so privedli Jezusa Kristusa, da je obdal ta zakrament življenja,

kjer biva poveličan, kjer kraljuje s svojo ljubeznijo, z znamenji smrti.

Neprenehoma nas spominja na ceno, s katero nas je odkupil, in na to, kaj moramo storiti, da mu vrnemo njegovo ljubezen.

»O Bog,« mu bomo s Cerkvijo rekli, »ki si nam v čudežnem zakramentu spomin svojega Irpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svele skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Krvi tako častiti, da bomo sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutili!«

SV. REŠNJE TELO – POTREBA JE Z U S O V E G A S R C A

Srčno sem želel to velikonočno jagnje
jesti z vami (Luk 22, 15).

Sv. Rešnje Telo je naše preobilno odrešenje,
Očetova pravičnost tega ni zahtevala od Jezusa
Kristusa. Zadoštovalo bi trpljenje in Kalvarija,
da bi dosegli spravo z Bogom in da bi se nam
odprla vrata Očetove hiše.

Zakaj je torej Gospod ustanovil zakrament
sv. Rešnjega Telesa?

Ustanovil ga je zaradi sebe, da zadovolji
svoje srce.

Če ga tako pojmuje, je sv. Rešnje Telo
najbolj ljubeča in najbolj ljubezni vredna stvar.
Sv. Rešnje Telo je nepojmljiva dobrota in ne-
ugasljiva ljubezen že po svoji naravi.

Gospod je čutil potrebo, da ustanovi zakra-
ment sv. Rešnjega Telesa, tudi če mi ne bi imeli
od tega nobene koristi. Tri razloge je imel za to.

I.

Najprej je naš brat. Hotel je zato zadostiti
svoji bratski ljubezni do nas.

Nobena ljubezen ni tako živa in goreča kakor bratska ljubezen. Prijateljstvo zahteva enakost, ki je mogoča samo med brati.

Jezusova bratska ljubezen pa presega vse, kar si moremo predstavljati.

Sv. pismo nam pravi, da je bila Davidova duša navezana na Jonatanovo in da sta oba tvorila eno samo dušo. Toda bodi še taka skupnost med dvema, vsakdo ima v sebi kal sebičnosti: napuh. — Gospod pa nima nič takega, ljubi nas nad vse, ne gleda nič nase.

Nič ne de, ali mu mi to ljubezen vračamo ali ne; on nas ljubi še bolj goreče.

Brat pa rad vidi brata in živi skupaj z njim. Jonatan je medlel od koprnjenja, ko je bival daleč od Davida.

In Gospodu je bilo težko ločiti se od nas. Hotel je biti pri nas, da bi nam lahko rekel: »Moji bratje stel!«

Kako ljubezniva je ta beseda! Druga Jezusova dela ne očitujejo naravnost prijateljstva. Drugod je dobrotnik, rešitelj, nima pa liste tople in domače ljubeznivosti.

Sv. Rešnje Telo izenačuje vse ljudi in tako ustvarja pravo enakost. Zunaj Cerkve so sicer razni dostojanstveniki, toda pri mizi Jezusa, našega brata, smo si vsi bratje.

Nikakor torej ni prav, če mislimo samo na Gospodovo veličastvo in svetost. Prav je to, kadar premišljujemo kako drugo skrivnost. Svetemu Rešnjemu Telesu pa se bližajmo radi ljubezni in gorečnosti.

II.

Razen tega biva Gospod med nami zato, ker je naš Odrešenik. Ne torej samo zato, da nam naklanja sadove odrešenja; saj je poleg zakramenta sv. Rešnjega Telesa toliko drugih sredstev: molitev, drugi zakramenti itd. Jezus se hoče v tem zakramentu veseliti svojega odrešenja in svoje zmage.

Mati ljubi v dvakratni meri otroka, ki ga je rešila iz velike nevarnosti. Gospod, ki nas je odrešil za tako veliko ceno, čuti potrebo, da nas ljubi z veliko ljubeznijo, da zadosti svojemu trpljenju na Kalvariji.

Toliko je storil za nas! Ljubi nas toliko bolj, kolikor več smo ga mi stali. Ne zapusti njih, ki jih je odrešil! Dal je svoje življenje zanje, ljubi jih kot svoje življenje in v tej ljubezni je neizrekljivo srečen.

Gotovo ima Gospod vsaj materinsko srce! Rajši bi zapustil angele kot nas. Gospod čuti potrebo, da nas speš vidi. Dva prijatelja z bojnega polja, ki se po dolgem času speš snideta,

ne vešča, kako bi izrazila svoje veselje, tako sliša srečna.

K prijatelju radi potujemo, tudi če je daleč, zlasti ako je to prijatelj iz mladostnih dni. In Gospod naj ne bi imel takih želj?

Kakšno veselje mu napravimo, če se mu zahvaljujemo za dobrote in za trpljenje! Ustanovil nam je zakrament sv. Rešnjega Telesa tudi za to, da ga prihajamo tolažit v njegovih bolečinah, v njegovi siromašnosti, njegovem križu. Jezus prosi za sočutje, vračamo naj toliko ljubezen.

Da, Gospod mora biti med tistimi, ki jih ljubi; ljubi pa nas, kajti prav nas je odrešil.

III.

Nazadnje Gospod zato biva med nami in nam izkazuje toliko ljubezni v zakramentu svetega Rešnjega Telesa, ker nas njegov božji Oče neskončno ljubi. In zato mora to ljubezen Očetu namesto nas poplačati.

Včasih smo kar razvneti od ljubezni do koga, ki ga niti ne poznamo, ki ga nismo nikdar videli. Včasih nam samo en migljaj, ena misel, ena okoliščina prikličje v spomin dragega prijatelja. Prav tako čutimo ljubezen do tistega, ki nam spet privede izgubljenega prijatelja. Tudi

ljubimo prijatelja svojega prijatelja, ne da bi ga poznali, samo radi tega, ker je našemu prijatelju ljub. To je kaj naravno: naše srce ljubi prijatelja in samo od sebe ljubi vse, kar se njega tiče.

Prav tako je z Jezusom. Oče nas ljubi in Jezus, ki ljubi Očeta, nas ljubi radi njega. To je srčna potreba Sinu božjega, ki ne more pozabiti tega, kar njegov Oče ljubi.

Recimo torej Gospodu: »Iskreno se ti zahvaljujem, da si zame ustanovil zakrament sv. Rešnjega Telesa. Toda, sladki moj Zveličar, ti si ga moral ustanoviti, jaz sem ti dal povod. Jaz sem dal priložnost, da se ti zdaj veseliš svojega imena: Odrešenik, brat. Še dalje me moraš oblagodarjati in varovati. Kajli nam se moraš zahvaliti za svoje lepo ime: brat.«

Končno pa Gospod išče častivcev: Njegova milost nas je prišla iskat. Torej nas je ljubil, potrební smo mu bili.

Ko je v sv. Rešnjem Telesu izpostavljen, je treba častivcev, ker drugače ne pride iz tabernaklja. Pri maši je treba vsaj strežnika, ki predstavlja verno ljudstvo.

Dobro to premislimo! Gospod nas bo dvignil, oplemenitil, dal nam veliko željo, da ga ljubimo, in nas spomnil, da odlika nalaga dolžnosti.

SV. REŠNJE TELO — POTREBA NA ŠE GA SRCA

Zase si nas ustvaril, o Bog!
(Avguštin.)

Zakaj je Jezus pričujoč v zakramentu svelega Rešnjega Telesa?

Več odgovorov lahko damo na to vprašanje. Vse pa pove odgovor: ker nas ljubi in hoče, da ga mi ljubimo. Ljubezen je glavni vzrok, da je Gospod poslal ta zakrament. Brez njega bi bila Jezusova ljubezen do nas samo ljubezen v smrti, ljubezen, ki je prešla in ki bi jo hitro in skoraj opravičeno pozabili. Ljubezen ima svoje zakone in svoje zahteve, ki jim samo sv. Rešnje Telo lahko zadosi. Po njem ima Jezus Kristus vso pravico do ljubezni, kajti v njem nam spričuje neskončno ljubezen.

Naravna ljubezen, takšna, kakršno je Bog položil v naše srce, zahteva tri stvari: prisotnost ali skupno življenje, skupne dobrine in popolno združenje.

I.

Odsotnost povzroča pri prijateljstvu trpljenje. Oddaljenost prijateljstvo slabi in če traja dalje časa, ga nazadnje razdere.

Če je Gospod daleč od nas, tedaj naša ljubezen sama po sebi prične pešati. Saj je taka že človeška narava in njena ljubezen, da hoče imeti pri sebi ljubljeno stvar, drugače ne more živeti.

Poglej uboge apostole, ko je bil Jezus v grobu! Učenca iz Emavs ga sicer spoznavata, toda vero sta že skoraj izgubila, ker nimata več svojega blagega Učitelja!

Ah! Če bi nam Gospod ne zapustil drugega znaka svoje ljubezni kakor Betlehem in Kalvarijo, ubogi Zveličar! Kako hitro bi ga pozabili, v kako mlačnost bi padli!

Ljubezen pa hoče videti, slišati, pogovarjati se, živeti skupaj. Nič ne more nadomestiti ljubljene osebe, ne spomin ne darila ne slika, ker to ni nič živega.

Gospod je to dobro vedel! Nič bi ne moglo nadomestiti njegove osebe. On sam mora biti pričujoč. Kaj pa njegova beseda? Te ne slišimo več, ne slišimo več tako genljive izgovarjave Zveličarjevih ust!

In njegov evangelij? Ta je oporoka.

Ali že zakramenti sami ne dajejo življenja? Samo Stvarnik življenja ga more hraniti v nas. Kaj pa križ? Brez Jezusa je težak!

In upanje? Brez Jezusa je umiranje!

Saj imajo protestanti vse to, in vendar, kako je protestantizem mrzel, leden!

Mar nas je hotel Jezus privesiti v tako žalostno življenje, da bi živeli in se borili brez njega?

Ah! Preveč bi bili nesrečni, ako ne bi imeli Jezusa med seboj. Saj smo na zemlji kakor v pregnanstvu, večkrat se moramo odreči posvetnim dobrinam in tolažbam v življenju, medtem ko ima svet vsega tega po mili volji! Brez Jezusa ne bi več mogli prenašati življenja!

S sv. Rešnjim Telesom pa je življenje manj grenko! Jezus je med nami, pod isto streho, zmeraj, noč in dan! Vsakdo ima dostop do njega, vse ljudi pričakuje v svoji hiši, ki je zmeraj odprta. Majhne pripušča k sebi in jih kliče s posebno ljubeznijo. Kakor dobri oče je sredi svojih otrok! To je skupno življenje z Jezusom.

Skupno življenje, ki nas poveljuje in dviga! Kako lahko se pogovarjamo z nebesei, z Jezusom Kristusom samim!

To je zares prijetna družčina preproslega, ljubečega, domačega in prisrčnega prijateljstva. Tako prijateljstvo je bilo Gospodu potrebno.

II.

Ljubezen hoče skupnost dobrin, skupno posest. Hoče deliti veselje in žalost. Prirojeno ji je, v njeni naravi je, da daje, daje vse z radostjo, s srečo.

Tako deli Jezus Kristus v zakramentu svetega Rešnjega Telesa svoje zasluženje, milosti, celó svojo slavo v razkošni obilici. Kako je veliko-dušen v dejanju! Ali nas morda kdaj odkloni?

Samega sebe daruje, in to vsem in vsekdar.

Ves svet je poln posvečenih hostij. Kristus hoče, da jih imajo vsi njegovi otroci. — Ostalo je še dvanajst košev od petih hlebov kruha, ki ga je Jezus v puščavi pomnožil. Treba je, da vsi dobijo kruh!

Jezus v sv. Rešnjem Telesu bi hotel ovili ves svet v svoj zakramentalni oblak, napojiti vse narode s to živo vodo, ki se izgublja v morje večnosti, toda šele potem, ko je okrepila zadnjega izvoljenca.

Tako je Jezus ves naš.

III.

Zadnji cilj ljubezni je združitev fistih, ki se ljubijo, spojitev dveh v enega, dveh src v eno samo srce, dveh duš v eno samo dušo,

Poslušaj mater, ki si pritiska otroka na srce:
 »Pojedla bi ga!«

Jezus se je podvrgel temu zakonu ljubezni, ki ga je sam dal svetu. Najprej je postal nam enak v življenju, zdaj pa se nam pri obhajilu vsega daruje in nas spreminja vase.

To je božje združenje duš, toliko popolnejše, toliko bolj iskreno, kolikor bolj goreče so naše želje. »Ostane v meni in jaz v njem.« Eno smo z njim, dokler se to neizrekljivo združenje, ki se je tukaj začelo po milosti in izpolnilo po sv. Rešnjem Telesu, ne dovrši v nebesih v večnem in blaženem združenju.

Ljubezen torej živi z Jezusom, navzočim v najsvetejšem zakramentu; deležna postane vseh Jezusovih dobrin in se z njim združuje.

Želje našega srca so utešene, naše srce ne more zahtevati nič več.

SV. REŠNJE TELO IN SLAVA BOŽJA

Jaz častim svojega Očeta
(Jan 8, 49).

Naš Gospod ni hotel ostati na zemlji samo s svojo milostjo, svojo resnico in besedo; osebno biva med nami. Prav isti Gospod Jezus Kristus je, ki je živel v Judeji, čeprav je sedaj pod drugo podobo. Vzel si je podobo zakramenta, vendar je in ostane vedno isti Jezus, Sin božji in Sin Marijin.

Ko je bival kot človek na zemlji, je neprenehoma častil svojega Očeta; tako tudi v zakramentu sv. Rešnjega Telesa nima drugih želj, zato lahko rečemo, da si je Jezus Kristus privzel podobo zakramenta, da neprenehoma časti in slavi svojega Očeta.

I.

S svojim učlovečenjem je Beseda božja vrnila Stvarniku slavo, ki jo je omadeževal ob začetku sveta nesrečni človekov napuh.

V ta namen se je Beseda tako ponižala, da se je združila z našo človeško naravo, se učlovečila v Mariji, se izničila in vzela nase podobo hlapca.

Plačala je odkupnino za človeštvo, s svojim življenjem dala svojemu Očetu neskončno

slavo, s svojo navzočnostjo očistila zemljo, potem pa se zmagoslavno vrnila v nebo; njeno delo je bilo dopolnjeno. Dan zmagoslavnega vnebohoda je bil pač najlepši dan za nebesa. Toda tembolj žalosten pa je bil za svet, ki je gledal, kako njegov Kralj in Odrešenik odhaja. Ali naj se svet ne boji, da se bodo nebesa kmalu nanj samo še spominjala, nato ga pozabila in se morda nanj tudi jezila in ga kaznovala?

Jezus je pač zapustil ljudem Cerkev, dobre in svele apostole, pa vendar jih ne moremo primerjati s predobrim Gospodom.

Svetniki bodo pač posnemali Gospoda, ali vendar so sami prav tako ljudje kot drugi, slabotni in nepopolni in vedno lahko še globoko padejo.

Če pa je Jezus Kristus prepustil odrešenje, ki ga je dovršil, in slavo, ki jo je pridobil svojemu Očetu s svojim življenjem in trpljenjem, le človeškim rokam, ali naj se ne boji, da pride v nevarnost? Ali ni preveč v nevarnosti delo odrešenja in slava njegovega Očeta, ako bo vse le v slabotnih in nestanovitnih človeških rokah?

Ne, nikdar ne bo zapuščeno kraljestvo, ki je bilo na tako dragocen način pridobljeno, za ceno učlovečenja in smrti Jezusa Kristusa!

Ne, božja ljubezen ne dopusti tega!

II.

Kaj naredi Odrešenik? Ostane na svetu. Tu nadaljuje svojo službo, da poveljuje svojega Očeta. Zakrament božje slave postavi.

Ali vidite Jezusa na oltarju? V tabernaklju? Tam živi. In kaj dela tam?

Svojega Očeta časti, se mu zahvaljuje in nadaljuje svojo sveto službo. Spravna žrtev je in vrača Bogu čast, ki so mu jo ljudje vzeli.

Jezus je ostal na tej skrivnostni Kalvariji, ponavljajoč fiste čudovite besede: »Oče, odpusti jim! Darujem Ti zanje svojo kri in svoje rane.«

Naš Gospod je povsod, kjer je treba zadoščeati. Kjerkoli se naseli krščanska družina, ustanovi Jezus z njo družbo, ki bo častila in slavila njegovega Očeta, častila in molila v duhu in resnici.

In Bog Oče, ki prejema češčenje, njega vredno, vesel zakliče: »Moje ime je veliko med narodi; kajti od vzhoda do zahoda se mi daruje prijetna daritev.«

III.

Toda, o čudež sv. Rešnjega Telesa! Jezus izkazuje v sv. zakramentu čast svojemu Očetu na nov način, kakor ga doslej še ni počastila nobena stvar; to je tako rekoč še večje

češčenje, kot je bilo tisto, ki mu ga je mogla skazati učlovečena Beseda na zemlji.

To je češčenje Kralja slave, ki ima v nebesih vso oblast in veličastvo, ki prihaja pod podobo kruha, da daruje svojemu Očetu ne samo svojo božjo slavo kot v učlovečenju, ampak tudi svojo človeško slavo, vrline poveljčane človeške narave.

Ker v nebesih ni mogel počastiti Očeta tako, da bi žrtvoval svojo čast, se učloveči na oltarju in nebeški Oče ga zopet lahko gleda ubogega kot v Betlehemu, čeprav je Kralj nebes in zemlje, ponižnega in pokornega kot v Nazaretu, pokornega ne le do sramotne smrti na križu, ampak tudi do bogoskrunskega obhajila, pokornega tudi svojim sovražnikom, ki ga skrunijo.

Kristus je pohlevno jagnje, ki ne odpre ust, nežna žrtev, ki se ne pritožuje, dobri Odrešenik, ki ne misli na maščevanje.

Toda čemu vse to? Zato, da časti Boga, svojega Očeta s tem, da skrivnostno nadaljuje svoje najlepše kreposti, neprestano žrtvuje svojo prošlost, svojo moč in veličino, ki mu jo je v zakramentu vzela ljubezen do zadnje ure sveča.

Jezus Kristus tu na zemlji izravnava s svojo ponižnostjo človeški napuh in izkazuje nebeškemu Očetu neskončno čast. Kakšen prizor za božje Srce!

BOŽJI ŽENIN SVETE CERKVE

Kristus je Cerkev ljubil
(Ef 5, 25).

I.

En razlog, da je Jezus postavil sv. Rešnje Telo, je bila tudi njegova ljubezen, s katero je ljubil svojo Cerkev.

Naš Gospod, ki se je ponižal iz nebes, da ustanovi in uredi svojo Cerkev, je zanjo umrl na križu. Ko je iz njegove odprte strani pritekla kri in voda, je stopila z njo na dan tudi sveta Cerkev, nova Eva, ustvarjena iz telesa drugega Adama. Vse njegovo delo, vse njegovo trpljenje je imelo ta namen, da pridobi njegovi Cerkvi neizmeren zaklad milosti in zasluženja, katero bo mogla deliti svojim otrokom.

Ta neizmerni zaklad je Cerkev podedovala po Kristusu.

Vendar bi bila Cerkev ostala na zemlji le žalosna nevesta in bi objokovala prebridko odsotnost svojega nebeškega ženina, če bi bil Jezus po svojem vsiajenju odšel v nebo, njej pa zapustil samo zaklad resnice in milosti.

Toda to se ni moglo zgoditi. Bilo bi nevredno moči in ljubezni Odrešenikove.

Jezus bo ostal v Cerkvi in bo njeno življenje, njena moč in slava.

II.

Življenje neveste, ki ji je umrl ženin, ni več življenje, ampak samo še neizrekljiva žalost in umiranje. Ob strani svojega ženina pa je nevesta velika, močna in srečna. Ženinovo srce je njeno in srečna je, da mu more vdano služiti.

Prav tako je razmerje med sv. Cerkvijo in sv. Rešnjim Telesom.

Sv. Rešnje Telo je cilj njene ljubezni, najdražje njenega srca, sreča in veselje njenega življenja.

Noč in dan čujejo njeni otroci pred Bogom v tabernaklju, da ga častijo, ljubijo in mu služijo. Sv. Rešnje Telo je Cerkvi nagib za bogočastje in njegov cilj. Duša vsega bogoslužja je sv. Rešnje Telo. Brez njega bi bogoslužje prenehalo, ker ne bi imelo več tako velikega razloga.

Zašto protestantske ločine, ki ne poznajo pričujočnosti božjega ženina, opuščajo vse zunanje bogočastje, kakor da je odveč in brez koristi.

III.

Sv. Rešnje Telo je Cerkvi vzor moči in rodovitnosti. Koliko je njenih otrok! Razširili so se

po vsem svelu in dan za dnem ji pripeljejo misijonarji novih. Cerkev mora poslati mati vsega človeškega rodu.

Odkod ta njena rodovitnost? Ali jo daje sv. krst ali sv. pokora? Brez dvoma ta dva sakramenta dajejo življenje ali ga vračata. A kako se bodo njeni otroci, ki so bili prerojeni v vodi božjega prerojenja, razvijali?

Treba jim je hrane in vzgoje.

V sebi imajo božjo klico, ki jo je treba razviti in ji pomagati, da zraste. Prav po sv. Rešnjem Telesu pa Cerkev oblikuje Jezusa Kristusa v svojih otrocih.

S sv. Rešnjim Telesom, ki je živi kruh, vzdrži Cerkev nadnaravno življenje v svojih otrocih.

Sv. Rešnje Telo jih vzgaja: le v Njem namreč najde duša obilnost luči in življenja ter moči za vse kreposti.

Hagara je bridko jokala, ko sredi puščave ni mogla nahraniti in okrepiti svojega otroka, ki je ves oslabelel umiral. Sinagoga in protestantske ločine so take matere, ki nimajo s čim hraniti svojih otrok. Prosijo jih kruha, pa jim ga nihče ne da.

Cerkev pa vsako jutro sprejema nebeški kruh za vsakega svojega otroka. Dovolj ga ima

za vse: »Tisočem je ista hrana, nedeljena, nekončana, vsem ostane hrana vsa.« In to je angelski, kraljevski kruh. Tudi otroci Cerkve postanejo lepi, kakor je kruh, ki jih hrani. Uživajo pšenico izvoljenih, pravico imajo, da pridejo vsak dan na kraljevsko gostijo. Mize so v Cerkvi vedno pogrnjene, Cerkev pa vabi in roti svoje otroke, naj prihajajo tja črpat moči in življenja.

IV.

Sv. Rešnje Telo je slava Cerkve. Jezus Kristus, njen ženin, je Kralj, Kralj slave. Njegov oče ga je okronal z bliščečo se krono. Slava ženina je obenem tudi slava neveste. Zato Cerkev kakor lepa zvezda na nočnem nebu žari v žarkih Sonca slave.

Cerkev je ob praznikih svojega ženina pred sv. Rešnjim Telesom vsa odeta v oblačila časti, poje svečane hvalnice in vabi vse svoje otroke, da združeni časte svojega Boga.

Vsa srečna je, da more slaviti svojega Kralja in svojega Boga. Ko gledaš in poslušаш njo, se ti zdi, da si v nebeškem Jeruzalemu, kjer zbori angelov v večnem prazniku slavijo nesmrtnega Kralja vseh vekov.

Vsa zmagoslavna je, ko se na praznik sv. Rešnjega Telesa razvrsti v dolgih procesijah,

ki spremljajo Boga v sv. zakramentu. Kakor urejena armada je, ki koraka v boj za svojim poveljnikom. Kralji in narodi, mali in veliki, pojejo slavo Gospodu, ki biva sredi svoje Cerkve. Kraljestvo sv. Cerkve je kraljestvo sv. Rešnjega Telesa. Kjer je sv. Rešnje Telo pozabljeno, tudi Cerkev nima zvestih olrok in bo kmalu ob-
jokovala nove izgube.

S K R I T I B O G

Resnično, ti si skriti Bog, Bog Izraelov, Odrešenik (Iz 14, 15).

Da je Sin božji ljudi tako ljubil, da je postal človek, razumemo: Stvarnik je res srčno želel odrešiti delo svojih rok.

Da je Bog človek umrl na križu, tudi to moremo še razumeti radi neizmerne ljubezni božje.

Ne razumemo pa več tega, da hoče poveljčani Jezus Kristus, okronan z veličastvom, še ostati pri nas, ko je že dovršil na zemlji svoje poslanstvo, in sicer še bolj zakrit in ubog, kot je bil v Betlehemu ali celo na Kalvariji.

Odgrnimo spoštljivo skrivnostno lenčico, ki zakriva najsv. zakrament in skušajmo razumeti neizmerno Odrešenikovo ljubezen.

I.

S tem, da je Jezus tako skrit, izkazuje nebeškemu Očetu najvišjo čast; kajti s tem obnavlja vse svoje umrljivo življenje. Kar ne more storiti v nebesih v slavi, dela s svojo skromno pričujočnostjo na oltarju. S kakšnim veseljem gleda nebeški Oče na zemljo, kjer vidi svojega

Sina, ki ga ljubi kot samega sebe, v revščini, ponižnosti in pokorščini!

Naš Gospod je iznašel način, da nadaljuje in obnavlja brez prestanka žrtev Kalvarije; le to želi, da ima njegov Oče vedno pred očmi ju-naško dejanje, s katerim ga je neskončno po-častil, ko se je žrtvoval na križu ter razdejal kraljestvo satanovo.

Jezus Kristus se neprestano bori proti na-puhu, ki ga bo končno popolnoma premagal; za-kaj nič ni Bogu bolj zoprnega kakor napuh, pa tudi nič ga bolj ne proslavlja kot ponižnost. Slava nebeškega Očeta je pač prvi vzrok, da Jezus biva med nami skrit pod podobo kruha.

II.

S svojo skritostjo dela Jezus Kristus za moje posvečenje. Da postanem svet, moram pre-magati napuh in si priboriti ponižnost; v sv. Reš-njem Telesu mi daje Jezus zgled in milost po-nižnosti. On je izgovoril nekoč besede: »Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen!« Toda že devetnajst stoletij bi bila ponižnost le prazna beseda, ko ne bi imeli nič drugega, kot spomin na zgled Gospodov v njegovem umrlji-vem življenju. Po vsej pravici bi mogli reči: »Toda, Gospod, nismo Te videli ponižnega.«

Sedaj pa je Jezus tu, da nam odgovori na naša opravičevanja in tožbe; iz tabernaklja, izpod tenčice svete hostije done besede: »Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen! Učite se od mene skrivati svoja dobra dela, svoje kreposti in žrtve. Pridite k meni!«

Tudi milost ponižnosti je v ponižni pričujočnosti Jezusuovi v presv. Zakramentu. Katera človeška slava bi se bala, da bo ponižana, ko se celo Kralj slave tako poniža? Kateremu bogatincu se ne bo prikupilo ljubeznivo uboštvo v sveti hostiji?

Kdo bo odrekel pokorščino Bogu in njegovim namesnikom, ko Bog sam človeka tako posluša?

III.

Skrili Jezus daje pogum moji slabosti. Saj se mu morem približati, z njim govoriti in ga gledati brez bojazni. Če bi bil pred nami v vsej svoji slavi, kdo bi si upal govoriti z njim. Apostoli so presstrašeni popadali na tla, ko so videli le en žarek njegove slave na gori Taboru!

Jezus skriva svojo moč, ki bi nas presstrašila. Skriva svojo svetost, ki bi oplašila naše slabotne kreposti. Mafi čeblja s svojim otrokom in se skloni k njemu, da ga dvigne k sebi;

prav tako se dela tudi Jezus majhnega med majhnimi, da jih dvigne k sebi in tako k Bogu.

Jezus skriva svojo ljubezen, njen žar je tako velik, da bi nas použil, če bi bili izpostavljeni naravnost njenim plamenom. Bog je namreč uživajoč plamen (prim. Moz 4, 24).

Glejte, tako podpira skriti Jezus našo slabost. Ali je še mogoč večji dokaz ljubezni kot evharistično zagrinjalo?

IV.

Evharistično zagrinjalo izpopolnjuje našo vero.

Vera je namreč dej našega duha, čutnih dejev v njej ni. In sv. Rešnje Telo je edina skrivnost Jezusa Kristusa, kjer morajo čuti povsem molčati; pri vsem drugem, pri učlovečenju ali odrešenju vidijo čuti Boga kot otroka ali kot umirajočega človeka, tu pa je zanje samo neprodiren oblak. O sv. Rešnjem Telesu nas pouči samo vera.

Ta neprodorni oblak zahteva od nas veliko žrtev, žrtev našega razuma. Verovati moramo celó proti pričevanju svojih čutov, proti navadnim naravnim zakonom, proti lastnemu izkustvu; verovati moramo preprosti Jezusovi besedi. Vpraševati moremo le: »Kdo je tu?« »Jaz,« odgovarja Jezus. Padimo na kolena in Ga molimo!

In ta čista, od čutov neodvisna, svobodna vera nam neposredno govori o resnični pričujočnosti Jezusa Kristusa v presv. zakramentu. »Meso ne koristi nič,« pravi Odrešenik, »moje besede pa so duh in življenje.« Duša gre preko čutov in se utopi v čudovito gledanje božje pričujočnosti, ki je pod podobama dovolj skrita, da moremo prenašati njen sijaj, pa za oči vere vendar dovolj prozorna. Da, namesto da bi bila ta lenčica ovira, postane za ponižno in resno dušo le opora in spodbuda. Veseli se, da prodre v zakrito resnico in odkrije skriti zaklad. Zvesta duša išče pod podobama svojega Gospoda tako, kot ga je nekoč iskala Magdalena pri grobu; njeno hrepenenje raste, kliče ga kot nevesta v Visoki pesmi. Rada bi mu dala vso lepoto, rada bi ga okrasila z vso slavo. Sveto Rešnje Telo je zanje to, kar je Bog za blažene; resnica, lepota, ki je vedno stara in vedno nova in ki je ni mogoče doumeči.

O Gospod, ljubljenelec moje duše, iskal Te bom brez prestanka, pokaži mi svoje božje obličje!

In Jezus se postopoma razodeva naši duši tem bolj, čim bolj raste naša vera in ljubezen. Tako najde duša v Jezusu vedno novo hrano in življenje, ki se nikdar ne neha. Božji Odrešenik se

ji kaže v vedno novi luči, vedno z novo in večjo dobroto; in kot živi zemeljska ljubezen od sreče in hrepenenja, tako se duša veseli Odrešenika v sv. Rešnjem Telèsu in vedno še hrepeni po njem; jé in je vendar lačna.

Samo modrost in dobrota našega Gospoda stà si mogli izmisliti evharistični zàstor.

ZAKAJ JE JEZUS V SVETEM ZAKRAMENTU SKRIT

Zakaj mi skrivaš svoj obraz?

(Job 13, 24.)

I.

Zakaj se naš Gospod skriva pod svetima podobama?

Človek se težko privadi na to skrito pričujočnost našega Gospoda: večkrat se je treba spomniti resnice, da moramo irdno in dejansko verovati, da je naš Gospod Jezus Kristus, čeprav skrit, vendar resnično in bistveno pričujoč v presv. Rešnjem Telesu.

Zakaj je vendar Gospod tako tiho pričujoč in tako neprodarno zašrt? Večkrat bi radi rekli: »Gospod, pokaži nam svoje obličje!«

Moč svojega Gospoda čulimo, vleče nas k sebi, vzbuja nam strah; njega pa ne vidimo. In vendar bi bilo tako prijetno, tako lepo poslušati nauke iz ust našega Gospoda!

Kakšna tolažba bi bila za nas, če bi se nam prikazal, in kolikšno zagotovilo njegovega prijateljstva bi bilo to, zakaj Gospod bi se prikazal po naših mislih le tistim, ki jih ljubi.

II.

Vendar pa je naš Gospod zakrit mnogo bolj ljubezniv, kakor če bi se pokazal; molče pove mnogo več, kakor če bi govoril; to, kar imamo mi za kazen, je prav za prav le njegova ljubezen in dobrota.

Da, če bi se nam razodel, bi bili nesrečni. Nasprotje, ki je med nami in njegovimi krepostmi in njegovo slavo, bi nas ponižalo. »Kako to,« bi rekli, »oče je tako dober, otroci pa tako ne-bogljivi. Ne upamo se približati in se pokazati.« Ko pa sedaj vidimo samo njegovo dobroto, prihajamo k njemu brez strahu.

Pa recimo, da bi se Gospod ne razodeval vsem, ampak samo pravičnim, in da bi se, odkar je vstal od mrtvih, ne mogel več razodevati grešnikom — kdo bi si upal misliti o sebi, da je res pravičen, kdo bi si še upal priti v Cerkev, ko bi se bal, da se mu Jezus Kristus ne bo razodel, ker ni dovolj svet. Koliko bi bilo zavisti! Samo ošabneži, ki sebe visoko cenijo, bi se drznili priti pred našega Gospoda.

Tako pa imajo danes vsi enako pravico in smejo zaupati, da jih Gospod ljubi.

III.

Toda mogoče bi nas pa pogled na njegovo slavo spreobrn timer?

Nikdar! Slava ne spreobrača. Judje so postali ob vznožju ognjenega Sinaja malikovavci, apostoli na gori Tabor pa so začeli nespametno govoriti.

Slava človeka prestraši, ali napravi ošabnega, spreobrne ga pa ne. Judje se niso upali približati Mozesu, ki je žarel od božjih žarkov. Zato Gospod ostane rajši skrit, tako je bolje. Smemo se mu približati in smemo upati, da nas ljubi, ker nas ne odganja.

Ali pa nas ne bi morda spreobrnila njegova mogočna beseda?

Judje so poslušali Gospoda tri leta. Ali so se spreobrneli? Le nekaj se jih je. Ne, človeška beseda našega Gospoda ne spreobrača, pač pa spreobrača njegova beseda milosti. Torej Gospod nam v sv. zakramentu resnično govori v srce in to nam mora biti dovolj.

IV.

Toda ko bi mogel čutiti vsaj Srce našega Gospoda, vsaj žareči plamen tega Srca, in bi ga bolj ljubil; moje srce bi se spremenilo in bi

ga objelo z vso ljubeznijo! Tako mislimo. A s tem zamenjujemo pravo ljubezen s čustvom.

Kadar prosimo svojega Gospoda, da bi ga ljubili, želimo, da bi nam dal čutili, da ga ljubimo.

Tako početje je zelo napačno. Ne, ljubezen je žrtev, je dar naše volje, je pokorščina božji volji.

Iz premišljevanja o sv. Rešnjem Telesu in iz sv. obhajila, ki je popolna združitev z Jezusom, izvira duhovna moč. Sladkost kaj hitro mine, moč pa ostane. Kaj drugega pa potrebujemo v boju zoper svet in sebe nego moči? Moč da tudi dušni mir.

Ali nisle mar popolnoma mirni pred svojim Gospodom? To je dokaz, da ga ljubite. Kaj še hočete več?

Kadar sta dva prijatelja skupaj, prebijeta ves čas s tem, da drug drugega gledata in da drug drugemu govori o svoji ljubezni. S tem zapravljata svoj čas, toda to ne poveča njunega prijateljstva. Če pa sta nekaj časa ločena, mislita drug na drugega in kličeta vsak v svojem spominu podobo drugega pred oči; drug po drugem koprnila.

Ali ni z našim Gospodom prav tako? Skozi tri leta so živeli apostoli z njim, pa kaj so naredili?

Gospod je skrit, da ponovno premišljamo njegove kreposti, da postane naša ljubezen koprneča, da se oprosti čulnosti in se zadovolji z močjo in mirom božjim.

V.

Sklenimo torej: Odrešenik je resnično tu pod podobo sv. zakramenta. Ne dovoli, da bi videli njegovo telo, zato da se bomo bolj zaopili v njegovo ljubezen, v njegovo božansko osebnost. Če bi se nam razodel ali pokazal le en žarek svoje slave, ali pa eno potezo svojega božanskega obličja, bi mi na njegovo ljubezen pozabili in mislili samo na to prikazen. On sam pa nam je rekel, da njegovo telo ni naš cilj, da nam je samo pot k njegovi duši, odtod pa do njegovega božanstva. Dal nam je pa zato svojo ljubezen, da nas bo vodila do tega cilja.

Naša vera bo prejela popolno trdnost, če bo trdna naša ljubezen. Naši čuti bodo molčali, naša duša se bo združila s Kristusom. Ker pa je Jezus sreča, mir in veselje, bomo tem bolj srečni, čim bolj se bomo združili z Jezusom.

SKRIVNOST VERE

To je božje delo, da verujete v tistega, ki ga je on poslal (Jan 6, 29).

I.

Naš Gospod hoče, da se spomnimo vsega, kar je storil za nas, ko je bival na zemlji. Hoče, da častimo njegovo navzočnost v presv. Rešnjem Telesu s tem, da premišljujemo vse skrivnosti njegovega življenja.

Da se moremo bolj živo spominjati skrivnosti zadnje večerje, nam ni dal samo poročil evangelistov, temveč tudi živ spomin: samega sebe, svojo častiljivo osebo.

Četudi prebiva naš Gospod sredi med nami, ne moremo niti videti niti si predstaviti, kako je pričujoč v presv. Rešnjem Telesu.

Toda Gospod se je večkrat prikazal. Zakaj ni dovolil, da bi se o teh prikazovanjih naredile podobe in shranile?

Naš Gospod dobro vé, da bi nam stalne podobe ne bile v korist, ker bi pozabili, da je resnično in dejansko pričujoč pod podobo presv. Rešnjega Telesa.

Toda mislimo, da bi imeli bolj živo vero, če bi ga videli. Ali ga ne ljubijo listi bolj, ki ga vidijo?

Res, čuti morajo često utrditi našo omahujočo vero; toda po svojem vstajenju naš Gospod noče, da bi se ga dotikali naši pokvarjeni čuti. Jezus zahteva čisto vero.

Jezus ni samo iz telesa, temveč tudi iz duše, zato noče, da bi ga ljubili, kot ljubimo stvari, temveč hoče, da pridemo do njegove duše s svojim duhom in s svojim srcem, ne da bi ga s čuti zaznali.

Sicer je naš Gospod z dušo in telesom resnično pričujoč v presv. Rešnjem Telesu, toda le na duhovni način. Duhovno se pa ne razčleni in ne deli na kose. Čuti ga doseči ne morejo.

II.

Toda zakaj bi žalovali? Naš Gospod je vse lepo uredil. Podoba kruha se ga ne dotika, ni del njega samega. Vendar je z njegovo osebo neločljivo združena. Podoba kruha je pogoj njegove navzočnosti, govori nam, kje se Gospod nahaja, ter ga omejuje na prostor. Naš Gospod bi si mogel izbrati čisto duhovni način bivanja. Toda kje naj bi ga potem iskali in kje bi ga našli?

Zahvalimo se dobremu Zveličarju. On ni skrit, temveč le zakrit. Če je kaka stvar skrita, ne vemo, kje je in za nas velja, kot bi je sploh ne

bito. O stvari pa, ki je zakrita, smo prepričani, da jo imamo v posesli, četudi je ne vidimo.

Ali ni že zadosti, da vemo, da je naš Prijatelj tu, ob naši strani? Poglejte sveto hostijo, trdno verujemo, da je on v njej.

III.

Naš Gospod je zakril, ker je to za nas dobro, v našo korist. Kajti s tem nas prisili, da se vglabljam v njegovo dušo, v njegove namene in njegove kreposti. Če bi ga videli, bi ostali samo pri zunanem občudovanju in bi čutili le čustveno ljubezen do njega. Naš Gospod pa hoče, da ga ljubimo s požrtvovalno ljubeznijo.

Žrtev je za našega Gospoda, da se nam tako zakriva. Pač bi rajši pokazal svoje božanstvo, ki bi mu privabilo toliko src, a zaradi nas tega ne stori.

Namesto da bi se kazal našim očem, se kaže naši duši. Razsvetljuje nas, da ga spoznavamo in premišljujemo.

Tisti, ki bolj ljubi in je bolj čist, jasneje vidi. Gospod je rekel: »Kdor mene ljubi in spolnjuje moje zapovedi, temu se bom razodel.«

Gospod daje dušam, ki mnogo molijo, zelo velika in nevarljiva razsvetljenja, da se jim razodeva.

IV.

Laže je zato premišljevali pred najsv. zakramentom kot doma. Tudi doma smo v navzočnosti povsod bivajočega Boga, toda tu smo v navzočnosti Jezusa Kristusa samega, ki nam je čisto blizu.

Kdor premišljuje svele skrivnosti, bo našel v njih vedno praznoto, če jih ne bo videl živih v presv. Evharistiji; čutil bo, da mu nekaj manjka. Rekel si bo: »Da bi bil vendar zraven!«

Česa še pogrešamo, ali po čem naj še hrepenimo pred najsvetejšim zakramentom? Vse skrivnosti živijo v navzočem Odrešeniku.

Imejmo vero, ki je dejavna. To nas bo osrečilo. Naš Gospod nas hoče osrečiti, zato nam je dal samega sebe. Nikdo drugi tega ne zmore. Tudi pobožnost sama nas ne osreči. Pobožnost hranimo s presv. Rešnjim Telesom. Kajti sreča je edino v tem, da imamo v sebi Boga. Presv. Rešnje Telo pa je Bog, in sicer ves naš.

JEZUSOVA LJUBEZEN V SV. REŠNJEM TELESU

Verovali smo ljubezni, ki jo ima
Bog do nas (1 Jan 4, 16).

»Verovali smo ljubezni, ki jo ima Bog do
nas.« Globoka beseda.

Dvojno vero poznamo: vero v resničnost
božje besede, ki jo mora imeti vsak kristjan, in
vero v ljubezen božjo. Ta je popolnejša in krona
prve. Vera v resnico je brezplodna, če se ne
izpolni z vero v božjo ljubezen.

Kakšna je ta ljubezen, v katero moramo ve-
rovali?

To je ljubezen, ki nam jo skazuje Jezus v
sv. Rešnjem Telesu. On sam je ta živa in ne-
skončna ljubezen.

Srečni listi, ki verujejo v Jezusovo ljubezen
v sv. Rešnjem Telesu. Ti še ljubijo, ker verovali
v ljubezen se pravi ljubiti.

Oni, ki se zadovolje z vero v resnico svelega
Rešnjega Telesa, ne ljubijo ali ljubijo le malo.

Kakšne dokaze svoje ljubezni pa nam daje
Gospod v sv. Rešnjem Telesu?

I.

Najprej nam priča o tej ljubezni njegova iskrena beseda. Jezus nam zatrjuje, da nas ljubi in da je postavil ta zakrament samo iz ljubezni do nas. Torej je to res.

Besedi poštenega človeka verjamemo, zakaj ne bi verjeli svojemu Gospodu?

Če hoče prijatelj prijatelju povedati, da ga ljubi, mu to sam razodene in mu prijateljsko stisne roko.

Tako tudi naš Gospod ne rabi ne angelov ne kakih drugih služabnikov, da nam zatrdi svojo ljubezen. Sam prihaja k nam, ker ljubezen noče posredovavcev.

In med nami ostaja, da nam neprestano govori: »Ljubim vas, saj vidite, da vas ljubim!«

Iz strahu, da ne bi sčasoma pozabili nanj, si je Gospod med nami izbral svoje bivališče in svoj dom, tako da se moramo vselej spominjati tudi njegove ljubezni, kadarkoli se spomnimo nanj. Jezus upa, če se nam tako daruje in na ta način pokaže svojo ljubezen, da morda le ne bomo nanj pozabili.

Kdor resno premišluje skrivnost sv. Rešenjega Telesa, in zlasti še če se udeležuje obeda pri obhajilni mizi, za trdno ve, da ga Gospod ljubi. Čuti, da mu je kot oče, ki ga ljubi kot

otroka. Ve, da ima pravico, priti k njemu kot k svojemu očetu in se pogovarjali z njim, in da je v cerkvi pred tabernakljem kot pri svojem očetu.

Pač razumem, zakaj dobri ljudje tako radi živijo v bližini cerkve, v senci očetne hiše.

Tako nam torej Jezus v sv. Rešnjem Telesu zahtuje, da nas ljubi. To nam govori v naši notranjosti in nam daje čutili. Verujmo v njegovo ljubezen!

II.

Ali ljubi vsakega posebej?

Samo en odgovor je na to. Ali smo člani krščanske družine? Ali oče in mati v družini ne ljubita vseh otrok z enako ljubeznijo? In če ljubita koga bolj, ali ga ne ljubita zato bolj, ker je slabotnejši in šibkejši.

In Gospod čuti za nas najmanj toliko, kot čuti dober družinski oče za svoje otroke. Tega mu ne bomo odrekli.

Pa še več, Gospod ljubi posebej vsakega izmed nas. Vsako jutro prihaja, da obišče osebno vsakega izmed svojih otrok, da z vsakim govori in vsakega objame. In četudi pride po dolgem času, je njegov obisk prav tako drag, prav tako ljubezniv kot prvič. Jezus se ne po-

stara in ne utrudi v ljubezni do nas in se ne-
prestano daruje vsakemu.

Ali pa se daruje vsakemu vsega? Gotovo.
Mar se razdeli, če jih pride več, da ga prejmejo,
in ga prejmejo potem samo vsak en del?

Če je cerkev polna častivcev, mar ne more
vsak moliti Jezusa in se vsak pogovarjati z
njim? Ali ne posluša in ne usliši Jezus vsakega
prav tako, kot če bi bil samo on v cerkvi?

Taka je ljubezen Jezusova do vsakega izmed
nas. Vsak ga prejme vsega zase, in vendar se
ne godi s tem drugim krivica, podobno, kot daje
sonce vsem in vsakemu svojo svetlobo, in po-
dobno, kot je morje v svoji neizmernosti dano
vsem ribam in vsaki posebej. Jezus je večji ka-
kor mi vsi, je neizčrpljiv.

III.

Neovrgljiv dokaz Jezusove ljubezni je tudi
vztrajnost njegove ljubezni v sv. Rešnjem Telesu.

Kako žalostno mora biti srce, ki umeje Je-
zusovo ljubezen. Vsak dan se daruje tako rekoč
brez števila sv. maš po svetlu. Brez prestanka
pristopajo mašniki k oltarju. Pa pri kolikih svetih
mašah, kjer se Jezus daruje za nas, ni nikogar,
ki bi se udeleževal daritve. Medtem ko Jezus na

tej novi Kalvariji oltarja prosi usmiljenja, sramote grešniki Boga in Odrešenika.

Zakaj pa Gospod tako često ponavlja svojo daritev, če se pa ljudje nočejo okoristiti z njo?

Zakaj ostaja Gospod noč in dan tudi na onih oltarjih, kjer nihče ne pride po milosti, ki jih nudi z obema rokama?

Jezus ljubi, upa in čaka.

Če bi prihajal na oltarje samo nekatere dneve, se Gospod boji, da bi ga ne našel grešnik, ki bi se želel vrniti k njemu in bi ga iskal. Jezus čaka grešnika rajši sam leta in leta, kot da bi moral grešnik čakati nanj le en trenotek. Grešniku, ki bi se hotel rešiti vezi greha, bi morda upadel pogum, če bi moral čakati.

Kako malo jih je, ki vedo, kako zelo jih ljubi Jezus v sv. Rešnjem Telesu. Nimamo še vere v Jezusovo ljubezen. Le odgovorimo si odkrito, ali bi ravnali s prijateljem ali s kom drugim tako kot ravnamo z Zveličarjem?

NEIZMERN A LJUBEZEN

Mi pa oznanjamo Kristusa križanega,
judom pohujšanje, a poganom nespamet
(1 Kor 1, 23).

Kaj naj rečemo o ponižanju Jezusa Kristusa
v sv. Rešnjem Telesu?

Jezus Kristus se izpostavlja nehvaležnosti
in krivicam, samo da bi bival med nami. Nič
ga od tega ne odvrne.

Premišljujmo o tem dobrem Zveličarju, ki z
njim ravnajo kot z vsakomer drugim in ki vendar
vztraja pri nas.

I.

Brez dvoma zasluži Gospod našo hvalež-
nost. Saj prihaja k nam in nam prinaša neiz-
merne zaklade milosti! Predvsem je Kralj kra-
ljev — Bog. Če obišče kak zemski veljak, zlasti
kralj, ubožca, reveža, kdo ne bi bil ganjen od
hvaležnosti do takega sočutnega ponižanja?

Celó zavist in sovraštvo se umaknela pred
veličino, ki se poniža.

Mar Gospod ne zasluži hvaležnosti in lju-
bezni? Kajti on nas ne obišče samo mimogrede,
temveč prebiva med nami. Tu biva, da nam deli
dobrote, pa naj ga prosimo ali ne, pa naj mu
potožimo svoje želje ali ne. In vendar mu nismo

hvaležni za dobrote! Radi svoje navzočnosti v sv. Rešnjem Telesu dela čudeže ljubezni. In vendar jih ne znamo ceniti in se zanje niti ne zmenimo!

V človeškem občevanju je nehvaležnost nekaj nečasnega. V občevanju z Gospodom pa mislimo, da celó moramo biti nehvaležni.

A vse to Gospoda ne odbija; saj je to sam dobro vedel, ko je postavil sv. Rešnje Telo.

Samo to misel ima Gospod: »Moje veselje je bivali s človeškimi otroki.«

Tako močno ljubezen ima, da hoče biti pri tistih, ki jih ljubi, ne da bi dobil kako plačilo za svojo ljubezen.

II.

Zdi se, da se Gospod ne zmeni za krivice in da mu ni za lastno čast. Strašno je misliti na to! Kako bomo trepetali na dan sodbe, ker smo imeli v življenju tako Ljubezen med seboj, pa se nismo zmenili zanjo!

Gospod prihaja brez slave in veličastva. Skrit je v sv. Rešnjem Telesu in zdi se, kot da nima več svoje bifi.

Ali ni to dovolj ponižanja?

Vso svojo moč porabi Gospod, da se tako poniža. S čudežem ohranja podobe kruha in vina. Vsem zakonom narave nasprotuje, samo

da se poniža. Kdo more zagrniti sonce s tako gostim oblakom, da bi nam vzel njegovo luč in toploto? To bi bil največji čudež. Jezus pa to stori. Pod evharističnimi podobami, ki so same na sebi tako šibke, tako navadne, biva on, častiljivi Bog!

Ne delajmo Gospodu še mi sramote, saj je tako dovolj ponižan in tako majhen!

Njegova ljubezen je to hotela. Kralj, ki se ne poniža do nas, nas lahko spoštuje, a ljubi nas ne. Gospod pa se sam poniža do nas, torej nas ljubi.

III.

Gospod bi lahko imel s seboj spremstvo vidnih angelov kot oboroženo stražo. Toda tega noče. Armade angelov bi nas oplašile ali ponižale, ko bi videli njih vero in njihovo spoštovanje. Gospod prihaja k nam sam, zapuščen, da bi se ponižal. Ljubezen se ponižuje vedno bolj do nas!

IV.

Veliko ljubezen bi pokazal kralj, ako bi se oblekel v revno obleko, da bi tako laže tolažil podložnike. In vendar bi ga spoznali tudi pod to obleko radi njegove govorce, radi njegovega plemenitega in odličnega vedenja.

V sv. Rešnjem Telesu pa Gospod noče niti te osebne slave.

Svoj lepi obraz skriva. Njegova usta, usta Besede, molče.

Spoštujmo torej Jezusovo ponižanje v svetem Rešnjem Telesu.

V.

Kralj, ki se poniža iz ljubezni do svojega podložnika, še zmeraj ohrani svojo svobodo kot človek, svoje svobodno delovanje. Ako ga napadejo, se lahko brani, lahko reši, lahko kliče na pomoč.

Gospod pa se vda in se sploh ne brani, žrtvuje svobodo svojega delovanja. Ne more se več ne priložiti ne rešiti ne vpiti na pomoč. Svojim angelom je prepovedal, da bi mu prihiteli na pomoč in kaznovali zasramovavce; pa je vendar razumnim stvarem že v naravi, da hite na pomoč vsakomur, ki je v nevarnosti ali napaden. Naš Gospod je človek in Bog, in vendar si pridrži samo oblast, da ljubi in da se ponižuje.

VI.

Pa zakaj to, Gospod, zakaj ta čezmerna ljubezen? — »Ker ljubim ljudi, jih gledam in čakam. Moje veselje je bivati med ubogimi.«

In kljub temu ljudje stremijo po uživanju in časti, hitijo za prijatelji in po opravkih; za vsem, samo za Gospodom ne.

Ali ne govori to dovolj jasno, da je on zadnji — v sv. popolnici, ako je sploh še čas?

Gospod, zakaj prihajaš k njim, ki te ne marajo, zakaj vztrajaš pri njih, ki te odganjajo?

VII.

Kdo bi hotel storiti kaj takega kot Gospod?

Ustanovil je svoj zakrament zato, da ga častimo, toda v resnici prejme v njem več krivic kakor češčenja; kajli število slabih kristjanov je večje od števila zvestih.

A zakaj vztraja? Ali je kdo, ki bi si želel čiste izgube pri svoji kupčiji?

Svetniki, ki vidijo in razumejo toliko ljubezen in ponižanje, morajo biti od svete jeze ogorčeni, ko vidijo, da smo tako nehvaležni.

In tudi Oče govori Sinu: »To je preveč. Nič ne pridobiš s tem. Tvoje ljubezni nočejo umevali, zamaš se ponižuješ. Naj bo konec tvojemu neskončnemu poniževanju.«

Gospod pa noče tega. Ostane in upa, zadovoljuje se s češčenjem in ljubeznijo redkih dobrih duš. Vsaj mi mu ne delajmo krivice!

DRUŽINSKI PRAZNIK

Oče naš ... daj nam danes
naš vsakdanji kruh (Mt 6, 9).

Ta prošnja je v prvi vrsti namenjena našemu Očetu v nebesih. Vendar tudi Gospoda Jezusa Kristusa lahko imenujemo očeta, ker nas je rodil za milost. Nebeški Oče prebiva v nebeški slavi; Jezus pa prebiva v tej cerkvi, je naš oče na zemlji in hoče izpolniti vse dolžnosti dobrega očeta do otrok.

I.

Oče biva pri družini. Vsi družinski udje so pod njegovim varstvom in delajo po njegovih nagibih. Poglavar je in ima najvišjo oblast, celo nad materjo, katere posebni delež je ljubezen. Tudi Gospod Jezus Kristus ima svoj dom, ta dom je Cerkev. Vi pa ste njegova družina, njegova s prednostmi obdarovana družina. Vi ste kakor tisti srečni otroci, ki delajo doma pri očetu, ko njihovi bratje in sestre služijo zdoma. Brez Gospoda, vašega očeta, bi bila ta hiša božja, ki je zdaj pravi družinski dom, zbirališče jetnikov in od dela upognjenih trpinov, ker bi ji manjkalo tabernakelj, ki je v cerkvi središče in ognjišče ljubezni. Mislite pogostoma pri svojih

opravkih na dobrega očeta Jezusa, ki je vedno sredi med vami in vas varuje z dobrotnimi očmi, saj je dobrota poglavitna lastnost tega božjega očeta. Nič ne zna odreči, nikogar ne zavrne in gotovo bo tudi vas sprejel. Vaši starši so umrli in vam za življenja nič niso zapustili nič drugega kot solze in jok. Jezus pa nikdar ne umrje in vas nikdar ne bo zapustil.

Poglejte, kako vas čista svet, vas, ki ste krščeni in otroci Cerkve in za to vsega spoštovanja vredni! Ali sploh ve, da živite? Ali si glavo beli od skrbi za vas? Naš Odrešenik pa je dal pobožnim dušam misel, naj vas zberejo v tej hiši. On sam je razprostrl svoj šotor sredi med vami, da bi ga vedno videli, in vas ljubi toliko bolj, kolikor bolj ste slabotni in pozabljeni. Njegovo besedo slišite, in la ne zadeva samo ušes, ampak gane, razveseljuje in pomirja srce. O, če bi to verovali, če bi razumeli svojo srečo, bi si jo varovali za vsako ceno, zakaj vašega Jezusa nobena stvar ne more nadomestiti.

II.

Oče hrani svoje otroke, brez odpočitka dela zanje in žrtvuje svoje življenje, da jim more dati vsakdanjega kruha. Gospod pa vas hrani s kruhom življenja. Umrli je, da bi nam zaslužil kruh

življenja. Oče je, ki samega sebe daje svojim otrokom! V kateri družini ste videli podoben zgled žrtevovanja? Gospod noče, da bi kdo drug njegovim otrokom dajal kruha. Ne angeli ne sveiniki vam ne bodo dali kruha, ki ga potrebujete; Jezus je sam sejal za ta kruh pšenico, iz katere ga je zamesil, spekel v ognju trpljenja in ga vam sam daje. Zato ljubite tega dobrega očeta Jezusa! Na večer pred svojo smrtjo je imel majhno družino, ki je bila začetek današnje velike družine. Vsakemu otroku je dal pri zadnji večerji tega nebeškega kruha in obljubil jim je, da bodo, kakor ga imajo oni, imeli ta kruh vsi njegovi otroci do konca sveta in ga uživali. Ta kruh ima v sebi vse sladkosti, v sebi ima Boga samega, ki je kruh sirot. Res je, da ne nasiti telesa, toda dušo napolni z milostjo in ljubeznijo, dušo nahrani in ji dá moči, da more odvrčati svoje sovražnike, izvrševati dobra dela in rasti za nebesa.

S kakšno dobrohotnostjo se nam daje nebeški kruh! Za telesni kruh moramo veliko delati in ga plačati. Nebeškega kruha pa ne moremo plačati, ker presega vsako ceno. Gospod nam ga daruje, samo to zahteva, da imamo čisto srce in živimo v milosti. Pripravite se torej, da ga boste uživali pogosto. Zato bodite čisti, zakaj

kolikor čistejši boste, toliko več sadov boste našli v sv. obhajilu.

III.

Oče mora od časa do časa poskrbeti tudi za kak lep hišni praznik. Družina potrebuje takih dni, da se ob snidenju bolje med seboj spoznajo in trdneje povežejo vezi medsebojne ljubezni. Kako lepi in bogoljubni so taki družinski prazniki, ko se vsi otroci veseli zbero okrog svojega očeta, in koliko dobrega store! Otroci se že dolgo časa pripravljajo nanje, se na pamet uče voščila in skrbe, kako bi z majhnim darom ali šopkom rož presenetili očeta.

Tudi Gospod praznuje svoje praznike. Predvsem so to cerkveni prazniki, dnevi, ob katerih vam ni treba delati. So pa še posebni prazniki, ki so samo za vas. Štiridesetno ali celodnevno češčenje je tak zares pristrčni praznik. Le pogledjte, kako vse poje in se radosti okrog dobrega očeta Jezusa, ki kraljuje na prestolu ljubezni. Prav gootovo ste tudi vi pripravili svoj pozdrav in na nič drugega mislili kot nanj. Dokaz vašega dela in dar vaših src so vse te luči in to lepo cvetje. Tudi Jezus je srečen, odprle roke ima napolnjene z milostmi za vas.

Zato pa v teh dneh samo nanj mislite in zanj delajte!

In ko boste na vrsti za češčenje sv. Rešnjega Telesa, se mu boste mogli pokloniti.

Govorite mu, kakor znate. On vam bo odgovarjal, zato pazljivo poslušajte, kaj vam bo povedal.

Kot šopek izbranih rož mu boste darovali dobre sklepe. H koncu obudite še dejanje kreposti in mu darujte kako majhno žrtev.

Tako bo prav, tako morate občevali s svojim Gospodom, saj sle njegova družina.

Dobro preživite te praznje dneve. Vse je odvisno od vas. Dobro poslušajte Gospoda! Z milostmi vas bo obsipaval vse življenje in nekoč vas bo pridružil veliki družini srečnih v nebesih.

B O G O M A J H N I H

Jaz pa sem revež in siromak.

(Ps 39, 18.)

Jezus je hotel biti zadnji med ubogimi, da bi mogel podati roko najmanjšim in jim reči: »Jaz sem vaš brat.«

Ko je živel na zemlji, se je celo nebo čudilo nad njim, Bogom, ki je postal ubog iz ljubezni do človeka, da bi mu s svojim zgledom pokazal veličino uboštva.

Zares ne najdemo reveža, ki bi bil rojen v taki revščini, kot je bila rojena učlovečena Beseđa, ki je imela za zibelko slamo izpod živine in za streho borno ovčje zavelišče.

Ko je doraščal, je jedel ječmenov kruh, kakor ga jedo ubožci; med svojim javnim življenjem pa je živel od miloščine.

Končno je umrl v takem uboštvu, da mu enakega ne najdemo nikjer.

Pa tudi sedaj, ko je že od mrtvih vstal in je poveličan, hoče še vedno biti obdan od uboštva; iznašel je novo sredstvo, da more uboštvu izkazovati spoštovanje in tudi v uboštvu živeti; ko namreč prebiva v svojem zakramentu med nami, je še veliko bolj ubog, kot je bil v dnevih svojega zemskega življenja. Saj je po-

goslo njegov dom revna cerkev, ki je mogoče še slabša, kot je bila betlehemska votlina. Iz nekaj desk, ki so pogosto od črvov razjedene, je zbit njegov tabernakelj.

Njegovi duhovniki in verniki mu morajo v miloščino dati vse: kruh in vino za daritev, platno, na katero ga polože ali s katerim ga pokrijejo, za korporale in oltarne prte. Iz nebes ne prinese drugega kot svojo časti vredno osebo in svojo ljubezen.

Revežem nihče ne skazuje časti. Tudi Jezus je v sv. zakramentu brez časti.

Revežev nihče ne brani. Tudi Jezus je v tem zakramentu prepuščen vsem svojim sovražnikom.

Reveži imajo malo prijateljev ali pa celó nič. Tudi Jezus v presv. Rešnjem Telesu jih ima prav malo, saj je večini ljudi tuj in nepoznan.

Kako lepo in ljubeznivo je to evharistično uboštvo našega Gospoda!

II.

Gospod pa zahteva od nas, da v svojem življenju častimo njegovo uboštvo in da ga tudi posnemamo.

Zelo daleč od popolnosti pa bi bili, če bi mislili, da zahteva od nas zunanje uboštvo!

Jezus gleda mnogo globlje: on hoče od nas duhovnega ubošstva.

A kaj je duhovno ubošstvo? Duhovno ubošstvo je popolna ljubezen. Ta je duša prave ponižnosti.

Človek, ki je duhovno ubog, je prepričan, da sam od sebe nič nima in nič ne zmore, in si vprav zaradi svojega ubošstva išče trdnost in dragoceno pravico do božjega Srca. Čim bolj ubog je, tem več pravice ima do božje dobrote.

Dobro pa pomnimo, da čim bolj se ubog v duši uživi v svoje ubošstvo, tem bolj je na svojem pravem mestu; zaveda se namreč, da smo vsi ničevi. Zato pa toliko bolj poveljuje Boga, svojega vzvišenega in usmiljenega Stvarnika.

Gospod pa tudi sam pravi po svojem preroku: »Na koga se bom ozrl, če ne na ubogega in nani, ki je potrtega srca?« (Iz 66, 2.)

Glejte, tu najde dobri Bog svojo slavo, v našem uboštvu, ki mu povrne vse in mu v vsem izkazuje čast.

Bog tako ljubi uboge v duhu, da jim vse vzame, samo da jih more po njihovem uboštvu pripeljati do zmagoslavja.

Njihovemu razumu se ne da doumeti, njih srcem pošlje suhočo in odvzame jim tolažbo svoje milosti in svojega pokoja; vrže jih med viharje strasti in hudobnih duhov zatre jim svoje

sonce in jim vzame vsako pomoč; še sam se na kak način skrije svoji zapuščeni stvari. Kako žalostno je na videz v taki duši, v resnici pa kako vzvišeno. Zakaj v duhu ubog bo obhajal zmagoslavje nad samim Bogom. Čim več mu Bog vzame, tem bolj se mu ubogi zahvaljuje, kot bi mu Bog skazal največjo dobroto; čim bolj ga Bog skuša, tem bolj ubogi zaupa v njegovo neizčrpno dobroto; kako velik je ta duhovni ubožec takrat, ko mu hudobni duh kaže pekel in ga njegovi grehi obložujejo in obsojajo, on sam pa se med tem mirno pogovarja z Bogom, rekoč: »Res, po vsej pravici zaslužim pekel, pekel sam še ni zadosti strašen za grehe, ki sem jih v svoji hudobiji zagrešil proti Tebi, moj Stvarnik in Oče! Pa prav to mi vzbuja upanje na tvoje nenskončno usmiljenje, ki sem ga vreden, nad vse vreden, ker sem tudi nad vse reven! Sodi me, moj Bog, na tem svetu; neizmerno sem ti hvaležen, da mi daješ priliko, da lahko poplačam svoje dolgove. Še veliko večje kazni zaslužim, Gospod!«

Kaj more odgovoriti na to Bog temu ubogemu človeku, ki je tako hvaležen? Vdal se bo in priznal, da je premagan. Objel ga bo in mu odprl vse svoje zakladnice; z občudovanjem ga bo pokazal angelom, rekoč: »Poglejte človeka, ki me je resnično poveličeval.«

III.

Navadimo se, da se bomo pri češčenju sv. zakramenta, pri sv. obhajilu vedli tako kot božji siromaki; le na ta način se bomo najlaže prilagodili štirim namenom, ki jih ima daritev.

1. Kaj stori dober siromak, kadar gre prosit miloščine k dobrosrčnemu bogatinu? Najprej ga spoštljivo in veselo pozdravi in pozabi, da je siromašen, umazan in slabo oblečen in misli samo na bogatinovo dobroto.

Storite isto tudi vi, kadar stopite pred Gospoda; pozabite na svoje uboštvo in mislite samo na njegovo dobroto. Časlite ga v zaupnosti in ponižnosti.

2. Siromak nato začne hvaliti bogatinovo dobroto. Tu začne na drobno naštevati dobre, ki jih je prejel.

Prav tako tudi vi hvaležno pojte hvalospeve Bogu za dobre, ki vam jih je naklonil.

3. Za tem pa začne siromak razlagati svoje potrebe: »Speč sem se drznil potrskati na vaša vrata. V tako hudi stiski sem kot še nikoli prej. Razen vas pa nimam nikogar, da bi se nanj obrnil. Prepričan sem, da se ne boste dali prositi, saj vem, da je vaša dobrota večja kot moja revščina; pa tudi to vem, da se boste čutili srečnega, ko boste mogli storiti dobro delo.«

Tako se moramo navaditi tudi mi, da bomo znali Gospodu potožiti svoje težave, da mu bomo znali geniti srce in ga poprosili za dobroto, ki bi jo radi dosegli. Tako bo tudi on srečen z nami; saj se njegova ljubezen kaže samo v izlivih njegove dobrotljivosti.

Če pa je siromak dobil celó več, kot je prosil, je tako ganjen, da ga morda celó solze oblijejo. V prvem presenečenju prav nič ne ogleduje tega, kar je dobil, ampak je ves zamaknjen v velikodušno darežljivost svojega dobrotnika. Komaj najde besede: »O, kako ste vi dobri!«

Če pa bogatin revežu odpre vrata svoje hiše, ga povabi k mizi in sam k njemu prisede, tedaj je siromak tako zmeden in ganjen spričo tolike dobrote, da si niti jesti ne upa.

Ali ne ravna naš Gospod z nami prav tako? Da bi le naše uboštvo pripomoglo k temu, da bi bolje razumeli njegovo dobroto!

4. Končno se siromak poslovi od svojega dobrotnika z besedami: »O, ko bi vam mogel vsaj malo povrniti! No, bom pa vsaj molil za vašo družino.« Z molitvijo na ustih zapusti svojega dobrotnika.

Storimo tako tudi mi! Molimo, poveličujmo božjo dobroto, razširjajmo povsod njegovo slavo in darujmo mu svoja srca in svoje življenje.

N A J V E Č J A D O B R O T A

Ostani z nama, Gospod, zakaj
proti večeru gre (Lk 24, 29).

Učenca, ki grešta proti Emausu, sta v razgovoru z tujcem, ki se jima je med potjo pridružil, vsa navdušena, notranje razsvetljena in ganjena.

Tujec ju hoče zapustiti, a ona ga povabita: »Gospod, ostani z nama, zakaj proti večeru gre.«

Še vedno sta želela poslušati Gospoda. Zdelo se jima je, da vse zgubita, če ju on zapusti.

Tudi dandanes moremo z gorečim hrepene-
njem govoriti Gospodu: »Ostani z nami, Gospod,
saj brez tebe je noč, sirašna noč!«

Resnično je, da je Evharistija največja do-
brota na tem svetu.

Največja nesreča za nas bi bila, če bi ostali
brez presv. Rešnjega Telesa.

I.

Da, Jezus je največja dobrota! Knjiga mo-
drosti pravi o Gospodu: »Po njem so mi prišle
vse dobrote.« In sv. Pavel vzklika: »Bog svo-
jemu lastnemu Sinu ni prizanesel, ampak ga je
dal za nas vse. Kako nam torej ne bo z njim
tudi vsega podaril?«

A Zares, »vse, kar ima, in vse, kar je, nam je dal; več sploh dati ne bi mogel«. (Sv. Avguštin.)

Jezus v presv. Rešnjem Telesu je luč, ki sije na svet. S sv. Rešnjim Telesom imamo kruh močnih, popotnico na poti, Elijev kruh, ki nam pomaga priti na Gospodovo goro, mano, ki nam daje moč, da moremo prenašati strahote pustinje.

Z Jezusom imamo tolažbo, počitek v utrujenosti, v dušnih nemirih in bolečinah svojih src.

V sv. zakramentu imamo zdravilo v svojih slabostih, zaklad, s katerim lahko poravnavamo nove dolgove, ki jih s svojimi grehi vsak dan delamo pri božji pravičnosti. Naš Gospod se žrtvuje vsako jutro kot spravna žrtev za vse grehe sveta.

II.

Toda ali smo prepričani, da imamo vedno ta največji dar?

Jezus Kristus je obljubil, da bo ostal s svojo Cerkvijo do konca sveta; ni pa tega obljubil nobenemu narodu in nobenemu poedincu posebej.

Ostal bo pri nas, če bomo obdajali s častjo in ljubeznijo njegovo svečo osebo. Ta pogoj je izrečno zahteval.

Do časti ima Jezus Kristus pravico in jo tudi zahteva.

Naš Kralj je, naš Odrešenik. Predvsem moramo njemu skazovali čast. Jezus zasluži najvišje češčenje, ki gre le Bogu; Jezus zasluži javno češčenje, zakaj mi smo njegovo ljudstvo.

Nebeški dvor po božje časti Jagnje, ki je bilo darovano. Na zemlji pa so angeli skazovali čast Jezusu, ko je stopal na ta svet, množice so ga častile v njegovem življenju in apostoli po njegovem vstajenju.

Ljudstva in kralji so ga prišli moliti.

Ali nima pravice do še večje časti v svetem zakramentu, kjer se neštetokrat žrtvuje in se še bolj ponižuje?

Njemu se spodobi čast in slava, bogastvo in lepota češčenja. Bog sam je določil Mozesovo bogoslužje do podrobnosti, a to je bilo le podoba. V stoletjih žive vere se je ljudem zdelo vse premalo, če so še toliko storili za češčenje sv. Rešnjega Telesa; to pričajo mnoge cerkve, svete posode, obleka in velika umetniška dela. Vera je delala ta čudesa. Bogoslužje in češčenje, izkazano Jezusu Kristusu, je mera narodove vere, izraz njegove kreposti.

Toda Jezus se ne bi zadovoljil z zunanjim češčenjem. Zahleva, da ga častimo z ljubeznijo, po notranje, da uklonimo svojega duha in da lega češčenja ne zapiramo vase, temveč se

javno pokažemo za dobre sinove svojih staršev, za sinove, ki žive v bližini svojega očeta in svoje matere, ki ju žele videti, da jim pokažejo svojo ljubezen, ki trpe in koprne po starših, če so daleč od njih, ki pohite ob prvi priliki k njim, ki so pripravljeni na vse, samo da razvesele skrbnega očeta in dobro mater. Tako časti starše — naravna ljubezen!

Enako češčenje zahteva Jezus Kristus v presv. Rešnjem Telesu. Kdor ljubi, išče sv. Rešnje Telo, rad govori o njem, potrebuje Jezusa, neprestano hrepeni po njem, mu daruje vsa svoja dejanja, vse svoje srčno veselje ter radost in išče pri njem tolažbe.

Za to ceno bomo obdržali najsv. zakrament, kajli največja nesreča bi bila, če bi ga izgubili.

III.

Ob sončnem zahodu se kopičijo sence in hladneje poslaja. Če v srcu ugasne ljubezen do sv. Rešnjega Telesa, človek zgubi tudi vero, se vda brezbriznosti in v tej duševni noči se začno kazati pregrehe kot divje zveri, da grabijo svoj plen.

O nesreča, ki ji ni enake! Kdo bi mogel oživiti mrzlo srce, ki ga ne more ogreti niti sveto Rešnje Telo?

In kar stori Jezus Kristus pri posamezniku, to stori tudi pri narodih. Tako naredi kakor kralj, če ga zapuste njegovi podložniki. Odide in gre k boljšemu narodu.

Kakšen žalosten prizor to slovo našega Gospoda! Imel je tabernakelj v obednici zadnje večerje. Danes pa je obednica zadnje večerje mošeja.

Egipt, Afrika sta bili nekoč klasični deželi svetnikov in obljudei z legijami svetih menihov, a Jezus Kristus ju je zapustil. Odkar ni tam več sv. Rešnjega Telesa, vlada žalost; toda bodite prepričani, da je Jezus Kristus zadnji zapuščal te kraje, potem ko ni bilo več nobenega častivca.

To strašno opustošenje se je godilo tudi v Evropi. Jezus Kristus je bil marsikje izgnan iz svojih templjev in onečaščen na svojih oltarjih! Ni se več vrnil tja.

Evropa je mirno gledala, kako je propadala njena vera in njena ljubezen do sv. Rešnjega Telesa; koliko cerkvá, kjer je nekda j Jezus imel goreče častivce, je zašlo v odpad! Kjer je ugasnila ljubezen do sv. Rešnjega Telesa, od tam je Jezus zbežal.

Posebno nas mora danes preplašiti, da vidimo v toliko mestih Jezusa, pričujočega v svetem Rešnjem Telesu, zapuščenega, osamljenega,

popolnoma samega. In na deželi zapirajo cerkve v bojazni pred tatovi, ker čez dan nikoli nikdo ne vstopi vanje! Ali je to mogoče? Ali hočemo torej izgubiti presv. Rešnje Telo?

Dobro se zavedajmo, da se po Jezusovem odhodu povrnejo v Evropo pokolji, preganjanje in barbarstvo.

Kdo naj ustavi te nadloge?

O Gospod, oslani z nami! Mi homo tvoji zvesti častivci. Bolje bi bilo izgnanstvo, beraštvo ali smrt, kakor pa biti brez tebe.

Oh, ne naloži nam, Gospod, te kazni, da bi zapustil svetišče svoje ljubezni.

Gospod, oslani z nami, kajli proti večeru gre, brez tebe pa je noč.

LJUDJE NE LJUBIJO NAJSVETEJŠEGA ZAKRAMENTA

Cel dan sem stegoval svoje roke proti ljudstvu, ki ni pokorno in ugovarja (Rim 10, 21).

I.

Na žalost je preresnično, da našega Gospoda v najsv. zakramentu premnogi ne ljubijo.

Ne ljubijo ga milijoni poganov, milijoni Judov in nevernikov, milijoni razkolnikov in krivovercev, ki sv. Rešnjega Telesa sploh ne poznajo, ali pa le slabo.

O, kako bi ljubili sv. zakrament mnogi, ki jim je Bog podelil ljubeče srce, če bi tako poznali Gospoda, kot ga poznamo mi!

Ali nisem dolžan prizadevati si, da ga bom ljubil tudi namesto njih?

Celó katoličani malo, zelo malo ljubijo Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Koliko je takih, ki često razmišljajo ali govore o njem, ga prihajajo molit, ga pogosto prejemajo v svoje srce?

Odkod ta brezbržnost, ta mrzloša? Odtod, ker niso še nikdar okusili sv. Rešnjega Telesa, njegove sladkosti in blaženosti te ljubezni!

Odlod, ker niso še nikdar spoznali Jezusa v njegovi dobrotljivosti!

Odlod, ker ne slutijo veličine njegove ljubezni v najsvetejšem zakramentu!

Mnogi imajo sicer vero v Jezusa Kristusa, toda mrtivo, tako površno, da ne prodre do srca, temveč se omeji na to, kar strogo zahteva vest in njih zveličanje. In še ti zadnji so primeroma zelo maloštevilni med množico katoličanov, ki živijo kot pravi pogani, kakor bi še nikdar ne bili slišali besede o presv. Rešnjem Telesu.

II.

Odkod vendar to, da našega Gospoda tako malo ljubijo v sv. Rešnjem Telesu?

Odlod, ker premalo govorimo o njem, ker priporočamo le vero v pričujočnost Jezusa Kristusa, namesto da bi govorili tudi o njegovem življenju, njegovi ljubezni v najsv. zakramentu, namesto da bi poudarjali žrtve, ki mu jih njegova ljubezen nalaga, z eno besedo namesto da bi pokazali Jezusa v sv. Rešnjem Telesu, kako nas ljubi, vsakega osebno in posebej.

Drugi vzrok je naše vedenje, ki kaže kako malo ljubezni je v nas. Če bi nas kdo opazoval pri molitvi ali češčenju, pri obisku v cerkvi, ne

bi mogel razumeti, da je Jezus pred nami v sv. Rešnjem Telesu.

Koliko je takih, celó med boljšimi, ki sploh nikdar ne napravijo pobožnega obiska pri najsv. zakramentu, da bi mu res iz srca govorili, mu razkrili svojo ljubezen. Ljudje ne ljubijo torej našega Gospoda, ker ga ne poznajo dovolj.

Toda če bi spoznali njegovo ljubezen, če bi spoznali žrtve in želje njegovega Srca in bi ga kljub temu ne ljubili, kolika krivica bi bila to!

To bi se reklo, da Jezus Kristus ni dovolj lep, dovolj dober, dovolj ljubezniv, da bi ga ljubili bolj kakor druge stvari. Kakšna nehvaležnost!

Potem ko so ljudje prejeli toliko milosti od dobrega Odrešenika, toliko obljub njegove ljubezni, toliko darov od njega samega, bi se to pač reklo, posmehovati se tej ljubezni, če bi še ostali brezbržni.

Kakšna podlost! Kajti če ga človek noče spoznati, ga gledati od blizu, ga prejemati v svoje srce, mu govoriti iz srca v srce, se pač boji, da ga ne bi Jezus s svojo ljubeznijo pritegnil nase. Boji se, da se ne bi mogel upirati njegovi dobroti, da bi bil dolžan, vdati se in mu podariti svoje srce brez pridržka, podariti svojega duha, svoje življenje in svoj posel.

Strah ga je pred ljubeznijo Jezusa Kristusa v najsv. zakramentu in zato beži pred njo. Trese se pred njim, boji se, da bi se moral vdati. Kot Pilat in Herod se izogiblje njegove navzočnosti.

III.

Ljudje ne ljubijo našega Gospoda v najsv. zakramentu, ker ne vedo ali ker ne razmišljajo dovolj o žrtvah, ki jih trpi njegova ljubezen v tem zakramentu za nas. Tako so čudni, da imam, če o njih mislim, zbegano srce in solzne oči.

Za ceno vsega svojega trpljenja je Gospod ustanovil sv. Rešnje Telo. Kako to? Ker je sveto Rešnje Telo daritev nove zaveze; daritve pa ni brez žrtve: za daritev je treba, da žrtev umre in če hočemo biti deležni sadov daritve, moramo darovano žrtev uživati. Vse to nam je dano v sv. Rešnjem Telesu.

Sv. Rešnje Telo je nekrvava daritev, ker je žrtev umrla le enkrat in je s to enkratno smrtjo zadostila in zaslužila vse milosti; toda sv. Rešnje Telo se žrtvuje neprestano, da nam deli zasluženje krvave daritve na križu, ki se mora obnavljati do konca sveta. Uživati moramo daritveni obed; tega pa ne bi mogli, ako bi naš Gospod ne bil pred nami darovan, ker uživamo le to, kar za čute ni več živo.

Tako je bilo sv. Rešnje Telo postavljeno za ceno smrtnega boja na Oljski gori, za ceno ponižanja, ki jih je moral Jezus pretrpeti pred sodnim stolom Kajfa in Pilata, in za ceno smrti na Kalvariji. Žrtev je morala prestati vsa ta darovanja, da je prišla do zakramentalnega stanja in do nas.

S tem, da je Jezus postavil sv. zakrament, je ovekovečil žrtve svojega trpljenja. Obsodil je samega sebe, da bo pretrpel strašno zapuščenost Oljske gore in izdajstvo svojih prijateljev in učencev, ki so postali razkolniki, krivoverci in odpadniki.

Ovekovečil je vse ponižanje, ki ga je zadelo pri Anu, Kaifovo besnost, Herodov prezir, Pilatovo bojazljivost, sramoto, da je ljudem več za strast, malike, mesenost kakor zanj, kakor jim je bilo nekdanj več za Baraba kakor za Gospoda. Mučila so ga na duši in na telesu zakramentalna križanja — bogoskrunska obhajila.

Naš Gospod je vedel vse to vnaprej, poznal je že tedaj vse nove Judeže, štel jih je med svojimi preljubimi otroki. Vse to ga ni oviralo; hotel je, da gre njegova ljubezen dalje kot človeška zloba in nehvaležnost; hotel je prenesti tudi bogoskrunsko zlobo.

Vnaprej je poznal mlačnost svojih in tudi mojo. Videl je, kako malo sadu bodo ljudje prejemali od svetega obhajila. Hotel pa jih je kljub vsemu temu ljubiti, bolj kot je bil ljubljjen sam.

Kaj še? Jezus v presv. Rešnjem Telesu je, kakor bi bil mrtev, a ima polnost življenja, nadnaravnega in slavnega življenja. Ravnati smejo z njim kot z mrliči. Taka pričujočnost priča, da Jezus v sv. zakramentu nima lepote, se ne giblje in ne brani, da je v tabernaklju kot v grobu. In vendar je tu ter vidi in sliši vse. Njegova ljubezen je zakrivila njegovo mogočnost, slavo, roke in noge, njegov božji obraz, njegove svete ustnice, vse.

Jezus ima toliko ljubezen do človeka, a človek mu je za vse to tako malo hvaležen, da se zdi, kakor da bi hudobni duh slavil zmago in zasramoval Jezusa. Hudobni duh govori: »Jaz nič ne dajem človeku, nič resničnega, nič lepega in dobrega, jaz nisem zanj trpel in vendar me bolj ljubi, posluša in mi bolj služi kot tebi.«

Zares žalostno, a zelo resnično, da naša brezbržnost in nehvaležnost pripravlja satanu zmagoslavje.

O, kako moremo pozabiti ljubezen svojega Gospoda, ki ga je toliko stala!

B O G J E T U !

Resnično, Gospod je na tem kraju in jaz nisem vedel
(1 Moz 28, 16).

I.

Če hočemo prav soditi o kaki družini, moramo gledati, če v njej vlada spoštovanje. Kjer so otroci in služabniki poslušni in spoštljivi, morete reči: To je dobra in srečna družina.

Verska dolžnost družine je, da spoštuje starše, kakor je verska dolžnost družbe, da spoštuje vrhovnega vladarja ali njegove zastopnike.

Ne spoštujemo pa svojih staršev in predstojnikov radi njih osebnih lastnosti, ampak radi dostojanstva, ki prihaja od Boga.

Tudi našemu Gospodu smo dolžni spoštovanje; to je naša prva dolžnost. Dolžni smo mu tisto naravno spoštovanje, ki ga zahteva zdrav čut.

Častili moramo našega Gospoda povsod, kjer je; njegovo dostojanstvo Boga-človeka to zahteva. Njegovemu imenu se upogiba vsako koleno v nebesih, na zemlji in pod zemljo.

V nebesih se klanjajo pred njegovim veličastvom angeli in ga trepetaje poveličujejo. Kraj slave našega Gospoda je tudi kraj, kjer je deležen najvišjega spoštovanja.

Na zemlji so se vse stvari pokorile našemu Gospodu. Morje se je ponižalo pod njegovimi nogami in ga počastilo. Sonce in zvezde so ga objokovale in častile, ko ga je ljudstvo preklinjalo.

In v peklju trepetajo pogubljeni pred pravičnostjo strogega Sodnika živih in mrtvih.

II.

Sicer pa dolžnosti, da moramo svojega Gospoda spoštovati, ni treba šele dokazovati. Kadar se naznani kraljev prihod, vsi vstanejo sami od sebe.

Ko gre vrhovni vladar mimo, vsi pozdravljajo sami po sebi, iz spoštovanja in uslužnosti. Kdor nima več tega čuta ali ga hoče zatreti v drugih, ni več človek.

Katoličani pa bi morali zardevati nad tako majhnim spoštovanjem do svojega Gospoda! Govorim le o čisto naravnem spoštovanju.

Pojdite v kako judovsko sinagogo! Če se boste tu slabo vedli ali govorili, vam bodo pokazali vrata. Če hočete vstopiti v turško

mošejo, se boste morali sezuti. In vsi ti neverniki nimajo nič pravega v svojih svetiščih, mi pa vse! Kljub temu je njih spoštovanje mnogo večje kakor naše.

Naš Gospod bi lahko upravičeno rekel, da uživa hudobni duh več časti kot on: »Zredil sem otroke, ti pa so me zaničevali.«

Vprašam matere, ali bi bile zadovoljne, če bi jih njihovi otroci javno prezirali. Zakaj delamo vpričo našega Gospoda to, kar bi nas same tako ranilo? Zakaj smo manj občutljivi, kadar nam gre za čast do Jezusa Kristusa, kakor kadar nam gre za naše majhno dostojanstvo?

Kako nespametno! Naše dostojanstvo je le odsev božjega dostojanstva. Če pustimo, da se našemu Gospodu ne skazuje dolžno spoštovanje, izpodkopujemo tudi spoštovanje, ki pripada nam.

O, če bi nas naš Gospod kaznoval, kakor zaslužio zaradi pomanjkljivega spoštovanja! Bičati je dal Heliodora, ker je onečastil njegovo svetišče; a tu je več kakor svetišče.

Počastimo torej najprej spoštljivo svojega Gospoda, ko stopimo predenj. Kadar se vedemo bolj lahkomiselno in malomarno kakor spoštljivo, se pregrešimo.

Velik greh proti veri je pomanjkanje spoštovanja.

III.

Kdor ima vero, ve, kam gre: v cerkev stopi k našemu Gospodu Jezusu Kristusu. Vstopi in kakor sv. Bernard reče vsem svojim opravkom: »Ostanite pred vrati, jaz se moram pokrepčati pri Bogu.«

Stori torej tako: veš, koliko časa moreš biti v cerkvi, ta čas se za drugo ne brigaj. Če si prišel molit, nisi prišel, da se baviš z drugimi rečmi. In če te nadlegujejo raztresenost in skrbi, pošlji vse nazaj pred vrata, ne da bi se vznemirjal; skušaj imeti večje spoštovanje; drži se bolje in Bog naj vidi, da mrziš raztresenost. S svojim vedenjem, če ne več z duhom, še priznavaš njegovo božanstvo in njegovo pričujočnost in če bi ne storil nič drugega kot to, bi bilo že precej.

Opazuj res pobožnega človeka, ko pride v cerkev! Vstopi, ne da bi se briga za tiste, ki so v njej; pozabi na vse, da bi videl le našega Gospoda. Pred papežem ne misliš več na škofo ali kardinale; in v nebesih se ne zabavajo s tem, da bi častili drug drugega. Ne, samo Bogu vsa čast in slava! Delajmo torej tudi mi tako: v cerkvi je le naš Gospod.

Ko vstopiš, bodi za hip miren. Molk je največje znamenje spoštovanja in prva priprava

za molitev je spoštovanje. Večina naše suhote in raztresenosti v molitvi prihaja od tod, ker nismo imeli ob vstopu dovolj spoštovanja do svojega Gospoda, ali od tod, ker se nespoštljivo vedemo.

Naredimo torej trden sklep, da se bomo spoštljivo vedli! Ali naj vedno šele dokazujemo, da je Gospod pred nami, kadar pridemo v cerkev; ali nam bi moral vselej poslati angela povedati, da je tu?

Dolžni smo svojemu Gospodu tudi zunanje spoštovanje, molitev s telesom; to duši sami najbolj pomaga moliti. Poglejte, s kakšno sveto skrbjo je Cerkev uredila najmanjše podrobnosti zunanjega bogočastja. Zakaj taka molitev zelo slavi Jezusa Kristusa. Ta nam je dal zgled, ko je molil kleče; usno izročilo nam ga kaže, ko moli s sklenjenimi in proti nebu dvignjenimi rokami. Apostoli so nam ohranili ta način molitve in duhovnik moli tako pri sveti daritvi.

In ali naše telo, ki prejema življenje od Boga, ki živi od njegovih dobrot vsak čas, nič ne dolguje Bogu? Mora ga torej moliti s svojim spoštljivim vedenjem.

Malomarno držanje telesa pomehkuži dušo, dočim jo pravo držanje okrepi in ji pomaga. Ni treba, da bi si delali težave s preveč nerodnim

držanjem, a resno držanje je potrebno. Nikoli se pred Bogom ne vedi predomače; to bi vodilo v zaničevanje. Ljubi, bodi nežen in ljubezniv, predomač nikoli. Suhoča in slabe molitve imajo skoro vedno svoj izvor v nespoštljivem vedenju.

Če si na poštovanju, ali če opravljaš doma nezapovedane molitve, zavzemi tako držo, ki te manj ovira; toda pred našim Gospodom morajo moliti vsi čuti. Spomnite se, kako strog je bil Bog glede tega v stari zavezi! Kakšne podrobne priprave so opravljali leviti! Bog je hotel, da so čutili svojo odvisnost od njega, in jih hotel pripraviti na dobro molitev.

Ker imamo premalo tega zunanjega spoštovanja, zato je naša molitev kakor mrtva. Vem, ni treba, da bi trepetali v strahu pred Bogom in se bali stopiti predenj, a še manj smemo priti z zaničevanjem.

To strogo držanje nam je pripomoček za dobro molitev; te pomoči se branimo zato, da bi ustregli svoji čutnosti. Verjamemo sami sebi, da smo utrujeni. Kako često nas domišljija vara! In ko bi bili zares utrujeni, se ne bojmo tako trpljenja: trpljenje razpne molitvi krila. Prav tedaj se odločno in resno držimo! Ne sedite tako, da bi postala duša popustljiva in nesposobna za molitev! Bodimo kakor vojaki pred Bogom

v presv. Rešnjem Telesu! Če naše srce ni gorko od ljubezni, izpričuje vsaj telo našo vero in naše hrepenenje po ljubezni in dobri molitvi.

Naj torej tudi naše telo moli in časti. Bodimo vsi dvorjani Kralja Jezusa. Resnično, Gospod je na tem kraju.

IZNIČENJE – ZNAČILNOST EVHARISTIČNE SVETOSTI

Samega sebe je izničil (Fil 2, 7).

Gospod v najsv. zakramentu je naš vzor. Poglejmo torej, kako nas uči kreposti, ki ustvarjajo svetnike.

Način njegovega življenja v sv. Rešnjem Telesu je vzor naših kreposti. Če ga torej premišljujemo, bomo vedeli, kaj hoče Gospod, kajti iz njegove zunanosti se razodeva njegova volja in po besedah, vedenju in življenju spoznamo srce in dušo.

V sv. Rešnjem Telesu je Jezusova glavna in presenetljiva lastnost izničenje. Ta znak ponižnosti in izničenja imajo na nek način na sebi vse delovanje in vse kreposti Jezusa v sv. Rešnjem Telesu. Proučuj to izničenje in vedel boš, kako moraš postati podoben svojemu vzoru in se truditi za svetost, ki jo uči sv. Rešnje Telo. Spomni se, da mora biti glavna lastnost Jezusa v presv. Rešnjem Telesu tudi tvoja krepost, če hočeš črpati obilne milosti iz tega zakramenta.

I.

Naš Gospod je v sv. hostiji pod podobo kruha. Vsebinsko svetih podob kruha in vina nadomesti z lastnim bistvom, ki ga podredi obliki in zakonom, ki veljajo za podobi kruha in vina. Nekako odvisen je od njih. Res je sicer, da podobe ne posegajo v njegovo božje življenje. Ko namreč prenehajo, se Gospodovo blaženo telo nič ne spremeni. Vendar ko podobe razpadejo, se Jezus umakne. Združen je z njimi, podvržen je njih zakonom, z njimi se giblje, z njimi ponižuje in mi tako ravnamo z njim, kakor ravnamo s hostijami. Ko vidimo svete podobe, vidimo zunanji način Gospodovega bivanja v presv. zakramentu.

Podobi kruha in vina sta tako ubožni, da niti lastne biti nimata več. Podstata, ki jima jo je dala narava, je po posvečenju izginila. Ne bivala več po naravi, temveč po čudežu. Tako tudi Gospod v sv. Rešnjem Telesu nima naravnega bivanja, nima nič svojega. Samo samega sebe prinese iz nebes. Ubog je kakor svete podobe, torej še bolj ubog kakor v Betlehemu. Tam je namreč imel telo, ki ga je mogel sam gibati in ki je raslo, lahko je govoril in sprejemal prijatelje in njih darila. Tukaj pa nič tega. Sicer ga obdajamo s sijajem, pa vse to

nič ne spremeni načina njegovega bivanja. Naj bo tudi oltar iz zlata in naj gori na njem tisoč luči, vendar Jezus ni nič manj reven in nepoznan v sv. hostiji. Je tako rekoč mrtev in ne more nič sprejeti. Kakor mrlič je! Gospod je kakor ujet in povezan v mrlvaške tenčice. Svele podobe — to je vsa njegova obleka. Zmeraj je ista in niti svojega naravnega bivanja nima več. Tako je krhka, da niti trenotek ne bi mogla več bivati, če bi čudež prenehal. Poglej ubogega Jezusa! Proučuj Jezusovo uboštvo v sv. hostiji in vedel boš, kako daleč mora seči tvoja odpoved in tvoje uboštvo.

In potem, kako so skromne te svele podobe. Zmeraj so bele. Nimajo nobene prave barve. Ako belo barvo gledaš dalje časa, ti postane nadležna. Tako nima Gospod v sv. zakramentu nobene vidne, človeške lepote, dasi je bil v svojem življenju najlepši med vsemi človeškimi otroki. Oblak, ki ga obdaja, nam vse zakriva. Zadnji izmed ljudi je večji od Gospoda, ker je še vedno nekdaj, Gospod pa se je podvrgel zakonom svetih podob in je na ta način samo še nekdaj.

Hostije so nepremične in brez življenja. On, Beseda, ki daje svetu življenje, Kristus, ki daje gibanje vsem bitjem in življenje vsemu življenju,

obsodi samega sebe v tako bivanje v negibnosti in nedelavnosti in postane prostovoljni jetnik! Celó tako daleč gre, da je ves pričujoč v še tako majhnem koščku sv. hostije. V njem živi in z njim se giblje. V evharističnem Jezusu je življenje in gibanje, toda ne pokaže ga, ker se je podvrgel zakonom mrtvih bitij. Ne brani se, če ga ljudje žaliyo in zasramujejo. Če bi mogel še trpeti, bi bilo trpljenje v sv. hostiji večje od onega v življenju.

Sвете podobe nimajo svoje volje. Vzamemo jih, nosimo jih, kamor hočemo. Kdorkoli zapoveduje, Jezus se nič ne upira, nikoli ne reče: ne! Dopusti celó, da ga zločinec jemlje v roke. To zahteva tudi način bivanja, ki si ga je Jezus izbral. Jezus se ne brani! Družba maščuje nasilstvo s tem, da zločinca kaznuje. Gospod pa vse dopusti. Tako daleč sega njegovo izničenje v najsv. zakramentu.

Na Kalyarii se je odpovedal blaženstvu, slavi božanstva in vsemu človeškemu; toda v sv. Rešnjem Telesu je njegovo izničenje popolno. Zadnja stopnja ustvarjenega bitja je, kadar nima več lasne podstati, ampak je samo še pritika, lasnost. Jezus pa, ki svojega bistva zgubiti ne more, prevzame na zunaj podobo zgolj naravnih

lastnosti, pritlik. Z vsem tem nam hoče reči: »Slo-rite tudi vi tako!«

Nikdar ga ne bomo mogli povsem posne-mati, nikdar se ne bomo mogli tako ponižati, ka-kor se je on. Večno nam bo žal, da smo tako malo mislili na Jezusovo ponižanje v najsv.za-kramentu.

II.

Izničenje zatemni Jezusu vse, kar ima na sebi veličastnega. Če bi nam Gospod v sv.za-kramentu razodeval svojo slavo, bi nam ne bil več vzor izničenja in mi bi pač stremili po slavi in veličini kreposli. Toda ali ste kdaj videli v sv.zakramentu Jezusovo slavo? Res, Jezus je v njem kakor zakrito sonce in dela včasih tudi čudeže, toda bolj redko in še tisti razodevajo njegovo ponižanje. Biti hoče popolnoma skrit in večji je, kadar ne dela čudežev, kakor kadar jih dela. Njegova ljubezen mu veže roke: če bi nam odkril svojo slavo, bi nam ne mogel več reči: »Učite se od mene, k meni se ozrite in glejte, kako krolak in iz srca ponižen sem,« ampak bi nas oplašil.

Mnogo bolj zakriva tukaj svoje božanstvo kakor v svojem zemeljskem življenju. Tedaj je bilo vedno kaj božanskega opaziti na njegovem obličju ali v njegovem vedenju. Tukaj prav nič

tega! Včasih skuša domišljija naslikati si njegove poteze v sv. hostiji, toda resnične niso. Če bi ga videli vsaj kak dan v letu, v življenju! Ne! Svojo slavo je skril za neprodorni oblak.

Bodi torej ponižen tudi ti v svojih krepostih. Biti kristjan je velika stvar! Kristjan je prijatelj in dedič Jezusa Kristusa, deležen njegove božje narave. Jezusova milost naredi iz njega svetišče in orodje Svelega Duha. In kako velik je duhovnik, svečenik najvišjih skrivnosti, ki Bogu zapoveduje, posvečuje in rešuje duše, jih vodi k Bogu! Kristjan in duhovnik bi zaradi svoje vzvišene časti pač imela razlog, da bi se povzdigovala, kakor so se angeli, kakor se je Lucifer v svoji slavi.

Če bi se Gospod zadovoljil s tem, da nas je povišal, bi bila velika nevarnost, da bi se pogubili v napuhu. Toda Jezus Kristus izničuje svojo slavo in veličino in nam kliče: »Poglejte, kako se ponižujem! Večji sem od vas in glejte, kaj naredim iz svoje veličine in kaj pošlanem!«

Če bi Gospod v tem zakramentu ne skril svoje slave, vam jaz ne bi mogel velevali: »Bodite ponižni!« Lahko bi mi namreč odgovorili: »Saj smo knezi milosti!« – To je že res, toda pogledajte svojega Kralja! Prav ta misel poniža škofe in tudi papeža na kolena pred Gospodom. Ko vidimo,

da so kakor nič pred njim, moramo priznati, da je le Bog resnično velik.

Kaj bi se zgodilo brez sv. Rešnjega Telesa? Poglejte, kaj so druge vere napravile iz ponižnosti! Protestant ne ve, kaj se pravi, zaničevati slavo. Dela in trudi se, toda s tem namenom, da bi sam sebe uveljavil. Nihče ni tako ponosen in visok kakor sicer pošten protestant: tam ni sv. Rešnjega Telesa, zato tudi ponižnosti ni. Ali ne vidite, da se fisti katoličani, ki ne živijo iz svelega Rešnjega Telesa, hvalijo in ponašajo s svojimi dobrimi deli?

In odkod ta naš duhovni napuh, ki se ga navzamemo radi dobljenih milosti, radi božjih darov, radi družbe svetih in krepostnih prijateljev, radi vpliva, ki ga imamo na druge duše, če ne odtod, ker smo pozabili na sv. Rešnje Telo? Toda ali čutite ta napuh pri sv. obhajilu, ko vemo, da je Jezus v nas in nam govori: »Kaj? Vi se prevzimate radi časti in milosti, ki vam jih dajem, radi posebne ljubezni, ki vam jo skazujem, medtem ko se jaz izničujem! Delajte torej vsaj tako kot jaz!«

Prava pot ponižnosti je premišljevanje Gospodovega izničenja v najsv. zakramentu. Razumljivo je, da je njegovo izničenje največji dokaz njegove ljubezni in zato mora biti tudi naše

izničevanje dokaz naše ljubezni. Treba se je ponižati do Gospoda, ki se je postavil v zadnjo vrsto ustvarjenih bitij.

To je v resnici ponižnost, ki daje od svojega, ki vrača Bogu čast in slavo, prejeto od njega. Mnogi mislijo, da se moremo poniževati samo radi svojih grehov in svojih slabosti, ne pa tudi zaradi nadnaravnih darov in prednosti. Toda nimajo prav. Popolna stopnja ponižnosti je v tem, da priznamo: vse dobro, kar imamo, je le od Boga. To nas uči Gospod in čim bolj se mu približujemo, tem bolj mu moramo biti v ponižnosti podobni. Ali poglej presveto Devico! Brez greha in madeža je, vsa popolna, vsa lepa, vsa svešla v svoji brezmadežni milosti, s katero je zvesto sodelovala. Nobena stvar ni tako ponižna kakor ona.

Ponižnost je v priznanju, da brez Boga nismo nič, in da vse, kar smo, pripisujemo njemu. Čim bolj smo popolni, tem bolj ta ponižnost raste, zakaj zmeraj več imamo tega, kar moramo pripisovati Bogu. Čim bolj nas milost dviga, tem bolj se moramo poniževati. Stopnje milosti so stopnje naše ponižnosti. Sv. Rešnje Telo nas torej uči, da dajamo zaradi dobrot Bogu čast in slavo, ne pa da se ponižujemo samo zaradi svojih slabosti.

To je neprestani nauk presv. Rešnjega Telesa. Vsaka evharistična duša mora postati na ta način ponižna. Bližina in stalno življenje z Jezusom v sv. Rešnjem Telesu mora tako vplivati na nas, da živimo in delamo, kakor nam ukazuje ta izničen Bog. Pač ne bi bil božji tisti, ki bi hotel v navzočnosti presv. Rešnjega Telesa še kazati svoj napuh. Samo en pogled na sv. zakrament zadosťuje in že čutimo dolžnost, da se ponižujemo. Saj nam tudi Cerkev veleva, da pred najsv. zakramentom poklekemo — v duhu ponižnosti in izničevanja.

Tako ponižno biva Jezus med nami. Poglejmo še, kako ponižno v tem zakramentu tudi deluje!

III.

V najsv. zakramentu Gospod ne počiva. Dela, posreduje, rešuje duše, deli milosti svojega odrešenja in nas posvečuje. Njegovo delo velja vsem stvarjem. On je Beseda: rekel je in je bilo vse ustvarjeno in še vedno s svojo besedo vse ohranja. Njegov: »bodi!« ohranja življenje vsemu stvarstvu. Ni pa samo Stvarnik, temveč tudi Odrešenik in Kralj vesoljne zemlje. Vse narode je dobil v oblast in le po njem Oče vlada svet. On kraljuje svetu. Njegovi ukazi pa izhajajo iz

najsv. zakramenta. V njegovi oblasti je življenje vseh bitij, on je sodnik živih in mrtvih.

Kadar vladarji govorijo ali kaj izvršujejo, se obdajo s sijajem. Ta je potreben, zakaj človeka je mogoče vladati samo z ljubeznijo ali s strahovanjem.

Kaj pa Jezus? Kje je sijaj tega Kralja, ki ima oblast nad nebese in zemljo? Kje je slava, kje blesk njegovih besed in njegovih dejanj? Milijoni angelov odhajajo vsak trenutek od tabernaklja; spet se vračajo, ko izvrše njegove ukaze. Tu je njihovo središče, njihov glavni stan, kajti tu je vrhovni poveljnik nebeških čet. Ali sploh kaj vidite ali slišite? Vse stvari ga poslušajo in mi o tem nič ne vemo. Poglejte, kako zna zakriti svoje delovanje. Poglejte, kako zna ukazovati v svojem izničenju. — In ljudje, ki drugim ukazujejo, si domišljajo, da nekaj pomenijo. Govorijo glasno in mogočno, mislijo, da s tem zapovedujejo bolj učinkovito! Glejte nauk za predstojnike, za hišne poglavarje: vsi morajo biti ponižni v svojem ukazovanju, da bodo posnemali Jezusa v najsv. zakramentu.

In pogledimo še Jezusovo ponižnost! Ne ukazuje ljudem vidno, kajti tedaj bi samo njega poslušali, ampak se skriva, da bi se mi sebi podobnim pokoravali, njim, ki nosijo v sebi odsev

njegove oblasti. Čudovito združenje oblasti in ponižnosti!

Še več! Gospod zakriva svetost svojih dejanj. Svetost pa obsega notranje življenje duše z Bogom in zunanje življenje. Notranje je poglobljeno, v njem je popolnost in resnično življenje. K notranjemu življenju pa spada vglabljanje v božje skrivnosti in žrtvovanje samega sebe.

Premišljujoče vglabljanje v božje skrivnosti zahteva zvezo duše z Bogom, z angeli in z duhovnim svetom. Taka molitev je vir velike svetlosti in korenina ljubezni. Treba pa je to življenje skrivati, samo Bog naj ima dostop do njega. Bog sam nas hoče v tem življenju milosti voditi, ker nas niti svetnik ne bi mogel. To je skrivnostna zaroka duše z Bogom, ki se izvrši na skrivnem, pri zaprtih vratih. »Pojdi v svojo sobo, zapri vrata in moli k svojemu Očetu na skrivnem.« Je pa težko moliti na skrivnem. Zmeraj hočemo dejanj, zmeraj mislimo na to, kaj bomo delali, kaj bomo rekli v tej in tej priliki. Ne znamo moliti, ker ne znamo molčati. A pogledjmo Gospoda! Moli in je veliki priprošnjik, srednik Cerkve! On več doseže s svojo molitvijo kot vse stvarstvo skupaj, toda on moli v svojem izničenju. Kdo vidi njegovo molitev? Apostoli so ga videli, ko je molil na zemlji, lahko so

slušali njegove vzdihe na Oljski gori. Tu pa nič! Njegova molitev je, kakor da je ni, toda vprav ker je kakor žrtvovana, je tembolj mogočna. Gospod se je izničil, se ponižal do nič, a prav zato ima njegova ljubezen neskončno moč do nebeškega Očeta.

V tem vidi preišljujoča duša svoj vzor. Noče biti znana ljudem, sama hoče biti, da se zbere in misli na Gospoda. Koliko duš je od sveta zaničevanih, pa so vendar mogočne, ker so v svojih molitvah podobne ponižni in kakor izničeni molitvi Jezusa v presv. Rešnjem Telesu. Da pa morejo ohraniti, vzdrževati to skrito in zbrano molitev, potrebujejo sv. Rešnjega Telesa, same zase bi jo zgubile.

Notranje življenje zahteva nadalje tudi žrtvovanje samega sebe.

Tudi v tem je Jezusovo izničeno življenje naš vzor. Kdo se žrtvuje bolj od njega? Pravimo, da več ne lrpī. — Pa saj ni potrebno, da bi zdaj lrpel, za resnično žrtvovanje zadostuje, da je na oltarju kakor darovan in da je njegova volja še vedno pokorno vdana in pripravljena za daritev. To je samo predsodek, da bi bila vprav dejansko občutena zunanja bolečina potrebna za vsako pravo daritev.

Mnogi pravijo: »Nimam zasluženja, ker me to nič ne stane.« Toda povejte mi, ali ne vidite več prve žrtve, ki ste jo morali pretrpeti, da ste se mogli vaditi v tej in tej kreposti. Brez dvoma je bila težka. In ponavljanje dejanja, ali to nič ni? Ali ne dokazuje to vztrajnost vaše volje? Ne pozabite, da je žrtev v volji. In čeprav je bolečina radi privajenosti na žrtev manjša, vendar je volja še vedno ista in se z navado le krepi. Borbo, odpoved samemu sebi je treba prestati le v začetku, pri prvem daru; nato se vrne mir, vrednost žrtve pa ostane in raste s ponavljanjem in nadaljevanjem žrtvovanja. Božja ljubezen povzroča, da se svetniki sredi trpljenja celó veselijo. Ali so torej zato te žrtve in to trpljenje manj vredne, ker so združene s srečo, ki jih blaži?

Torej Gospod v najsv. zakramentu ne trpi. Toda radovoljno je vzel nase to stanje žrtve. Zasluženje si je pridobil v prvi uri, ko je ustanovil sv. Rešnje Telo in prevzel to stanje žrtve, čeprav je vedel, da bo moral prenašati zaničevanje in zasramovanje ljudi. To zasluženje traja neprestano še naprej. Jezusova volja je objela vse čase in kraje. In prostovoljno je vse to nase vzel!

In da bi izpričal svojo neprestano pripravljenost za žrtev, je ukazal Cerkvi, naj to njegovo

daritev pri sveli maši predstavlja, s tem namreč, da loči podobo kruha od podobe vina, in s tem, da razdeli hostijo na tri dele. Pri obhajilu pa izgubi Jezus v srcu obhajanca tudi svoje zakramentalno življenje. Tudi to je neprestana daritev!

Mi ne vemo niti besede o tej skrivnosti, ki druží v sv. Rešnjem Telesu življenje in daritev, slavo in ponižanje. To skrivnost pozna edino le Bog. In ta skrivnost nas uči, da svojega najglobljega trpljenja ne smemo drugemu razodevali kot Bogu. Naj ljudje ne vedo za naše trpljenje! Pomilovali bi nas ali hvalili in to bi nas pogubilo. Poglejmo svoj vzor v sv. zakramentu! Koliko izmed njih, ki molijo in hodijo k sv. obhajilu, jih ne pozna tega, kakor izničenega delovanja Gospodovega, niti ne slutijo nič o njem.

Tudi kar zadeva zunanja dejanja krščanskega življenja, nas Gospod uči, da jih zakrivajmo, da ne sprejemajmo zanje zahval, čeprav so dejanja zaslužna. Če hočemo Gospoda posnemati, moramo pustiti, da se pokaže le slabša stran naših dobrih del; zato pa bo boljša stran toliko lepša! Kadar moremo, zunanja dobra dela prikrivajmo. Seveda če so dejanja, ki jih moramo izvršiti javno, le naredimo jih, da so drugim v izpodbudo. Če so pa dobra dejanja zasebna, skrijmo

jih in tako bomo v milosti, ki sije iz sv. zakramenta milosti.

Spominjajmo se torej izničenja Jezusa Kristusa v najsv. zakramentu! Ponižajmo se kakor on, izničujmo se! Potrebno je, da on raste, mi pa se manjšamo. Naj bo izničevanje značilna poteza naše kreposti in vsega našega življenja. Bodimo kakor hostije, ki nimajo nič več na sebi in živijo le po čudežu. Ne glejmo nase, ne pričakujmo nič od sebe in ne storimo nič zase.

PRAZNIK SV. REŠNJEGA TELESA

To je dan, ki ga je naredil Gospod
(Ps 117, 24).

Vsi dnevi so od Boga. Po njegovi dobroti se v čudoviti zaporednosti vrste drug za drugim. Šest jih je določil človeku za njegovo delo in potrebe, sedmi dan pa je pridržal zase. Nedelja je torej še prav posebno Gospodov dan. A med vsemi dnevi je zlasti praznik sv. Rešnjega Telesa pravi božji dan; dan, ki si ga je izbral Gospod zase, za svojo slavo in zato, da nam izkaže svojo srčno ljubezen. Praznik sv. Rešnjega Telesa je praznik Bogu v čast, pa tudi nam v korist.

I.
Praznik najsvetejšega Telesa Kristusovega, kakor ga naziva sv. Cerkev, je tisti dan, ko naj bi izkazali vso čast njegovi pričujočnosti med nami, njegovi vsega češčenja vredni osebi. Vsi drugi prazniki proslavljajo kako skrivnost iz njegovega preteklega življenja. Nič ne rečemo, da niso lepi, ali da ne časte Boga, ali da ne razvijajo nad nas obilice milosti. Vse to je res; a končno so vendar le nekaj spomin, obnavljanje dogodka, ki se je že zdavnaj izvršil in živi

koč tak le še v naši pobožnosti. Živega Odrešenika v teh skrivnostih ni več. Pač je nekoč te skrivnosti izpolnil, a sedaj deluje v njih le njegova milost.

Tu pa je naš Odrešenik osebno med nami pričujoč. Zato praznik sv. Rešnjega Telesa obhajamo na prav poseben način. Ne izpostavljamo svetih relikvij ali »spominov« iz preteklosti, temveč Rešnje Telo samo. Glejte, kako v krajih, kjer se za Boga še kaj menijo, vse ljudstvo proslavlja njegovo pričujočnost, kako pada pred njim na kolena. Da, celó neverniki trepetajo in se sklanjajo, češ: Bog je tu! Kakšna slava za našega Gospoda Jezusa, ko ga na ta praznik z živo vero priznavajo in molijo!

Pa je praznik sv. Rešnjega Telesa tudi tako blizu našemu srcu! Glejte, pri vseh tistih skrivnostih iz življenja in smrti Odrešenikove, ki jih praznujemo v cerkvenem letu, mi sami nismo bili navzoči. Pač se jih iz srca veselimo, ker razlivajo nad nas vrelec milosti. Tu pa se tudi sami udeležujemo skrivnosti: skrivnost se godi pred našimi očmi in je namenjena prav nam. Med Jezusom v sv. Rešnjem Telesu in med nami, ki živimo sredi sveta, je skrivnostna vez. Gre tu za posebno telesno zvezo: tega praznika ne

imenujemo kar praznik našega Gospoda, ampak praznik sv. Rešnjega Telesa. To je telo tistega Gospoda, ki se ga dolikamo, ki je prišel, da bi bil naša hrana, naš brat, naš gost.

Praznik sv. Rešnjega Telesa! Koliko srčne ljubezni skriva v sebi to ime, ker se je Jezus tako zelo ponižal in prilagodil človeški onemoglosti. Naš Gospod je hotel imeti ta praznik zato, da bi se nam še bolj približal, prav kakor oče želi, da bi mu otrok voščil za god, da mu more potem še bolj živo izpričati svojo očetovsko ljubezen ter mu v ta namen napraviti kako posebno veselje.

Praznik sv. Rešnjega Telesa bodi praznik srčne radosti in z veseljem lahko pričakujemo, da nam bo Bog na ta dan izkazal še posebno naklonjenost. Vsi slavospevi in cerkvene pesmi tega praznika izražajo eno samo misel, da se bo Gospod izkazal ta dan bolj milostljivega kot kdaj! Mislili bi, da bi sv. Cerkev morala postaviti praznik sv. Rešnjega Telesa na veliki četrtek, ker je Gospod na ta dan poslal zakrament ljubezni. A kako bi vendar mogla na dan žalosti dovolj primerno izraziti svoje veselje; saj se vendar na veliki četrtek začne Gospodovo trpljenje. Zato ni mogoče radovali se ob misli na

smrti Gospodovo, ki sledi kmalu velikemu četrtku. Sv. Cerkev je praznik sv. Rešnjega Telesa preložila na čas po vnebohodu, ker še na vnebohod čuti Cerkev žalost radi slovesa in bridke ločitve tja do sodnega dne. Da, sv. Cerkev je prestavila praznik celó na čas po binkošti, da bi polni milosti in veselja v Sv. Duhu mogli slaviti z vsem mogočim slavljem praznik božjega Ženina, ki prebiva med nami.

II.

Praznik sv. Rešnjega Telesa je zelo velik praznik. Sv. Cerkev je nevesta povečičanega, od smrti vsalega Gospoda, ne pa Jezusa Kristusa, kakor je živel pred svojo smrtjo na zemlji; ko so se skrivnosti življenja in smrti dogajale, Cerkve še ni bilo.

A Jezus Kristus živi s svojo Cerkvijo v sv. Rešnjem Telesu. Tistim, ki še nikoli niso stopili v njeno svelišče, je Cerkev kot žalostna vdova, kot mrtvo telo brez življenja in njeni božji hrami le kraj, kjer ne slišiš govoriti drugega kot o smrti in trpljenju. Glej, danes pa celó tisti, ki se ne udeležujejo njenih slavnosti, vidijo, da je lepa in bogata, lepa v svoji naravni lepoti in da ima poleg sebe še božjega ženi-

na! Kako se zgrinja verno ljudstvo! Ona pa kaže vsem svojega božjega Ženina v žareči monstranci. Kdo jo bo imenoval ta dan zapuščeno vdovo? Njeni prijatelji molijo božjega Ženina, njeni sovražniki pa trepetajo pred njim. Jezus pa se razodeva vsem: blagoslavlja dobre, se sočulno ozira na grešnike ter jih vabi in kliče k sebi. Tridentinski cerkveni zbor imenuje ta praznik zmagoslavje vere, in po pravici. A obenem je to tudi zmagoslavje sv. Cerkve ob strani božjega Ženina.

III.

Končno je praznik sv. Rešnjega Telesa tudi praznik vsega krščanskega občestva. Sicer pa je za naše duše vedno praznik, ko pristopimo k sv. obhajilu. Dobro vemo, koliko veselja in tihe sreče prinese Jezus s seboj! Da, reči bi si upal, da za tiste duše, ki vedo, kaj se pravi udeležiti se svetega obhajila, ni drugega praznika kot obhajilo. Saj dobe vendar v sv. obhajilu njega samega, ki je vse skrivnosti dovršil in v čigar čast jih obhajamo. A večina kristjanov nima od teh skrivnosti drugega kot medel spomin.

Da, še več, vsi krščanski prazniki skoraj ne bi bili nič drugega kot pogrebno opravilo, če ne

bi naš Gospod Jezus živel v zakramentu sv. Rešnjega Telesa.

Sv. Rešnje Telo je sonce za praznike svele Cerkve, razsvetljuje jih, oživlja in napolnjuje z radostjo.

Duša, ki gre dobro pripravljena in pogosto k sv. obhajilu, obhaja — tako bi lahko rekli — vedno praznik sv. Rešnjega Telesa. Živeti z Jezusom v svojem srcu, živeti od njega in po njem, ali ni to isto, kot biti vedno njegov tabernakelj in obhajilni kelih! O koliko čistega in trajnega veselja uživajo take duše!

Razlikujmo torej tako velike dneve od vseh drugih dni! Naš Gospod Jezus ima dneve, ob katerih se hoče izkazati kot kralj. In tak dan je današnji. Kraljevska lasinost je sipati dobrote. Izkažite mu svojo globoko vdanost, on pa vam bo dal samega sebe in še več svojih milosti razlil nad nas. Dobro pozna svoje prijatelje in ve za liste, katere naj obsuje s preobilico svojih milosti. Po čemer moramo hrepeneti in kar si iz vsega srca moramo želeli na ta lepi praznik, ni to, da bi postali svetniki s sijajnimi in izrednimi kreposlmi, ampak da bi postali zelo srečni v božji službi in da bi se nam Gospod Jezus izkazal še bolj nežnega in gorko ljubečega. Ko

bomo čutili, da nas še bolj ljubi, se mu bomo še z večjo velikodušnostjo darovali. In posledica te medsebojne ljubezni bo popolna edinost. In v tej je vsa svetlost in popolnost. Prosite z vsem zaupanjem, da bi do te edinosti prišli.

PRESVETO SRCE JEZUSOVO

Moje Srce bo tu vse dni
(3 Kr 9, 3).

Sv. Pavel je želel Efežanom, da bi po milosti Očetovi, od katerega izhaja vsak dober dar, spoznali vse spoznanje presegajočo Kristusovo ljubezen do ljudi. Nič svetейšega, bolj osrečujočega in važnejšega jim ni mogel želeli. Spoznati ljubezen Jezusa Kristusa, biti prenapolnjen s to ljubeznijo, ali ni to kraljestvo božje v človeku? Vse to pa je sad pobožnosti do Srca Jezusovega, ki živi in nas ljubi v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Ta pobožnost je namreč posebno češčenje ljubezni. Ljubezen je duša vse pobožnosti, pa tudi njeno središče. Zakaj pobožnost ni nič drugega kot zapoved, krepost in popolnost ljubezni. Presvelo Srce Jezusovo pa je dar, vzor in življenje ljubezni. Skušajmo doumeli to ljubezen pred ognjiščem, kjer se poživa za nas.

Predmet pobožnosti do Srca Jezusovega je dvojen. Najprej molimo in izkazujemo javno češčenje listemu Srcu Jezusovemu, ki je iz mesa in krvi. Potem pa častimo listo neskončno ljubezen, v kateri je to božje Srce plamtelo od svojega učlovečenja dalje in se poživa še

danes na naših oltarjih v zakramentu presvelega Rešnjega Telesa.

I.

Najplemenitejši del človeškega telesa je srce. Kakor kralj stoluje v središču države, tako ima tudi srce svoje mesto sredi telesa. V neposredni bližini okoli njega pa so najbolj važni deli telesa, vedno pripravljeni, izvrševati ukaze kot kraljevi služabniki ali častniki. Srce jim daje gibanje in dejavnost, ko jim daje življenjsko moč, ki jo hrani v sebi. Srce je tisti vir, iz katerega izvira kri ter se razliva po vseh delih telesa, jih hrani in oživlja. Oslabljen kri se iz oddaljenih delov vrača v srce in si tako nabere novih življenjskih moči.

Kar v splošnem pravimo o človeškem srcu, smemo reči tudi o vsega češčenja vrednem Srcu Jezusovem. Srce Jezusovo je najplemenitejši del telesa Boga-človeka, ki je zaradi bistvene združilve z božjo Besedo res vsega češčenja vredno, vredno istega češčenja, ki gre samo Bogu.

Zelo važno je, da ne ločimo pri tem češčenju Jezusovega Srca od božje narave Boga-človeka, od njegovega božanstva, s katerim je to Srce združeno z nerazvezljivimi vezmi. Češčenje, ki ga Srcu Jezusovemu izkazujemo, ne velja samo

njegovemu Srcu, temveč božji osebi, ki se je z njim za vedno združila.

Za to moremo k temu Srcu moliti, se mu z globokim češčenjem klanjati in ga častiti, kot izkazujemo čast Bogu samemu. Molijo se zato tisti, ki slišijo besede: »Srce Jezusovo,« pa pri tem omejijo svoje misli le na Srce Jezusovo, ki je iz mesa in krvi, in motre to Srce le kot ud brez življenja in ljubezni, kot kako relikvijo.

Tudi tisti nimajo prav, ki mislijo, da ta pobožnost Jezusa Kristusa deli in češčenje, ki bi ga morali izkazovati celi njegovi osebi, omejuje le na njegovo Srce. Ti ne pomislijo, da pri češčenju Srca Jezusovega nikakor ne razdiramo enotnosti, ki je v osebi Boga-človeka. Prezrli so, da hočemo pri češčenju Srca Jezusovega proslavljati vsa njegova velika dela, vse njegovo življenje, ki je en sam izliv ljubezni njegovega Srca.

Kakor se v soncu tvorijo in iz njega izhajajo plameneči žarki, ki oplajajo zemljo in oživljajo vse, kar živi, prav tako iz srca prihajajo vse življenjske sile, ki prinašajo toploto in moč v vse ude. Če srce hira, hira ves človek, če srce trpi, trpe vsi udje; če srce slabo deluje, se kmalu ustavi vse delovanje v udih. Naloga božjega Srca Jezusovega je bila in je, da neprestano vpliva na vse ude, organe in čutila, jih

oživlja, krepí in vzdržuje. Srce Jezusovo je bilo počelo dejanj, čustev, kreposti, skratka vsega življenja učlovečene božje Besede.

Srce je ognjišče ljubezni. Kakor je gibaló vsega življenja Jezusovega ljubezen, tako moramo temu Srcu pripisovati vse skrivnosti in vse kreposti. »Kakor je naravno za ogenj, da gori,« pravi sv. Tomaž, »tako je naravno za srce, da ljubi. In ker se človeška čustva naprej obujajo v srcu, zato je primerno, da se tudi ljubezen, ki jo Bog ukazuje s prvo, največjo zapovedjo, obudi najprej v srcu.«

Kakor oči gledajo, ušesa poslušajo, tako srce ljubi. Srce je nekako organ duše pri obujanju čustev in pri dejanjih ljubezni.

Ljudje so oba pojma združili. Srce jim pomeni ljubezen, ali pa narobe, da jim ljubezen pomeni srce. Srce Jezusovo je bilo torej sedež njegove ljubezni. Srce Jezusovo je sodelovalo pri njegovi ljubezni, Srce je bilo njeno počelo in središče.

Srce Jezusovo je občutilo vse, kar more človeško srce sploh občutili. Razlika je le ta, da Jezusova duša neizmerno in neskončno ljubi in da je njegovo Srce kakor ognjišče, ki žari od ljubezni do Boga in do nas. Iz tega Srca se vedno in vedno dvigajo najsilnejši in najčistejši

plameni božje ljubezni. V tej ljubezni je gorelo od prvega trenotka učlovečenja do zadnjega diha. Da, celó po smrti ti plameni niso prenehali goreti in nikdar ne bodo prenehali. To Srce dan za dnem obuja neštetokrat dejanja ljubezni. Eno samo tako dejanje ljubezni pa daje Bogu večjo čast kot vsa ljubezen angelov in svetnikov. Srce Jezusovo je torej od vseh telesnih stvari tisto, ki najbolj časti Stvarnika, in zasluzi, da ga vsi angeli in ljudje časte in z gorkim srcem ljubijo.

Vse kar je v zvezi z božjo Besedo, je neizmernega češčenja vredno. Najmanjši delček njegovega telesa in najbolj drobna kapljica njegove krvi zasluži, da jo časte vsa zemlja in nebesa. Same na sebi najbolj brezpomembne stvari upravičeno smemo častiti prav zato, ker so bile v zvezi z njegovim telesom, kot n. pr. križ, žebli, trnje, goba, sulica in vse mučilno orodje. Koliko bolj moramo častiti božje Srce Jezusovo, čigar odličnost je v vzvišenosti opravil, ki jih je vršilo, v popolnosti čustev, ki so se v njem porajala, in dejanj, ki jih navdihuje. Zakaj če se je Jezus za nas rodil reven v bornem hlevcu, v vsej preprostosti živel v Nazaretu, za nas dal svoje življenje, se moramo za vse to zahvaliti njegovemu Srcu. V tem Srcu so do-

zoreli vsi junaški sklepi, vsi veliki načrti, ki so bili gonilna sila vsega njegovega življenja.

Duša, ki goji pobožnost do presv. Srca Jezusovega, se bo posebno prizadevala za krepost ljubezni, ker je vprav to Srce sedež in znamenje ljubezni. In kakor je najsv. zakrament vidno in trajno poroštvo ljubezni, bo verna duša vprav v sv. Rešnjem Telesu našla Srce Jezusovo in se bo učila ljubezni od tega evharističnega Srca Jezusovega.

II.

Ker Jezus hoče, da bi ga ljudje vedno ljubili, zato hoče tudi sam človeku vedno darovati svojo ljubezen. Da bi premagal in si docela osvojil naše srce, je moral Bog poslati človek kakor mi, za čute viden in olipljiv. In da si človekovo ljubezen za stalno ohrani, hoče tudi sam stalno in čutno kazati človeku svojo ljubezen. Postava ljubezni je trajna; sonce ljubezni ne sme nikdar zaiti. Sicer bi se človeško srce ohladilo, led smrti in pozabljivosti bi ga popolnoma zadušil. Človeško srce hoče biti združeno z živo dejansko ljubeznijo, katero čuti in katera mu nudi dejanskih dokazov, da ga res ljubi.

In res! Vsa ljubezen Jezusovega bivanja na zemlji od jasli do križa, njegova ljubezen, ko je kot Detece ležal v jaselcah, ljubezen, s

katere je kot Očetov poslanec goreče oznanjal božji nauk, njegova žrtev na križu, prav vsa ta ljubezen je združena in slavi svojo zmago v poveličanem Srcu, ki utriplje in živi v sv. Rešnjem Telesu. Tam jo moramo iskati, tja zahajati, tam se z njo napajati. — Srce Jezusovo je seveda tudi v nebesih. A tam je le za angele in svetnike. V sv. Rešnjem Telesu pa biva za nas. Zato mora biti naša pobožnost do Srca Jezusovega evharistična, imeti mora svoje središče v sv. Rešnjem Telesu, ki je res osebno in živo središče ljubezni in milosti, ki jih Srce Jezusovo daje ljudem.

Čemu bi vendar ločili Srce Jezusovo od njegovega telesa in njegovega božanstva? Ali ni sv. Rešnje Telo prav zato živo v presv. zakramentu, ker ga srce oživlja? Od mrtvih vstali Kristus ne umrje več. Čemu torej ločiti njegovo Srce od njegove osebe in holeti, da se tako izrazim, da umrje v našem duhu. Ne, ne, to božje Srce Jezusovo v svetem Rešnjem Telesu resnično živi in utriplje za nas. Seveda to življenje ni podobno življenju, ko ga je živel tu na zemlji. Jezus ne more več trpeti ali umreti, tudi se ne more več žalostiti ali boriti v smrtnem boju. Življenje Srca Jezusovega je življenje od smrti vstalega Kristusa, polno blaženosti. Čeprav to

Srce ne more več trpeti in umreti, in zato njegovo življenje nič manj popolno in resnično. Prav nasprotno! Še bolj popolno in dovršeno je. Ali bo Bog kdaj umrl? Saj je vendar vir popolnega, večnega življenja.

Srce Jezusovo torej živi v sv. Rešnjem Telesu. Res je sicer, da ga ne moremo s čuti doznati, videti in olipati. Pa tako je s srcem pri vseh ljudeh. To počelo življenja mora biti skrivnostno in našim očem zastrto. Smrt bi bila zanj, če bi ga razkrili, njegovo bivanje spoznamo le po učinkih, ki se kažejo na zunaj. Saj tudi od svojega prijatelja ne zahtevamo, da bi nam moral pokazati svoje srce. Že ena sama beseda nam je dosli, da smo prepričani o njegovi ljubezni. In kako je z božjim Srcem Jezusovim? Razodeva se nam po svojih navdihovanjih. In to nam mora biti dovolj. Kdo bi sicer mogel zreti lepoto in dobroto božjega Srca? Kdo bi mogel prenesti sijaj njegove slave, njegovo poživajočo se ljubezen in ognjene plamene te ljubezni? Kdo bi si upal ozreti se na to skrinjo zaveze, kjer je z ognjenimi črkami zapisana blagovest njegove ljubezni, kjer so poveljane vse njegove kreposti, kjer ima njegova ljubezen svoj prestol in njegova dobrota vse svoje zaklade. Kdo bi si drznil zreti v svelišče božan-

stva samega? Srce Jezusovo so nebesa, kjer prebiva in najde svoje veselje Bog sam.

Ne vidimo Srca Jezusovega, a imamo ga; saj je tu za nas.

Hočete poznati njegovo življenje? Za Očeta in za nas živi.

Srce Jezusovo nas varuje. Zaprto je v neznančni podobi belega kruha. Zdi se, kakor da bi Odrešenik v slabosti spal, a Srce njegovo bedi. Srce Jezusovo čuje, kadar mislimo nanj in kadar nič ne mislimo. Nikoli ne počiva. Iz njegovega Srca se dvigajo klici k Očetu, naj se nas usmili in nam odpusti. Jezus nas zakriva s svojim Srcem in nas tako varuje pred udarci božje jeze, ki jo kličemo nase radi vednih padcev v grehe. Tu je njegovo Srce odprto kakor na križu in razliva vrelce milosti in ljubezni na nas. Tu v sv. Rešnjem Telesu je Srce Jezusovo zato, da nas brani pred sovražniki — kakor mati, ki hoče svojega otroka oleti iz nevarnosti, pa ga pritisne k svojemu srcu tako tesno, da ni mogoče zadeti otroka, ne da bi zadel tudi mater. Pa četudi bi celó mati, pravi Jezus, mogla pozabiti svoje dete, jaz vas ne bom zapustil nikdar.

Jezus živi tudi za svojega Očeta. Z neizrekljivo ponižnostjo in s svojim izničenjem ga časti.

Hvali in zahvaljuje ga za vse dobre, ki jih Oče deli njegovemu ljudstvu, njegovim bračom! Kol žrtev se daruje pravičnemu nebeškemu Očetu in neprestano prosi za svojo Cerkev, za grešnike, za vse duše, ki jih je odkupil s svojo krvjo.

Oče, ozri se z veseljem na Srce svojega ljubega Sina Jezusa! Glej njegovo ljubezen, poslušaj njegove vzdihne! Ti pa, presv. Srce Jezusovo, bodi naša rešitev!

III.

Tudi razlogi, zakaj je sv. Cerkev postavila praznik Srca Jezusovega, in način, po katerem je Jezus razodel svoje Srce, nas uče, da moramo njegovo Srce častiti v sv. Rešnjem Telesu in da ga bomo tam našli z vso njegovo ljubeznijo.

Pred izposlavljenim sv. Rešnjim Telesom se je Srce Jezusovo razodelo sv. Marjeli Mariji. Jezus se ji je prikazal v sveli hostiji, ji pokazal svoje Srce in dejal besede, ki so zgovorna priča njegove pričujočnosti v sv. zakramentu: »Glej to Srce, ki je ljudi toliko ljubilo.«

Pravtako se je prikazal naš Gospod častiljivi ustanoviteljici družbe častivk sv. Rešnjega Telesa, materi Mehtildi, ter ji priporočal, naj z vso dušo, kolikor ji bo sploh mogoče, časti njegovo Srce v sv. Rešnjem Telesu. Kol po-

ročstvo svoje ljubezni pa ji je obljubil, da bo njeno pribežališče v življenju in tolažba na zadnjo uro.

Namen praznika Srca Jezusovega je, da z večjo gorečnostjo, ljubeznijo in pobožnostjo častimo Jezusa, ki je za nas trpel in uslanovil zakrament sv. Rešnjega Telesa.

Da se vglobimo v duha pobožnosti do Srca Jezusovega, moramo častiti to Srce zato, ker je Jezus za nas toliko trpel. In ker prejema vsak dan toliko nehvaležnosti v sv. Rešnjem Telesu, moramo tudi zadoščevati. Kako neizmerne so bile bolečine Srca Jezusovega! Vse preizkušnje so se zgrnile na to Srce. Koliko ponižanja, koliko strupenega obrekovanja, koliko brezobzirne nesramnosti se je združilo, da mu vzame vso čast. Srce Jezusovo je bilo v resnici z zasramovanjem nasičeno. Vsa hudobija se je znesla nad njim. Toda kljub temu se je daroval, ker je hotel, in nič se ni pritoževal. Zakaj njegova ljubezen je bila močnejša kot smrt in poloki zapuščenosti njenih ognjev niso mogli pogasiti. Njegove bolečine so sedaj kajpak že minile. Toda ker jih je Jezus za nas prestal, jih moramo spoznati in z vso ljubeznijo moramo častiti njegove bolečine, kakor bi se godile pred našimi očmi. Saj je vendar tu tisto Srce, ki jih je pre-

stalo s tako velikodušno ljubeznijo. Srce Jezusovo ni umrlo, temveč resnično živi, ni brezčutno, temveč še bolj ljubi.

Ker Jezus ne more več trpeti, se ljudje vpricho njega kažejo tako zelo nehvaležne. Ali ni ta nerazumljiva nehvaležnost do Boga — ki živi v sv. Rešnjem Telesu, da bi mu mi izkazovali svojo ljubezen — najhujša bolečina za božje Srce Jezusovo?

Človek se nič ne zmeni za ta največji dar Jezusove ljubezni, nič ga ne upošteva, še ne misli ne nanj; ali če le misli, to je, če ga skuša Jezus le zbuditi iz otopelosti, se skuša le neprijetne misli otresti. Ne mara za Jezusovo ljubezen.

Da, čeprav ga vera, spomin na krščansko vzgojo, misli, ki mu jih Bog vzbuja prav na dnu srca, silijo, da bi molil Jezusa v sv. Rešnjem Telesu in se vrnil v njegovo službo, se brezbožni človek upira tej tako ljubki verski resnici. Celó tako daleč se spozabi, da jo celó taji, da odpade, samo da ne bi bilo treba Jezusa častiti in mu žrtvovati svojega malika ali svoje strasti in da še naprej lahko ostane v sramotnih verigah greha.

Njegova hudobija sega še dalje. Ni mu zadosti, da to versko resnico samo taji, niti ga ni strah pred groznim zločinom, da obnavlja grozote Odrešenikovega trpljenja!

So kristljani, ki zaničujejo Jezusa v sv. Reš-njem Telesu, zaničujejo Srce, ki jih je tako zelo ljubilo in ki se použiva od ljubezni do njih. Iz-rabljaajo celó zastor, ki ga skriva, da ga morejo zasramovati.

Zasramujejo ga s svojim nespodobnim ve-denjem, s svojimi grešnimi mislimi, grešnimi pogledi in to vpričo njega! Kako izrabljajo, da ga morejo zasmehovati, njegovo neomajno po-trpežljivost, njegovo dobroto, ki trpi in molči, in ravnajo, kot so ravnali vojaki Kajfovi, Herodovi in Pilatovi.

Bogoskrunsko preklinjajo Boga v sv. zakra-mentu. Pač vedo, da radi svoje ljubezni liho molči.

Da, celó v svojih dušah ga križajo, ko ga prejemajo. Drznejo si sprejeti to živo Srce in ga priklenili na svoje okuženo telo ter ga izro-čili satanu, ki vlada njihovim dušam.

Da, nikdar v dnevih svojega trpljenja ni Jezus prejel toliko ponižanja kot v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Zemlja je zanj velika Kal-varija zasramovanja.

V svoji smrtni bridkosti je Jezus iskal do-lažnika, na križu je prosil, da bi kdo imel so-čutje z njegovo bolečino, in danes je bolj kot

kedaj polrebno, da ga javno priznavamo in
vračamo čast vsega češčenja vrednemu Srcu
Jezusovemu. Srcu Jezusovemu, ki živi za nas v
sv. Rešnjem Telesu, bodi čast, zahvala, ljubezen
in kraljevanje na vekov veke!

SVETO REŠNJE TELO — NEBESA NA ZEMLJI

Glej, ustvaril bom nova nebesa in vi se boste nad tem ve-
komaj veselili in radovali (Iz 65, 17).

I.

Jezus Kristus je šel v nebesa v svojo slavo, da tudi nam pripravi bivališče. Vemo, da nam nebesa niso več zaprta, in živimo v pričakovanju na tisti dan, ko se nam bodo odprla nebeška vrata. To upanje nas podpira in osrčuje. Končno bi moglo to upanje samo že zadostovati za krščansko življenje in za prenašanje vseh življenjskih nadlog. Vendar pa je Kristus s svetim Rešnjim Telesom ustvaril lepa nebesa na zemlji, da bi ohranil v nas upanje na večna prebivališča.

Sv. Rešnje Telo so lepa nebesa na zemlji, začetek nebes. Ali ni prišel Jezus iz nebeške slave na zemljo in s seboj prinesel nebes? Ali niso povsod, kjer biva naš Gospod, nebesa? Dasi je skrit našim čutom, je vendar v svetem Rešnjem Telesu poveličan in blažen. In kadar prejmemo sv. obhajilo, prejmemo nebesa, ker prejmemo Jezusa, ki je vir vse sreče in nebeške

slave. Kakšna čast za podložnika, če sprejme svojega kralja! Tudi mi smemo biti ponosni, kadar pride v naše srce Kralj nebes. Jezus prihaja k nam, da ne bi pozabili na svojo pravo domovino, ali bolje, da ne bi ob misli nanjo umrli od hrepenenja in domotožja. Jezus prihaja in biva z dušo in telesom v naših srcih, dokler se podoba kruha ne spremeni. Potem pa se vrne v nebesa, ostane pa v nas s svojo milostjo in ljubeznijo. Zakaj ne ostane pri nas dalje časa? Zato ker je njegova pričujočnost v sv. Rešnjem Telesu vezana na podobi kruha in vina.

Ko pride Jezus k nam, prinese s seboj iz nebes nebeški cvet in sad. Kateri pa je ta cvet? Ne vemo, ker ga ne vidimo, toda čutimo njegov vonj. Jezus nam prinaša svoje zasluženje in orožje, s katerim je premagal satana, da bi ga rabili tudi mi; svoje zasluženje pa, da bi mu mi dodali svoje. Sv. Rešnje Telo je lestvica, toda ne Jakobova, temveč Jezusova, po kateri hodi Jezus v nebesa in od tam neprestano prihaja k nam. Vedno je na polu, samo zaradi nas.

II.

Preudarimo torej, katere so posebne nebeške dobrote, ki nam jih prinaša Jezus, kadar ga prejmemo.

Najprej nebeška slava. V resnici je slava svetih in blaženih cvet, ki se razcvete samo na rajskem soncu, pred Bogom samim. Te bliščeče se slave mi na zemlji še ne moremo uživati. Dobimo pa skrito kal, ki vsebuje vso nebeško slavo, kakor žilno zrno vsebuje klas. Sv. Rešnje Telo položi v nas kvas vsajenja, razlog za posebno slavo. In vsejano v naše trohljivo telo bo dalo našim vsalim in nesmrtnim telesom sijaj.

Druga dobrota je blaženost. Ko bo naša duša prišla v nebesa, bo deležna blaženosti Boga samega in bo brez strahu, da jo izgubi ali da se ji kdaj zmanjša. Toda ali v sv. obhajilu ne dobimo vsaj nekaj te resnične blaženosti? Nismo še deležni popolne sreče, ker bi sicer pozabili na nebesa, a vendar — mir in koliko veselje nas napolni po sv. obhajilu. Čim bolj je duša prosta zemeljske ljubezni, tem bolj uživa že na zemlji nebeško srečo. In so tudi take duše, ki so tako srečne po sv. obhajilu, da celo njihovo telo to občuti.

Končno so blaženi v nebesih deležni tudi božje moči. In tudi tisti, ki prejme sv. obhajilo z velikim hrepenenjem, da se združi z Jezusom, skuša, da more popolnoma zaničevati vse, kar ni vredno njegove ljubezni, ki je vsa božja. Tak človek je gospodar nad vsem, kar je zemeljsko.

In to v resnici je moč. Sv. obhajilo dušo dvigne k Bogu. Molitev je, kakor pravi katekizem, pobožno povzdihovanje duha k Bogu. Toda kaj je molitev v primeri s sv. obhajilom? Koliko slabotneje se dvigajo naše misli in želje k Bogu pri molitvi kakor pa pri sv. obhajilu, kjer nas Jezus dvigne prav v božje naročje.

Da orel navadi svoje mladiče letati zelo visoko, jim pokaže hrano in se dvigne nadnje. In ko se mu približajo, se zopet dvigne in jih tako polagoma navadi, da se dvignejo do nebnihi višin.

Tako tudi Jezus, nebeški orel, prihaja k nam in nam prinaša potrebno hrano. Potem se dvigne in nas vabi za seboj. Obsipava nas s sladko radostjo, da bi nam zbudil hrepenenje po nebeški sreči in nas navaja k nebeškim mislim.

Ali ne zapazite, da hrepenite po nebesih in prezirate vse drugo, ko je Jezus v vas? Radi bi takoj umrli, da bi bili čimprej za vedno združeni z Bogom. Kdor redko prejema sv. Rešnje Telo, ne more tako živo hrepeneti po Bogu in se boji smrti.

Tako nas torej sv. obhajilo pripravlja za nebesa. Kako velika milost je umreti potem, ko smo prejeli sveto popotnico. Vemo, da nas popolno kesanje opraviči in nam da pravico do

nebes. Toda kaj more biti bolje, kakor oditi v družbi z Jezusom s tega sveta in biti sojen od njegove ljubezni, tako rekoč združen z zakramentom ljubezni. Za to hoče sv. Cerkev, da njeni duhovniki podelijo sv. popotnico celó v zadnjem trenaščenju. Tako zelo je dobri materi sv. Cerkvi na tem, da njeni otroci odhajajo s tega sveta dobro preskrbljeni za to naporno potovanje.

Prosimo pogosto za to milost, da bi pred smrtjo prejeli sv. popotnico, ki bo poročilo za našo večno srečo. Sv. Janez Zlatoust zatrjuje v knjigi »O duhovništvu«, da angeli ob uri ločitve čakajo na liste duše, ki so pravkar prejele sveto obhajilo, in jih radi tega obstopijo in spremljajo kakor stražniki do božjega prestola.

MESEC PRESV. REŠNJEGA TELESA

Ta mesec vam bodi prvi
med meseci (2 Moz 12, 2).

Mnogo pobožnih duš posvečuje mesec junij
češčenju presv. Srca Jezusovega. Zato se ta
mesec imenuje mesec presv. Srca.

Lahko ga pa posvetimo tudi svetemu Reš-
njemu Telesu in mislim, da s še večjo pravico.

Oba praznika, praznik Srca Jezusovega in
sv. Rešnjega Telesa, se obhajata navadno v tem
mesecu, toda zadnji je slovesnejši in večji. Tudi
je v Cerkvi mnogo starejši, zato nam mora biti
dražji. Da častimo presv. Srce kot prestol ne-
skončne ljubezni Jezusove, je zelo lepo; toda
evharistične duše ga bodo znale častiti v svetem
Rešnjem Telesu. Kajti kje presv. Srce resnično
živi, če ne v presv. Rešnjem Telesu in v nebesih?

Mnogi pred podobo presv. Srca opravljajo
svojo pobožnost. Hvalevredno je to češčenje,
toda ni zadostno. Ili moramo preko podobe do
resničnosti. V sv. Rešnjem Telesu je Kristusovo
srce resnično pričujoče in živo bije za nas. To
živo srce naj bo naše središče in naše življenje.
Naučimo se presv. Srce častiti v presv. Rešnjem
Telesu in ne ločimo presv. Srca od presv. Telesa!

I.

Več mesecev v letu je posvečenih posebni pobožnosti, ki se opravlja trideset dni. Tako je Marijin mesec majnik en sam, mesec dni trajajoč praznik v čast presveti Devici. V tem mesecu častimo vse njene čednosti, vse skrivnosti njenega življenja ter neprestano dobivamo novih milosti. Prav tako je marec mesec sv. Jožefa.

Pobožnost, ki traja ves mesec, zajame ves svoj predmet, ga ogleda od vseh strani ter ga resnično in globoko spozna. Vsak dan premišljujemo o skrivnosti, vsa naša dejanja, vaje v kreposti in molitve so usmerjene v to skrivnost ves mesec. Tako se nam skrivnost globoko in trdnostno vsidra v dušo. Misel, usmerjena k enemu predmetu, je močna in temeljita.

Znano je, koliko sadov obrodi misijon celó v župnijah, ki so do tedaj bile gluhe za proseče opomine in slepe za junaške zgledе svojih dušnih pastirjev. Vzrok je v tem, ker je misijon ena sama nepretrgana vrsta pomnoženih pobožnosti. Misijon obsega vsa sredstva, ki morejo geniti srce, pretresti domišljijo in prisiliti razum k resnemu razmišljanju. Misijon je kakor hudournik, ki združuje vsa, za zveličanje potrebna sredstva. Ali je potem čudno, če omehča ljudi najbolj zakrknjena srca?

Naša pobožnost naj bo torej v en cilj usmerjena in vztrajna! Če hočeš odpraviti razvado ali ukoreninjeno napako, pravijo, da je treba najprej sebe premisliti in potem se nekaj časa boriti, preden začneš napredovati v kreposti. Ko si pa začel, hitro napreduješ.

Išlo je s pobožnostjo do sv. Rešnjega Telesa. Precej časa bomo potrebovali, da jo bomo z močno in čisto ljubeznijo vzljubili. Ta pobožnost je kraljica in mati vseh ostalih pobožnosti. Lepa je pobožnost do Marije; toda usmerjena naj bo v pobožnosti do sv. Rešnjega Telesa, saj se je Marija sama tudi vsa posvetila Jezusu Kristusu. Sveto pismo jo lepo primerja z mesecem, ki vso svojo svetlobo prejema od sonca in mu jo zopet vrača.

Prav! Če Marija v svojem mesecu povzroči toliko sprememb, napravi v dušah toliko dobrega in podeli toliko in tako raznovrstnih milosti, česa ne bo storilo sv. Rešnje Telo v svojem mesecu, ko bomo častili kreposti, žrteve in osebo Jezusovo v sv. Rešnjem Telesu? In če bomo znali v sv. Rešnje Telo usmeriti branje, navdihe in kreposti, bomo na koncu meseca praznovali veliko zmago nad samim seboj. Ljubezen bo zrasla in milost bo silnejša.

Naš Gospod je rekel, da bo fisti, ki bo jedel njegovo meso in pil njegovo kri, imel življenje v sebi. Ali bi ne bilo lepo, ko bi svoje zakramentalno obhajilo dopolnili z duhovnim obhajilom, ko bi se trideset dni združevali z njegovo ljubeznijo, njegovimi krepostmi, njegovo svetostjo in njegovim življenjem v presv. Rešnjem Telesu?

To je resnično združevanje! Če tega ne napravimo, bomo imeli lahko lepe misli, toda pravega življenja ne bomo imeli. Ploha, ki traja samo kratek čas, komaj zmoči zemljo; dež pa, ki gosto prši dolgo časa, jo prepoji, da bogato rodi. Misel na sv. Rešnje Telo, v katero se bomo ves mesec temeljito vglabljali, nam bo poslala močan studenec, ki bo namakal kreposti, božja moč, ki nam bo dala poleta na poli kreposti.

Ne bojmo se, da nam bo ta zbranost v eni sami skrivnosti omejila obzorje. V sv. Rešnjem Telesu so obsežene vse skrivnosti in vse kreposti. V njem nam bodo oživele in gledali jih bomo v njih živem, božjem viru. Ni slajšega razgovora, kot je razgovor z Bogom v sv. Rešnjem Telesu.

II.

Kako moramo preživeti Rešnjemu Telesu posvečeni mesec, da nam bo v čim večjo korist?

Preskrbimo si knjigo o sv. Rešnjem Telesu, iz katere bomo vsak dan nekoliko brali. Nikoli nam ne bo zmanjkalo beriva: globokost Jezusove ljubezni je neizmerna. V sv. Rešnjem Telesu je isti Jezus kakor v nebesih: vedno lep, nov in neskončen. Nikoli ne bo ta neskončni studenec usahnil. Jezus nam zdaj hoče dati toliko milosti, tam v večnosti pa toliko slavo.

Knjige ne delajo svetnikov, ampak nasprotno, svetniki pišejo dobre knjige. Vzemimo knjigo samo zato, da nas bo učila, nam vzbujala misli, ki nas bodo spopolnjevale in hranile pri pre-mišljevanju. Berimo na primer četrti zvezek »Hoje za Kristusom« ali »Obiske presvetega Rešnjega Telesa« sv. Alfonza Ligvorskega!

Pogosteje in za dalje časa obiskujmo Jezusa v presvetem Zakramentu!

Sv. obhajilo. prejemajmo gorečnejše!

Vadimo se v kaki čednosti, ki je v zvezi z Jezusom v presv. zakramentu: v njegovem molku ali njegovi krotkosti ali posebno v njegovem življenju iz Očeta in za Očeta in v njegovem neskončnem ponižanju.

Darujmo pa tudi kako žrtev prav posebej na čast presv. Rešnjemu Telesu! Vsak dan

mu prinesimo kak nov dar! V svoji naklonjenosti nam dovoli, da pridemo čisto blizu njegove božje osebe, da mu moremo poklanjati svoje žrtve. Ne zameťujmo te naklonjenosti in te pravice otrok v družini.

Naj na kratko ponovimo! Če hočemo dobro preživeti Rešnjemu Telesu posvečeni mesec, se moramo uriti v kaki evharistični kreposti in kaj brati o sv. Rešnjem Telesu. To je potrebnejše, kakor si navadno mislimo. Iz knjige črpamo vedno novih misli. Približati se ji moramo s srcem pa nam bo zaživela.

Mogoče porečete: »Knjige mi ne ugajajo, ker v njih ne najdem tega, kar išče moja duša; ne zadovoljijo me.« – Prav je tako! Bilo bi slabo znamenje, ko bi knjige molile in govorile namesto nas. Tega Zveličar ne pusti. Njegovo milost moramo doseči z lastnim delom.

Popolnoma nas ne bo nikdar zadovoljilo življenje nobenega svetnika, pa naj bi bil tudi največji svetnik v Cerkvi. Zakaj ne? Ker nismo tisti svetnik, ker dobivamo posebno, osebno milost, naši naravi primerno. Svoja osebnost smo, ki je ne moremo popolnoma utajiti.

Berimo, toda ne pričakujmo vsega sadu iz branja, marveč iz lastnega premišljevanja.

»Rad bi obiskal in pomolil pred Najsvetejšim, pa čez dan ne utegnem priti v cerkev,« pravi marsikdo. To naj nas nič ne ovira; naš Zveličar vidi prav do nas in nas sliši iz svojega tabernaklja. Dobro vidi iz nebes; zakaj ne bi videl iz sv. Rešnjega Telesa? Molimo ga tam, kjer smo; to bo molitev iz ljubezni in Gospod bo razumel naše prošnje.

Žalostno bi bilo res, ko bi ne mogli bili v zvezi z Jezusom v Rešnjem Telesu drugje kakor v njegovih svetiščih. Sončna luč nas obkroža in razsvetljuje tudi tedaj, ko nismo naravnost pod njenimi žarki. Prav tako bo Jezus znal iz Rešnjega Telesa poslati prav do nas nekaj žarkov svoje ljubezni, ki nas bodo greli in krepili. Kakor v naravi, tako imamo tudi v nadnaravi tokove. Ali ne čutimo včasih, kako smo nepričakovano zbrani in kako nam ljubezen daje poleta? Božji žarek nas je razsvetlil, tok milosti je šel skozi našo dušo. Zaupajmo tem tokovom, Jezus nam jih pošilja. Zelo žalostno bi bilo, ko bi Jezusa molili samo takrat, ko ga obiščemo v cerkvah. A Jezus vidi povsod, blagoslavlja povsod, se združuje povsod s tistimi, ki hočejo živeti v zvezi z njim. Molimo ga torej povsod! V duhu bodimo obrnjeni proti njegovemu tabernaklju.

Vse naše misli naj bodo v mesecu, ki mu je posvečen, njegove. Naše kreposti in naša ljubezen bodi v tem božjem središču in ta mesec bo mesec blagoslova in milosti.

K A Z A L O

Uvod	5
Jezus postavi sv. Rešnje Telo	13
Jezusova oporoka	18
Dejanska pričujočnost — pričevanje Cerkve	23
Dejanska pričujočnost — pričevanje Jezusa Kristusa	27
Vera v presv. Rešnje Telo	32
Božje čudo	37
Jezus se v sv. Rešnjem Telesu daruje	41
Sveto Rešnje Telo in Odrešenikova smrt	47
Sv. Rešnje Telo — potreba Jezusovega Srca	52
Sv. Rešnje Telo — potreba našega srca	57
Sv. Rešnje Telo in slava božja	62
Božji ženin sv. Cerkve	66
Skriti Bog	71
Zakaj je Jezus v sv. zakramentu skrit	77
Skrivnost vere	82
Jezusova ljubezen v sv. Rešnjem Telesu	86
Neizmerna ljubezen	91
Družinski praznik	96
Bog majhnih	101
Največja dobrota	107
Ljudje ne ljubijo najsv. zakramenta	113
Bog je tu!	119
Izničenje, značilnost evharistične svetosti	126
Praznik sv. Rešnjega Telesa	141
Presveto Srce Jezusovo	148
Sv. Rešnje Telo — nebesa na zemlji	162
Mesec presv. Rešnjega Telesa	167

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000510680

